

ANUL IX No. 441

3 IULIE 1935

10 LEI

Realitatea

ILUSTRATA

TINERI TALENTAȚI
CĂPĂȚĂȚI UN
ANGAJAMENT
STRĂLUCIT

CONCURSUL
NOSTRU
ARTISTIC

AVEȚI INSUȘIRI
DE DETECTIV?

DIN CULISELE
BALCANIADEI
ASPECTE DIN

La consiliul de război a început săptămâna trecută procesul recentei afaceri de spionaj care preocupă în cel mai înalt grad instanțele militare. Instrucția îndelungată urmată luni de zile în cel mai strict secret a stabilit modul de operațiune al organizației și partea de vină a fiecăruia dintre membrii ei. În fotografiile noastre vedem consiliul de război al cărui președinte este d. colonel Cristescu Petre și boxa acuzaților în frunte cu principalii acuzați locot. Antonescu și inginerul Putnick.

CONGRESUL ROMILOR

La Făgăraș s'a întrunit săptămâna trecută congresul romilor. Fotografia noastră înfățișează un grup de „romițe”.

MAREA ADUNARE NAȚIONAL - ȚĂRĂNISTĂ DELA IAȘI

Partidul Național Țărănesc a ținut săptămâna trecută o mare adunare populară la Iași. Au fost mai bine de 40.000 de participanți. Fotografia noastră înfățișează pe d. Ion Mihălache, președintele partidului Național-Țărănesc împreună cu d-nii dr. N. Lupu și Virgil Madgearu, primind defilarea țăranilor veniți la întrunire.

Duminica trecută a avut loc la Râmnicu-Vâlcea desvelirea statuii lui I. G. Duca. Solemnitatea s'a desfășurat într'un cadru de sărbătoare. Un mare număr de săteni au sosit în oraș cu acest prilej. Au asistat la ceremonie membrii guvernului în frunte cu d. prim-ministru Gh. Tătărescu și D. Dinu Brătianu, șeful partidului liberal. La ora 9 și 15 dimineața, d-nii Dinu Brătianu și Gh. Tătărescu au tras panglicele pânzei care învâluia statuia de bronz a lui Ion G. Duca. Ea înfățișează pe Duca drept în picioare, privind spre Carpați și cu mâna avântată în aer înfățișând gestul oratorului. S'a oficiat un serviciu religios de către episcopul Vartolomeu al Râmnicului. Au vorbit apoi d-nii N. Budureșcu, fost subsecretar de stat și șeful organizației liberale din Râmnicu Vâlcea, Dinu Brătianu, șeful partidului liberal, Gh. Tătărescu, prim ministru, Leonte Moldovanu, președintele Senatului. Fotografiile noastre înfățișează pe d. prim-ministru Gh. Tătărescu rostindu-și discursul în fața statuii lui I. G. Duca și asistența având în mijloc pe d-na Nadia Duca în timpul slujbei religioase.

mos buchet de trandafiri. La Brad, clasa Voevodului Mihai a vizitat muzeul geologic al societății „Mica”. De aci, Voevodul a plecat la Gura Borza unde a vizitat minele de aur. În fotografiile noastre îl vedem pe Voevodul Mihai la minele din Gura Borza primind explicații și vizitând minele în costum de miner. Il vedem apoi în Tepia în fața mormântului eroului munților Avram Iancu. (Foto : Fortuna, Brad).

VOEVODUL MIHAI ȘI COLEGII SĂI LA BRAD

ÎN excursia de studii pe care Voevodul Mihai și colegii săi de clasă au întreprins-o, însoțiți fiind de d-nii aghiotanți col. Pălăngeanu și Grigorescu precum și de profesorul de istorie Enache Ionescu și de profesorul de geografie, una dintre localitățile în care oaspeții s-au oprit a fost Bradul. La intrarea în localitate Voevodul a fost întâmpinat de către autoritățile civile și militare, de elevii liceului „Avram Iancu” și de școlile primare. Școlarii i-au oferit Voevodului un fru-

SERBAREA CÂMPENEASCĂ DELA SIBIU

Românii au organizat și anul acesta la Sibiu tradiționala serbare câmpenească la care au participat 35 de asociații. Serbarea a fost organizată din inițiativa „Acțiunii Românești”. Festivitățile au fost prezidate de d. N. Comșa, vechiu luptător naționalist. Au participat peste 15.000 de persoane care s-au strâns în piața „Regele Ferdinand” unde s'a sfinit steagul „Acțiunii Românești”. Toți participanții au defilat apoi prin centrul orașului îndreptându-se spre Dumbrava Sibiului unde au avut loc mari demonstrații sportive. Fotografiile alăturate au fost luate în timpul serbărilor.

O emoționantă comemorare la Blaj

Absolvenții de acum 50 de ani ai liceului românesc din Blaj s'au întrunit săptămâna trecută pentru a sărbători această frumoasă aniversare. Dintre cei 43 absolvenți împrăștiați în toate colțurile țării au mai rămas în viață 18 din care s'au prezentat la sărbătorire 9, pe care-i vedem în fotografia alăturată. Ei sunt: Ion Bucur, protopopul Aiudului; Aurel C. Domșa, protopopul Blajului; Gheorghe Munteanu, vicar unit la Timișoara; Virgil Codarcea, paroh, protopop onor. Aiudul de sus; Benjamin Pop Lupu, paroh în Tăureni; Teodor Nagy, paroh în Valea Largă; Gavrilă Maier, paroh ortodox în Toplița; Teodor Raica, profesor pensionar la Ploiești și Dr. Eugen Solomon, medic în retragere Blaj. La orele 9 dimineața s'a oficiat un serviciu religios pentru pomenirea profesorilor și colegilor morți. Apoi s'a vizitat vechiul edificiu al liceului. O delegație a prezentat omagiile elevilor canonicului Iosif Hosu, singurul dintre profesori care mai e în viață și părintelui Vicar căruia a ținut să-i exprime recunoștința pentru școalele Blajului care cu 50 de ani în urmă le-a insuflat simțul patriotic de care au fost călăuziti toată viața.

DIPLOMATIA BRITANICA

IN niciun oraș din lume nu poți întâlni un conglomerat mai pestrîț și mai impunător de oficialități „exotice” ca la Londra.

Regele Angliei își face o plăcere din a invita în capitala marelui imperiu britanic pe toate căpeteniile coloniilor sale, cărora le rezervă întotdeauna primiri oficiale și pline de onoruri. Regele Angliei e un abil cunoscător al psihologiei supușilor săi de diferite rase. Luând contact cu ei și tratându-i ca pe egali, înțeleptul monarh al Marii Britanii își asigură pacea și interesele în colonii. Oricât ar fi ei de civilizați acești șefi de trib și regi coloniali, se înclină în fața diplomației albe, care știe să jongleze mai ales cu susceptibilitățile lor esențiale: onorurile.

Dar diplomația britanică nu se limitează numai la interesul politic. Capitala Angliei nu invită numai regi, prinți și maharajahi ci și pe acei faimoși bogătași coloniali care n-au nimic comun cu politica. Toți aceștia sunt văzuți măcar odată pe an la Londra, unde-și fac cumpărăturile și unde lasă sume importante. Sunt bogătași din aceștia cari-și au apartamentul lor reținut cu anul la marile hoteluri londoneze și pe cari marile magazine îi așteaptă de fiecare dată cu speranța unui dever bine scontat.

Apariția acestor coloniali înviorează întotdeauna piața Londrei. Căci acești vizitatori „exotici” au bani nu glumă!...

PERECHEA PRINCIARĂ BIRMANICA PE TRON

Privind această pereche princiară ai impresia că răsfoești o carte cu povești din 1001 de nopți. Este Sawbwa-ul din Yawngnwe, șeful unui trib din Birmania de Est (Indochina) împreună cu soția lui. Ei sed pe tronuri prețioase construite în majoritate din aur și își conduc supușii după obiceiurile cari domnesc acolo de sute de ani.

O CĂSĂTORIE IN AVION

Pe aerodromul Toussous Le Noble din Paris s'a oficiat recent căsătoria dintre dl. Becquerelle și d-ra Poullain. În fotografia noastră vedem tânăra pereche urcându-se în avionul unde avea să se consfințească căsătoria lor.

PRINȚUL MOȘTENITOR DIN HEDJAS A SOSIT LA LONDRA

La gara Victoria din Londra a descins recent Emirul Saud de Sauodi, prinț de Hedjas. Pășind pe peron prințul a avut un spectacol puțin obicinuit: reporterii fotografi și cinematografici își pregăteau aparatele în vreme ce ziaristii se precipitau să-l intervieweze pe oaspe. Prințul surâde. El surâde... și 20 de fotografi și-au făcut datoria.

CEL MAI MIC OM DIN LUME

Cunoscuta vedetă de cinema Mae West a vizitat la expoziția mondială din San-Diego pe cel mai mic om din lume, care deși în vârstă de 16 ani, măsoară numai 0,44 m.

TOTUL E RELATIV

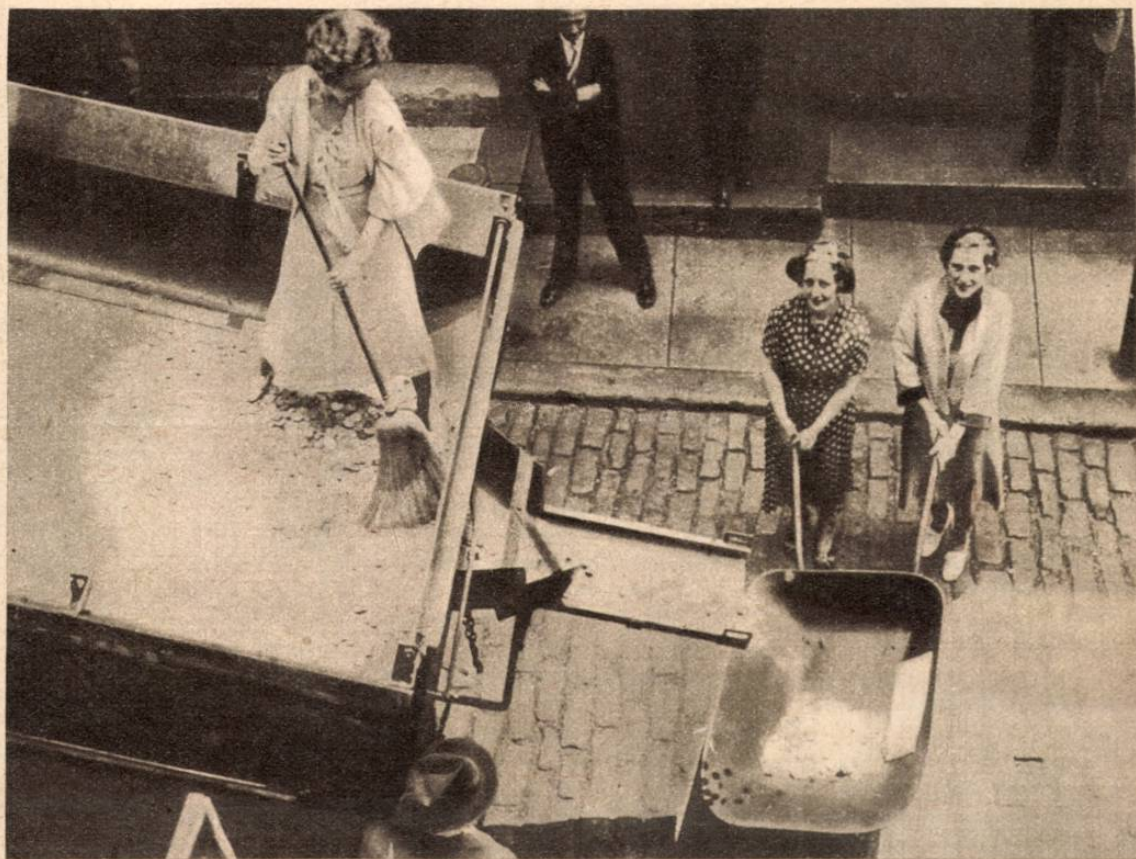
Totul — chiar și corpolența femeilor! Mae West, „femea cu forme pline” — cum a fost intitulată de stilistii societăților americane de filme — și cu celebritatea întemeiată pe mărturisirea ei pentru cinci continente: „Nu sunt înger!” (adică: „Am instincte!”) ar părea într-adevăr o copilă angelică, dacă ar merge pururi în tovărășia — să zicem — a lui Carnera și a lui Mitu Gogea, uriașii boxeri.

Dar Mae West nu se mulțumește cu proporțiile carnale pe care i le admiră o categorie specială de bărbați — femeile în niciun caz! — ci pe semne spre a le simți și mai bine, a făcut o călătorie la San Diego, unde se află o expoziție universală de pitici.

Și aci s'a fotografiat — pentru deplina convingere a admiratorilor ei — cu Paulino Rodriguez în brațe care — nu fiți geloși! — deși de 16 ani are o înălțime de 44 centimetri.

Duduia de alături, atât de mică, de blondă și de carnală, are 18 ani și o înălțime de 52 de centimetri, ceea ce o face să treacă printre semenii ei de la Expoziția din San Diego, drept o Mae West!

Propunem un titlu de film și la nevoe și un subiect: „Mae West în țara piticilor”, Așteptăm comanda (în dolari).

MONEDE SUB MATURATOARE

Pentru a înmulți circulația banilor, Statele-Unite au lansat noi monede de argint de câte 5 dolari. La Philadelphia noile monede au fost transportate la diferite magazine în camioane. Ele au fost descărcate de acolo cu mătura așa cum vedem în fotografia noastră.

Mica dansatoare

Domnișoara Uzi Hein are de două ori noroc, deși dansează atât de interesant — fotografia alăturată o reprezintă într'un dans din timpul reginei engleze Maria Stuart, când gulerile largi și cruciulița arătau locul unde trebuia să cadă toporul călăului:

Intâi că nu s'a născut acum două veacuri. Frumoasă, voinică și grațioasă cum o vedem, ar fi fost măritată cu doi ani mai înainte, la 11 ani, ca mai toate fetele de soi din vremea aceea. În al doilea rând că deși s'a născut în vremea noastră, în Germania, dansul n'a fost prohibit de actualul regim politic: Fiind socotit pe semne, ca un sport derivat.

Domnișoara Uzi Hein este cea mai bună dansatoare din generația ei — și a fost angajată să se prezinte în fața publicului berlinez în cursul lunii August, la „Wintergarten”.

Dacă până atunci se va mai dansa pe undeva și dansatoarele — mari și mici — din toate țările nu vor fi silite să se angajeze ca surori de caritate în porturile cu submarine sau la posturile înaintate ale escadrilelor de bombardament!...

O BALERINĂ DE 13 ANI

La Wintergarten din Berlin a fost angajată dansatoarea Uschy Hein în vârstă numai de 13 ani. În fotografia noastră o vedem pe tânăra balerină executând o figură a unui dans.

Balta Brăilei, paradisul păsărilor

Carol I și Ferdinand I în balta Brăilei

CU câțiva ani în urmă, un naturalist german a făcut o excursie științifică în delta Dunării și în balta Brăilei.

Din această excursie, savantul german a adunat un foarte bogat material, pe care l-a concentrat într-o carte tipărită în luxoase condițiuni tehnice, cu sute de clișee, reprezentând priveliști din deltă și baltă.

Cartea intitulată „Vogel-Paradis” — „Paradisul Păsărilor” — a avut un enorm răsunet, nu numai în lumea științifică, ci și în cea turistică, care a rămas uimită de... descoperirea naturalistului german.

Vogel-Paradis!... Paradisul păsărilor!... cum botezase neamțul delta și balta Dunării — desvăluia priveliști tot atât de vaste și mărețe ca și cele pe care le oferă Nilul arhaic, la rețeaua gurilor sale.

„Vogel-Paradis” descoperia o floră acvatică și mai ales o faună volatilă, cari îți evocau ținuturile exotice ale lacurilor africane.

„Vogel-Paradis” îți evoca o natură ecvatorială pe care noi, cei ce trăim în preajma ei, o ignorăm.

A trebuit să vină un strein, ca să ne deschidă ochii asupra comorii de frumusețe a deltei, asupra pitorescului incomparabil al canalurilor și lacurilor din balta Brăilei.

mare ținut acvatic, nu se pot compara cu niciun alt peisagiu din lume.

— **Avem și noi în America de sud —** îmi spunea ziaristul brazilian — **peisagii minunate, de o măreție turburătoare. Dar pe când peisagiile ținuturilor noastre sunt dinamice, ale d-voastră din baltă, par statice. Atmosfera aparent calmă a bălților, un calm cu efect de narcotic, sub care simți însă viața svăc-nind misterioasă, mi-a evocat ținuturi de basm, pe care le-am cutreerat doar cu imaginația, în copilărie.**

POEZIA ȘI BALTA BRĂILEI

Am citit, nu de mult, cartea lui Wassermann: „**Viața lui Stanley**”. Ei bine, balta Brăilei mi-a dat impresia că rătăcesc pe urmele marelui explorator și aventurier Stanley.

Canalul Filipoiului, lung de peste 27 km., e un minunat bulevard acvatic, construit de mâna măiestră a naturii. Un asemenea canal numai poezii l-ar putea imagina.

Poezii noastre caută aiurea motive de inspirație, când le-ar găsi în zăvoaiele de sălcii pletoase și argintate, în gârlele și privalurile, cari ca niște șerpi de apă, se pierd sub rădăcinile de meduză ale plantelor acvatice, în liniștea care te cuprinde ca un somn de după amiază caldă, sau ca

tația luxuriantă a bălții.

PICTORII ȘI FRUMUSEȚILE BĂLȚII

Curios este că până acum niciun poet și niciun prozator, afară de Mihail Sadoveanu, nu a intrat în intimitatea bălții și nu și-a apropiat viața ei minunată. În schimb, s'au apropiat mai mult de viața bălții, pictorii

Regele Ferdinand și Regina Maria, pe atunci moștenitori ai tronului, în fața verandei pavilionului regal de lângă lacul Șerban.

noștri mari: Verona, Ștefan Popescu și Bunescu.

Ștefan Popescu este cel mai bun pictor al bălții. El a izbutit să prindă cu măiestrie luciul apei și să picteze admirabil stufșurile bălții.

Nimeni n'a redat mai izbutit ca Ștefan Popescu, întinderea infinită de apă, care se despletește ca un păr de zână printre sălcii argintate.

REGELE FERDINAND ÎN BALTA BRAILEI

Dintre prețuitorii frumuseților bălții, se desprind două strălucite nume regale: Regele Carol I și Ferdinand I.

Regelui Ferdinand nu i-a rămas tănuț niciun colțisor, niciun prival din baltă.

Li plăcea să se piardă, cu lotca, printre cărările de apă tănuțite de stuf și papură, printre canalurile înguste, care se strecoară sub bolți de sălcii bătrâne și noduroase și unde vâslele se încurcă printre ierburi, ca printre liane, iar deasupra, nevăzute, se rotesc berzele, stârcii, pelicanii, rațele, lișițele, găinușele de baltă, lopătarii și celelalte sburătoare ciudate ale bălții.

Ca prinț moștenitor, Ferdinand I venia mai în fiecare an, să petreacă vreo câteva săptămâni în regatul misterios al bălții. Pavilionul de lângă lacul Șerban era în inima bălții. De aici pornea principele la vânat, cutreerând privalurile ascunse de brâuri de papură și stuf, dese ca peria, rătăcind ore întregi pe oglinda verde a canalurilor făcute.

REGELE CAROL I ȘI CIORBA DE PEȘTE

Seara, când se întorcea la pavi-

lion, îl așteptau delicioasele mâncăruri pescărești, dintre cari nu lipsiau borșul de pește și crapul la proțap, preparat la un jar haiducesc.

În 1910 sau 1911, bătrânul rege Carol venise să se odihnească în pavilionul de lângă lacul Șerban, însoțit de augustul său nepot, prințul moștenitor Ferdinand. Medicul curant al regelui Carol

— **Ehei, Vodă al meu era un om și jumătate. Făpturi de felul lui nu mai întâlnești în toată lumea asta mare. Când oiu muri, cel din urmă gând la el o să-mi fie.**

S. SEMILIAN

Vizitați Bălțile Brăilei!

Excursiuni săptămânale organizate de „**Realitatea Ilustrată**” la Brăila, Lacul Sărat, pe Dunăre, Canalul Măcinului, Canalul Filipoiu.

Pe tot timpul duratei serbarilor „**Lunei Brăilei**”, care vor avea loc cu începere dela 6 Iulie crt. „**Realitatea Ilustrată**” organizează excursiuni săptămânale, cu plecarea din București Duminică la orele 6.30 și înapoierea la orele 23.

Prețul acestei excursii este de 340 lei, pentru participanții din București, de 307 lei pentru participanții din Ploiești și de 244 lei pentru cei din Buzău.

În acest preț se cuprinde călătoria cu trenul accelerat, până la Brăila și înapoi; viza pentru Luna Brăilei; tramvaiul la Lacul Sărat și înapoi; plimbări cu vaporușul pe Dunăre și pe Canalul Măcinului; plimbări cu barca pe canale; masa la Filipoiu compusă din borș pescăresc, crap la proțap, brânză de Brăila și desert; tramvaiul la gară.

ITINERARIUL

Ora 6.45 plecarea cu acceleratul 801 din București.
Ora 10.17 sosirea la Brăila.
Ora 11.10 sosirea cu tramvaiul la Lacul Sărat.
Ora 12.25 sosirea în port și imbarcarea.
Ora 13.10 sosirea la Filipoiu.
Ora 13.10—14.45 masa
Ora 15.17 plimbarea cu lotcile pe Canal.
Ora 17.15 imbarcare și înapoiere la Brăila.
Ora 18 sosire la Brăila.
Ora 19.14 plecarea cu acceleratul 802 spre București.
Ora 22.35 sosirea la București. Plecarea din Ploiești se face la orele 7.47, iar înapoierea la 21.44.
Plecarea din Buzău la orele 8.54, iar înapoierea la 20.39.
Inscrierile la Realitatea Ilustrată, secția turism, str. Const. Mille 7-9.
Prima excursie Duminică 7 Iulie crt.

Familia regală fotografiată în anul 1911, în pavilionul de lângă lacul Șerban.

Dela stânga la dreapta: Regina Elisabeta, Regele Carol I, arhiducesa Ileana, Regina Maria, Regina Elisabeta a Greciei, Regina Mariaora a Jugoslaviei, Regele Carol II și Regele Ferdinand I.

PITORESCUL BĂLȚII

O plimbare cu barca, vara, în balta Brăilei, este o neobișnuită desfătare fizică și sufletească, o încântare a ochilor.

Natura din baltă plină de viață, oferă un pitoresc și o exuberanță aproape unică.

Un ziarist brazilian, care vizitase de curând balta Brăilei, ne mărturisise entuziasmat, că peisagiile pe care le-a întâlnit în acest

într'un panopticum, în atmosfera ei domoală și totuși atât de vie, în poezia penetrantă a peisagiului, noaptea, când sălcii, răsucite și mâncate de apă, îți evocă personajii fantastice din poveștile halucinante ale lui Edgar Poe, sau din poveștile cu căpcăuni și pricolici, în nuanțele apei și pădurii în zori și amurg, în varietatea de păsări cari roesc, neobosite, în vege-

INTREBUINȚAȚI
ADMIRABILELE
PRODUSE

NARCISSE BLEU
de
MURY
Paris

APĂ DE COLONIE,
PUDRĂ, FARD,
ROUGE INALTERABIL

REPR. G-1A : N. H. BALTHAZAR, BUCUREȘTI, SELARI 7

Sfârșit de an școlar

La toate școlile din Capitală au avut loc săptămâna trecută serbările de fine de an. Elevii merițiși și-au primit recompensa pentru un an de muncă. Multe dintre serbări au fost prezidate de asistența d-lui Ministru al Instrucțiunii Publice dr. C. Angelescu.

Fotografia de mai jos înfățișează expoziția de lucru de mână de la Institutul „Pompilian”, clasa doamnei Miron.

D. Dr. C. Angelescu la serbarea de fine de an a liceului „Carmen Sylva”.

Cu un deosebit fast s'a desfășurat serbarea de fine de an la Liceul „Regina Maria”. Fotografiile noastre înfățișează pe d-ra Leonida, directoarea liceului „Regina Maria” alături de d. dr. C. Angelescu, ministrul Instrucțiunii, iar mai jos d-ra Leonida rostindu-și discursul cu prilejul încheierii anului școlar.

Stațiune balneară în casă

prin

BĂI MEDICINALE

RUPERTUS

„RUPERTUS” băi de ACID CARBONIC
„RUPERTUS” băi de IOD
„O Z O N A” băi de OXIGEN
„THIOPINOL” băi de SULF
„FLUOSAN” băi de ACE DE MOLIFT

Urmând o cură de băi „Rupertus” după prescripțiile medicale, evitați deplasarea și economisiți timp și bani.

„SAPIC” S. A. PENTRU INDUSTRIA CHIMICĂ

CE PREFERAȚI ?

Un ten ce PARE, sau care într'adevăr ESTE FRUMOS ?

Un ten adevărat frumos este creațiunea tinereții și sănătății și nici o îngrijire externă a feței nu-l poate produce. Tenul este neted și proaspăt pentru că natura îi reînnoiește straturile interioare. Anii trec și pielea feței se sbârcește, devine flască și decolorată, astfel că aspectul tinereții dispare treptat. Procesul de îmbătrânire se extinde și asupra straturilor inferioare ale pielii, astfel că tratamentele externe aplicate pe suprafața pielii nu pot realiza mai mult decât de a acoperi defectele și de a ascunde ceea ce vârsta s'a pierdut din frumusețe. Cosmeticele nu pot decât să imite în aparență tinerețea, ele pot face ca pielea să pară mai tânără, dar ele nu au puterea de a o reînnoi și de a o face din nou elastică și proaspătă. Dacă dorim ca pielea să fie regenerată pentru ași recăștiga frumusețea tinereții atunci este necesar ca țesuturile ei interioare, care au devenit inactive, să fie hrănite și stimulate din nou, ceea ce nu se poate face decât atunci când remediul activează din interior spre exterior.

Luând cu bază acest principiu, celebrul dermatolog Dr. J. F. Kapp a descoperit mijlocul de a reface pielea redându-i condițiile de viață pe care natura i le dă în tinerețe. Dânsul a realizat un preparat care hrănește țesuturile interne ale pielii, stimulându-le astfel la activitate normală. Acest preparat este cunoscut sub denumirea Dragele „W 5”. Acest preparat luat pe cale internă realizează mai mult decât toate cosmeticele. El reîntinereste pielea din interior, o reface în toate țesuturile ei pe cale trasată de natură și îi redă astfel frăgezimea, curătenia și frumusețea. Luând Dragele „W 5” vă veți convinge de efectul lor admirabil chiar asupra tenului Dvs.

O broșură foarte interesantă și ilustrată vă deslușește asupra acestei descoperiri importante, explicându-vă toate detaliile cu privire la piele și reîntinerirea ei cu ajutorul Dragele „W 5”. Acest volum ar trebui să fie în mâinile tuturor. Il veți primi gratuit trimițându-ne bonul alăturat la adresa: Repr. G.-I. Schattner & Co. București str. Antim 4. Telefon 3.88.32.

De vânzare la Farmacii și Droguerii.

Firma Schattner & Co., București
Str. Antim No. 4
BON GRATUIT
pentru 1 broșură ilustrată „W 5”
Numele:
Adresa:

REALITATE o distracție instructivă PROBL

Citiți, cugetați, și trimiteți-ne păreri

1. LOCOTEN

Cu trei ani în urmă nimeni n'a știut pentru ce locotenentul Smith a dispărut din amiralitate, unde funcționa de multă vreme, și a fost șters din listele personalului de marină. La început s'a spus că era bolnav, apoi că și-a dat demisia; curând chestiunea s'a uitat, și într-o bună zi lumea a aflat, cu nepăsare, moartea lui.

Numai câțiva inși au cunoscut tragedia pe care o voi povesti; voi schimba câteva nume și câteva date, ca să respect durerea unei familii și taina serviciului nostru de informații, dar, dealungul țesăturii subțiri a imaginației, veți simți toată groaza unei drame trăite.

La Londra, într'un cartier liniștit, mărginit de fațadele triste și negre ale antrepozitelor, se află o clădire solemnă, care deasupra porții, are scris cu litere spălăcite și deabia citite: „Naval Supplies”, (Aprovizionările Marinei). Însă sub acest titlu nevinovat nu se ascund numai saci cu fasole sau bucăți de slănină; sus de tot, chiar sub acoperiș, câteva birouri adăpostesc pe șefii cei mai importanți ai lui Intelligence Service, cari, — ascunși de această camuflare comercială — își pot face, în liniște, cercetările lor tainice.

În vremea despre care vă vorbesc, căutam să adunăm unele informații asupra unor crucișătoare noi pe care o națiune străină le construise, și cari răsturnau toate concepțiile maritime. Toată activitatea amiralului X, și a aghiotantului său, locotenentul Smith, era îndreptată în această direcție.

Joi, 3 Ianuarie, dimineața, deschizând ușa din biroul amiralului, pe care dânsul o încuia cu multă grijă în fiecare seară, Smith fu surprins să simtă un frig pătrunzător, deși caloriferul funcționa de mai multe ore, și fereastra de obicei era închisă. Dar uimirea lui se schimbă în turburare, când observă că fereastra era întredeschisă; un geam tăiat cu diamantul și câteva șipci de lemn din obloane, tăiate cu ferăstrăul, îngăduiseră unui necunoscut să pătrundă noaptea în birou.

Un sertar fusese spart, o mapă roșie era deschisă pe biroul amiralului, câteva hârtii pe jos, lămuriră curând pe Smith, care înțelese cu groază, că planul amănunțit al organizației de spionaj, însărcinată de a informa amiralitatea asupra crucișătoarelor străine, fusese furat.

La prima vedere, afacerea aceasta părea foarte simplă. Furtul fusese comis în biroul amiralului, care plecase în ajun pe la orele 19, lăsând pe Smith să termine o lucrare urgentă, care l-a mai reținut multă vreme. Totuși, pe la ora 8 seara a plecat și acesta, încuind ușa biroului care dădea spre coridor, cu cheia. După ce a coborât cele șase etaje, jos, portarul i-a deschis ușa de intrare, și se îndepărtase pe bulevard, și, friguros, își ridicase gulerul îmblănit al paltonului lui gros.

La dreapta biroului, o ușă fără zăvor permitea trecerea într-o odă mică, fără ferăstrău, unde lucra secretarul amiralului, și care primea lumina dintr'un ochi de geam, care se deschidea de-a dreptul pe acoperiș. Acest secretar rămăsese în ajun, aproape o oră după Smith, și la plecarea sa, către ora 21, nu observase nimic suspect după ce a încuiat cu grijă ușa care ducea pe coridor.

Biroul amiralului era luminat de fereastra cu ochiul spart care dădea într'un balcon mare de piatră. La câțiva centimetri de extremitatea balconului se găsea o scară de salvare, ferecată în zid, care pornea de la acest etaj și dădea în curtea imobilului. Hoțul venise oare noaptea, după plecarea secretarului, trecând pe această scară și prin balcon ?

Însă inspectorul de poliție însărcinat cu această afacere n'a socotit că lucrurile sunt atât de ușor de lămurit. Spre a trece de la scară la fereastră trebuia ca hoțul să facă cel puțin zece pași pe balcon. Dar în ajun căzuse zăpadă — prima dată de la începutul lunii — între orele 19 și 20, și încetase puțin timp înainte de plecarea aghiotantului, urmând după aceasta o noapte rece și uscată. Iar stratul alb care acoperea balconul și balustrada nu arătau nici o urmă de pași. Obloanele găsite întredeschise dimineața, nu prezentau nici un semn interesant, căci, fiind așezate mult înapoia fațadei, erau apărute de zăpadă.

„O fereastră stricată și un balcon pe unde n'a trecut nimeni, iată un lucru cât se poate de curios !” se gândea inspectorul. Broaștele ușilor cari dădeau pe culoar n'aveau nici un fel de semn de spargere, și în plus un paznic care-și petrecuse toată

ROCHITE albe pentru tennis

cumpărați numai

LA VULTURUL DE MARE
CU PESTELE IN GHIARE

Theodor Atanasiu & Co

STR. BAZACA 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

Citiți și răspândiți

REALITATEA ILUSTRATĂ

În fiecare dimineață mai tânără

Incercați ocazional rețetă
chiar astă-seară

Mulțumită acestei minunate descoperiri se poate face ca sbârcurile să dispară și ca pielea să-și capete iarăși frumusețea juvenilă.

Știința a constatat de mult că ceea ce produce sbârcurile este pierderea unor anumite elemente vitale ale pielii. Aceste substanțe prețioase i se pot reda acum sub forma „Biocelului”, uimitorul produs al Doctorului Stejskal, profesor la Universitatea din Viena. „Biocelul” e acum conținut în Crema Tokalon, aliment pentru piele, culoarea roză, celebra crema de Paris. Prin întrebuințarea ei, o piele sbârcită se poate reîntineri repede și un ten ofilțat poate deveni fraged, limpede și juvenil.

Incercați chiar astă-seară această Cremă Tokalon, aliment pentru piele. Măine dimineață veți constata deja o schimbare surprinzătoare. Pentru ziua aplicați Crema Tokalon, aliment pentru piele, culoarea albă (neunsuroasă). După o lună de întrebuințare veți arăta cel puțin cu 10 ani mai tânăr.

Se garantează un succes pe deplin satisfăcător, altfel se restituie banii. De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse: Crema Tokalon, culoarea albă, de la Lei 50.—, Crema Tokalon aliment, culoarea roză, de la Lei 60.—.

Gratis: Orice cititor al acestui ziar poate obține acum o frumoasă cutie de lux conținând Cremă Tokalon (atât roză cât și albă) și diferite culori de Pudră Tokalon. Trimiteți 15 Lei în mărci postale pentru acoperirea cheltuielilor (porto, ambalaj etc.) la adresa Serviciului Publicității TK, secția București I. Str. SL Ionică No. 8.

A ILUSTRATA vă oferă pasionantă care dezvoltă simțul observației și facultățile de concentrare. EMA POLITISTA

ea! Soluția se va publica săptămâna viitoare, împreună cu numele deslegătorilor.

INTUL SMITH E VINO VAT

noaptea pe coridor, încredința că nimeni nu s'a apropiat de ele. Ochiul de geam din biroul secretarului, care se încuia cu un cârlig mic cu arcuri, și putea fi pus în mișcare de o sfoară lungă care atârna dealungul zidului, era bine închis și o cercetare amănunțită îngădui să se afirme că n'a putut fi deschis din afară.

În birou nici o urmă, nimic nu fusese mutat din loc, afară de sertarul secret spart din partea stângă a biroului amiralului.

„Drace — murmură inspectorul — nimeni n'a trecut pe fereastra al cărei geam a fost totuși spart. Nici un străin nu s'a introdus prin uși sau prin ochiul de geam și documentele au sburat totuși. Pentru ce acest geam spart dacă nu spre a îndruma bănuielele în altă parte și în folosul cui? În folosul unui obicinuît al casei care a plecat pur și simplu cu hârtiile în buzunar, după ce a pricinuit aceste mici stricăciuni destul de nedibace, ca să facă să se creadă că s'a făcut o efracție?”

Secretarul? Poate. Dânsul ar fi putut pătrunde în birou după plecarea aghiotantului; însă el spunea c'a rămas în odaie dela ora 20 la 21, fără să iasă.

Paznicul? Dece nu. N'a pătruns decât o singură dată în birou, în cursul serii. Către ora 16, pe când se insera, ca să închidă obloanele, ferestrele și să tragă perdelele, în timp ce amiralul lucra la masa lui. După plecarea secretarului n'a mai părăsit coridorul, dar neavând cheile ușilor, cu greu ar fi putut să deschidă broaște de siguranță.

Portarul? După ce-a închis la orele 18, poarta dela intrare, care în timpul zilei era deschisă spre a ușura dute-vino-ul continu al publicului, nu și-a mai părăsit odăița, până la ora 20, spre a deschide poarta lui Smith, la ora 23, spre a stinge caloriferul și la orele 6 dimineața ca să-l reaprindă. Dealtminteri, el avea cheile ușilor, dar paznicul ar fi văzut, afară de cazul c'ar fi fost complicele lui.

Chiar aghiotantul? Posibil. Dar puțin probabil. Cheea enigmei a fost găsită câteva ore mai târziu, după ce o anchetă grabnic făcută în ceea ce privește felul de a-și petrece serile al lui Smith și ale secretarului, a arătat că aghiotantul, plecând în ajun, seara, dela birou, s'a dus direct la o demimondenă care era supravegheată de poliție de multă vreme și care a dispărut a doua zi de dimineață fără urmă.

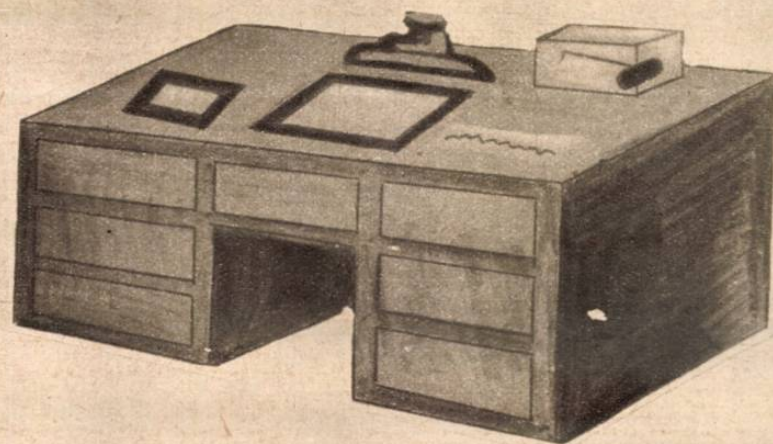
Nu încapă îndoială că hoțul era Smith. Punerea în scenă a ferestrei sfărâmate, legătura cu femeia aceasta, imposibilitatea de a lămuri altminteri furtul, totul îl acuza, în ciuda statelor sale de serviciu onorabile și a unei reputații până aci cât se poate de măgulitoare.

N'a putut să se desvinovătească niciodată, a fost trăit în închisoare, apoi într-o zi a murit, ucis mai ales de desnădejde.

N'am aflat despre această afacere decât după ce m'am înapoiat dintr-o călătorie lungă, șase luni mai târziu. Sunând la ușa lui Smith, în locul veselului băiat de odinioară, n'am văzut decât pe mama lui în doliu, care m'a condus în camera pe care o ocupase fiul ei. Dânsa adunase aci cele câteva obiecte cari reaminteau drama, căci ea credea cu îndărătnicie că într-o bună zi vor putea dovedi nevinovăția scumpului ei dispărut. Am luat în mână, cu tristețe, toate aceste lucruri, cari reînviu în mine scena ce mi se povestea: sugătoarea depe masa lui Smith, în biroul amiralului; memento-ul unde își însemnase ultimele lui întâlniri; termometrul înregistrator pe care îl avea totdeauna pe masa lui de lucru — un vechi obicei de marinar — și care ne mai fiind întors dela data dramei, avea încă fâșia de hârtie a primei săptămâni din Ianuarie; copia rapoartelor de poliție, cari expuneau faptele pe cari le-am citat; un plan sumar al biroului; și încercam în mod mașinal, cercetând toate aceste hârtii și pipăind obiectele, să dau dramei o altă explicație decât cea a vinovăției nefericitului meu prieten.

DEODATĂ AM ÎNȚELES

Biroul amiralului de unde au fost furate documentele. La stânga o piesă importantă: banda termometrului de înregistrare pe care Smith îl avea totdeauna pe masa sa marcând temperatura biroului în cursul săptămânii în care s'a comis furtul.

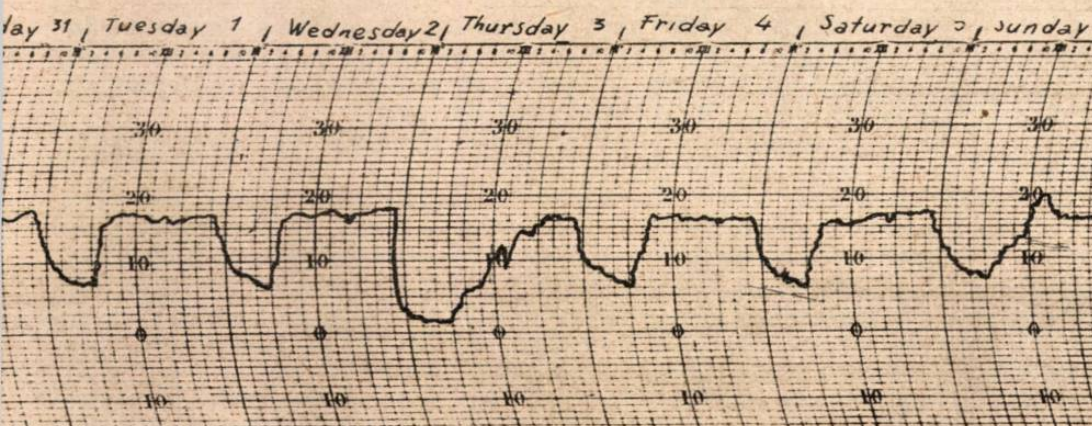

Intrebări :

1. Este Smith vinovat? Dece?
2. Dacă e nevinovat, cum lămuriți dispariția documentelor?

Biroul amiralului de unde au fost furate documentele. În aceeași pagină, un document important: banda termometrului înregistrator, pe care Smith îl avea totdeauna pe masă, arătând temperatura camerei, în timpul săptămânii în care s'a comis furtul.

Soluțiile propuse de cititorii noștri, trebuie să ne parvină până cel mai târziu Vineri 5 Iulie, pentru a putea publica în numărul nostru de săptămâna viitoare, numele celor cari au găsit soluția.

echipajul român care a făcut paza cuirasatului rus „Kneaz Potemkin” în luna iunie 1905. Reproducerea după „Le Journal” din 1905 care pomeneste de modul cum a fost salvat „Potemkin”.

Nous avons dit, dans nos correspondances de Constantza, comment une tentative de faire sauter le Potemkin au moment où a eu lieu la remise de ce navire par les révoltés aux autorités roumaines avait été découverte et empêchée par les marins roumains.

Ajoutons que le mérite d'avoir empêché cette tentative revient au jeune aspirant de marine Tonegaro, de l'équipage de l'Elisabeta, qui a découvert, au cours d'une inspection du navire, les deux révolutionnaires au moment même où, une meche allumée, ils allaient mettre le feu aux poudres.

C'est à la vigilance de ce jeune officier que la Russie doit d'avoir conservé le Potemkin et que les marins roumains embarqués à bord de ce navire sont redevables de la vie.

BILANȚUL

Cuirasatul roșu

LA 24 Iunie a. c. s'au împlinit 30 de ani de când a sosit în portul Constanța cuirasatul „Kneaz Potemkin” de Tavricevski al cărui echipaj rebel a fost silit să se predea autorităților române. Un detașament din Marina Regală luând cuirasatul în primire l-a conservat în bună stare până la sosirea escadrei ruse de sub comanda vice-amiralului Pisarevsky căruia i l-a predat cu toate onorurile cuvenite. Marinarii cari au făcut parte din compunerea echipajului român s'au răspândit apoi în diverse ramuri de activitate, unii dintr'ânșii ocupând frumoase poziții sociale.

În tabloul pe care-l publicăm, — care prin însemnătatea faptelor petrecute în rada portului Constanța în vara anului 1905 se poate considera ca un document istoric — se remarcă: G. Dumitrescu (joc la mijlocul grupului) azi comandor; în dreapta jos: Scarlat Diniescu, doctor în științe fizico-chimice și matematici, azi profesor; I. Rurak devenit inginer; M. Manolescu ajuns distins comandant în marina comercială; la mijlocul grupului C. Tonegaru, fostul șef de echipaj al cuirasatului, actualmente avocat în baroul de Ilfov; M. Ionescu șef de gară; I. Silvestru azi brav pilot fluvial; C. Marinescu avansat căpitan mecanic iar ceilalți în majoritate sunt comercianți iar alții pescari în Delta Dunării.

În timp ce trupa rusă scobora pe scările din dreapta iar echipajul român suia scările din stânga spre a ocupa cuirasatul, un început de incendiu s'a declarat la magazia de muniții. Mulțumită măsurilor luate imediat de către d. contra amiral Dan Zaharia, pe atunci locot. și comandor G. Munteanu, pe atunci căpitan, focul a fost localizat. În amintirea acelor fapte reproducem următorul pasaj din ziarul francez „Le Journal” din 29 Iunie 1905.

„Am arătat în corespondențele noastre din Constanța, cum o tentativă de a arunca în aer Potemkinul, în clipa în care a avut loc remiterea acestui vas de către revoltați autorităților române, a fost descoperită și împiedicată de către marinarii români.

Să adăugăm că meritul de a fi împiedicat această tentativă revine tânărului Tonegaru din echipajul „Elisabetei” care a descoperit în cursul unei inspecții a vasului pe cei doi revoluționari în clipa în care se pregăteau să dea foc explozibilului. Datorită vigilenței acestui tânăr ofițer Rusia a putut să-și conserve Potemkinul iar marinarii români îmbarcați pe bordul acestui vas au putut scăpa cu viață”.

Cu acest prilej revista ilustrată „Odeska Novosti”, a descris aceste evenimente publicând fotografia comandorului Evghenie Golikow, comandantul cuirasatului „Kneaz Potemkin” și a căpitanului Tivinski, cari au fost uciși. Deasemeni au fost publicate fotografiile ofițerilor români cari au făcut serviciul de gardă pe cuirasatul fostului imperiu rus.

1905 — Iunie — 1935

Zilele din Iunie 1905, care au fost însemnate prin răscoala echipajului „Prințului Potemkin”, una din principalele unități ale flotei țariste din Marea Neagră,

trebuesc considerate ca adevăratele începuturi ale Revoluției ruse. Alegerea textului pe care-l oferim cititorilor, are scopul de a arăta evenimentele de atunci, cum au fost privite din străinătate.

„CREZUL” POLITIC AL MARINARILOR

Vrem fericire și pace pentru țara noastră. Cerem încetarea imediată a stupidelor ostilități în Mandciuria, unde nu acem ce căuta. Pretindem întrunirea imediată a unei adunări constituante, pe baza sufragiului universal, egal, direct și secret. Pentru aceste revendicări noi toți suntem ferm decise sau să murim pe cuirasatul nostru, sau să învingem.

(„Apel către lumea civilizată”, semnat de marinarii cuirasatului Potemkin și al torpilorului „267”).

ORGANIZAREA COMANDAMENTULUI

Potemkin-ul este comandat de o comisie, compusă din șapte persoane, sub președinția pilotului de rezervă Alexiev, din marina militară. Garda e foarte severă, tunurile în perfectă stare, cu provizii de proiectile, completă, și după mărturia vasului bulgar „Nadejda”, care-l întâlnise, toate pe bord sunt conforme regulilor obișnuite, schimburi de saluturi etc.

(Agenția Havas, 8 Iulie).

UN VIZITATOR, DESPRE CARE NU VOM MAI AMINTI

Cu toată stricta supraveghere exercitată de poliția maritimă și cu toate că marea era foarte agitată, am putut să găsim, după îndelungi cercetări, șapte pescari devotați cari m'au condus pe puntea Potemkin-ului, după o oră de navigare destul de periculoasă. Ud până la piele, pășesc în caré-ul ofițerilor, unde o icoană și portretele țarului și țarinei, sunt singurele vestigii uitate ale vechiului regim. Imprejurul meu stau eroii acestei isprăvi, unice în anele istoriei. Iată-l pe Matuchenko, al cărui nume, devine popular în presa română. Sufletul mișcărei a fost într'adevăr el și Nikichine, omorât la Teodosia. Influența lor asupra echipajului a fost enormă. Iată-l și pe Kysille, care împreună cu Ivanov, doborât tot la Teodosia, s'au imbarcat la Odessa pe Potemkin, ca delegați a 15.000 lucrători democrați-socialiști. „Suntem aci cel puțin 200 decise să ducem lupta până la extrem” declară ei.

(Chr. Pakoyski, „L'Humanité” 15 Iulie)

„NITCHEVO”...

V'am telegrafiat ieri, că mi-a fost imposibil să găsim vreun membru al Statului Major. Azi după amiază, am reușit să mă apropiu de unul din ei, care mi-a mărturisit disperat faptul că amiralul Tchouchuïen, primind telegrama din Odessa, care îi anunța sosirea și aventura cuirasatului Potemkin, a telegrafiat amiralului care-l înlocuiește la Sebastopol cerând amănunte. Acest amiral îi răspunde că Potemkin este încă sub ordinele sale și că nu înțelege nimic din telegrama sa. Aceasta vă demonstrează mai bine decât orice considerent punctul unde se află marina rusă, și punctul unde se găsea Tsoushima.

(Gaston Leroux Le Matin — 1 Iulie)

Răsculații au ucis, în afară de comandant și de secundul vasului, pe locotenentul Neupokoev, lt. Fan, medicul șef Smirnov. Unul dintre ofițeri a fost rănit. Soarta ofițerului Leventsev a rămas necunoscută. Au fost lăsați în viață, căpitanul Garine, primul mecanic Tsvetkov, locotenentii Tsaoskevitch, Praporshevski, Alexiev, Jastrebov, mecanicul Korkvitch, Makarov, comandantul torpilorului „267”, baronul Klodt, lt. Mazarov, lt. Kalinjuv, cari toți se declară solidari cu echipajul.

(Informație a delegaților de pe Potemkin prezentată autorităților române.)

COMENTARIILE PRESEI PARISIENE. VOCEA LUI JAURES

Nu e gluma grosolană a unor soldați nemulțumiți de proasta calitate a mâncării. Acești oameni încep eroic lupta contra întregului sistem de guvernământ. Cu un simț aproape religios de punere în scenă a revoluției, ei expun pe cheul Odesei, corpul camaradului doborât de revolverul unui ofițer, fără a permite administrației orașului să se atingă de el. Simptom grav: Ofițerii sunt de partea lor. Chiar dintre acei cari comandă, conștiința unora nu mai este de acord cu meseria de călăi, prin care țarismul ține armata. Un simptom și mai grav este acela că revolta nu este numai locală și izolată... căci la răscoala Odesei, răspunde cea din Liban, pe malurile îndepărtate ale Mării Baltice; depe puntea unui vapor, pe a altuia, pe deasupra întregii Rusii a țarului, se încrucișează umbra dublă a aceluiași drapel roșu... Țarismul e pe sfârșite... nu mai e îngăduit visul unei combinații de monarhie și libertate, de tradiție și de revoluție. Un guvern republican va înlocui, guvernul țarului... Rusia revoluționară are o admirabilă putere de devotament și de eroism. Ce surplus de forță pentru umanitate! Ce putere de echilibru și de pace pentru Europa! Ce garanție pentru Franța republicană!

(Jean Jaures în L'Humanité din 1 Iulie 1905).

O VIZITA LA ATAȘATUL NAVAL RUS DIN PARIS

Am crezut indicată o vizită la atașatul naval rus din Paris, în urma știrilor grave cari mi-au parvenit din Rusia.

„Desigur, că ceea ce se petrece în porturile noastre este întristător. Totuși ne consolează ideea că aceste desordini nu sunt provocate de adevărata populație rusă!”

— „Cum, echipajele cuirasatelor din Marea Neagră, nu sunt rusești?”

— Nu trebuie să vă mire, căci acesta este purul adevăr. În Rusia, ca și în Franța, de altfel pretutindeni, marinarii se recrutează depe litoraluri. Marinarii noștri sunt în majoritate, baltici, finlandezi, români, georgieni, etc., elemente prost asimilate. Spre a completa a doua escadră din Pacific, a trebuit să luăm cel mai bun echipaj al nostru din Marea Neagră. Spre a-l înlocui pe acesta s'au încorporat elemente străine, pregătiți de revoluționarii cari au devenit îndrăzneți prin înfrângerile noastre!

— Care este, după părerea dv. d-le comandant, origina acestei afaceri ?
 — Este vorba de un complot în toată regula cu complicitatea locuitorilor din Odessa. Vedeți de altfel ce primire a făcut orașul acestor obraznici !
 — Ce prevedeți pentru viitor ? !
 — Oh, nimic prea grav. Rusia, adevărata Rusie, face zid împrejurul țării sale. Trebuie zdruncinate din rădăcini aceste mișcări, prin represalii sângeroase și totul va reintra în ordine.
 — În această așteptare, pentru moment, nitchevo !
 — Nitchevo ! cum spuneți, și contrar aparențelor suntem plini de speranțe !

(„La libre parole” — 1 Iulie)

AVERTISMENTUL LUI CLEMENCEAU

Destinul implacabil face ultimele somatii lui Nicolae II-lea. A putut înfrânge până acum revoltele, grație fidelității armatei. Rebeliunea din Odessa îi arată că forța militară însăși poate curând să fie contra lui. A vorbit, i s'a vorbit mai ales, de o reîntoarcere în Europa, unde ultimele evenimente necesită prezența sa. Trebuie să se grăbească. Pace în afară și pace înăuntru. Dar nu va mai exista pace rusească, decât prin europenizarea Rusiei, adică prin instituirea unui regim de dreptate și libertate.

(Georges Clemenceau, „Aurore” 1 Iulie)

SUPUNEREA

La ora 3 dimineața, plec cu trei prieteni, ca să ajung la capătul promontoriului care are o lungime de un kilometru și jumătate, întâlnim grupuri numeroase de marinari și soldați, cari iușesc pasul. Proectorul electri-

depe „Elisabeta” este destul de des îndreptat spre noi. Odată ajuns la capătul promontoriului asist la o scenă emoționantă. Generalul Angelescu, comandantul militar, înconjurat de statul său major, de căpitanul portului și de mai mulți ofițeri superiori din marină, tratează cu echipajul bărcii rusești, venită aproape de chei. Această barcă este ocupată de marinarii depe Potemkin, cari discută condițiunile capitulării. Matuchenko, căpetenia rebelilor stă în picioare, în fundul bărcii și parlamentează cu generalul. În fine, barca se îndreaptă înspre Potemkin, pentru ca să se consulte și cu ceilalți membri ai echipajului. Zorile încep să mișcească, și încet se desemnează în zare silueta grandioasă și solitară a Potemkin-ului, nici o umbră pe punte. La ora 10 dimineața, o șalupă a Potemkin-ului se apropie de Elisabeta. Delegații echipajului cuirasatului se urcă pe puntea cuirasatului român și șapte oameni rămân pe puntea șalupei. Puțin după aceasta, șalupea rusă părăsește vasul român, îndreptându-se spre Sud, în partea cealaltă a portului, care nu este păzit. Cei șapte ocupanți ai șalupei sar la mal și se îndepărtează în goană. Cu ajutorul binocului îi văd limpede. Răsculații s'au decis să se supună.

(Evening Standard, 7 Iulie.)

SENZAȚIA PIETII ARTISTICE LONDONEZE

La Londra se va pune în vânzare colecția de miniaturi a bancherului american Pierpont Morgan. Colecția are o valoare extrem de ridicată deoarece nimeni nu cunoaște prețul de cumpărare al acestor piese unice. După însemnările rămase dela Morgan, fiecare miniatură își are povestea ei și astfel valoarea fiecărei bucăți nu este numai de ordin artistic ci și istoric. Alături vedem un portret în miniatură al reginei Hortansa a Olandei împreună cu fiul ei Charles Louis. Portretul era în proprietatea lui Napoleon III. El a fost pictat în 1810 de către Jean Baptiste Isabely.

Lindbergh, geniu universal ?...

Celebru prin traversarea Oceanului Atlantic, celebru prin răpirea de către gangsteri a copilului său, celebru printr'un proces lung împotriva unuia din răpitori — colonelul Lindbergh e pe cale să dobândească o glorie și mai mare, mulțumită unei miraculoase invenții în domeniul biologiei.

Împreună cu savantul Carell de la Institutul Rockefeller, distins cu premiul Nobel, colonelul Lingbergh a descoperit mijlocul să păstreze în stare vie vreme îndelungată o parte din organele animalelor.

Foloasele unei astfel de descoperiri sunt imense, mai cu seamă în studiul baccililor pe corpuri vii și al evoluției maladiilor cărora nu li s'a găsit până acum niciun tratament sigur, precum tuberculoza, cancerul, frigurile galbene, holera, etc.

Dar dincolo de aceste foloase, care se vor evidenția în curând, noua descoperire științifică deschide un orizont și mai vast, aproape spaimântător : posibilitatea prelungirii pe cale fizică, adică **suprimarea morții**.

Nu trebuie să ne mire că la o astfel de descoperire a contribuit un aviator de geniu : Geniile sunt universale. Napoleon, care era militar, ar fi putut fi unul din cei mai mari scriitori ai lumii. Iar poetul Goethe a emis teoria formelor originare, precum și teoria culorilor, valabile și azi.

musca

OTRAVA!

Otrăvește

Musca infectează tot ce atinge, răspândind ca o otravă germenii bolilor ce le adună de pretutindeni. Apărați-vă sănătatea în casă! Distrugeți muștele cu

FLY-TOX

lumină iar umbrele lor uriașe jucau pe peretele colibei. Îți făceau mici plecăciuni și apoi întorcându-se încet, dansau vechiul Charleston francez, cu genunchii înăuntru, călcăile și coatele în afară și cu mâinile pe genunchi. În timp ce dansau, cântau cu vocile lor subțirele: „Mbalmaye, ce frumos oraș Ne vom duce cu toatele la Mbalmaye”. Se cuprindeau apoi cu brațele de talie întocmai ca la un Bal Mussete parisian și se învârtteau cântând mereu:

„La Mba, la Mba, la Mbalmaye, La Mba, la Mba, la Mbalmaye”.

După ce sfârșiau cu treburile gospodăriei apăreau și femeile spunându-mi „Mbulu”, (bună-zua). La care eu răspundeam „Mbolan”.

Cu multă politețe și cu mici daruri oferite pe ici pe colo, îmi câștigai prietenia gospodinelor. Intram în casele lor fără ceremonie și le găseam stând pe jos și strivind banane, pisând nuci, etc.

Bărbații mă priveau ca pe un nebun care voia să dea ochi cu Ndjileh, gorila, dar lumea pădurilor a încetat de mult a se mai mira de nebunia albilor. Ar fi trebuit însă să vă spun că din momentul în care mi-am început călătoria am umblat mult, străbătând diferite regiuni și că în fiecare din aceste ținuturi gorila lua un alt nume. Ea era Ngi în Yaoundeh și Ndjileh în ținutul Ndzimou. Cum sunt foarte puțini albi sau Negri cari să fi vizitat gorila chiar în vizuina ei, căpătasem oarecare prestigiu, alimentat mereu de către vânătorii mei. Prestigiul deveni foarte mare atunci când în-

Cutreerând prin JUNGLA

Interesantele experiențe ale unui explorator francez printre indigenii pădurilor virgine din Camerun.

M'am oprit acum o săptămână într'un sat fără nume ca atâtea altele și plecând lăsam în urma mea prieteni. Această prietenie nu era poate absolut reciprocă, iluzii nu-mi prea fac, dar am avut impresia că după respectoasa dar bănuitoare lor atitudine, indigenii se obișnuiseră să vadă în mijlocul lor pe acest inofensiv și binevoitor alb care umbla după gorile. La fel trebuie să se întâmple și cu ceilalți exploratori.

Copiii veneau la mine și primeau din când în când zahăr sau—un dar fără preț—hârtiile roșii și negre în care erau ambalate peliculele aparatului meu fotografic și din care-și făceau mici costume. Am să păstrez întotdeauna amintirea și fotografiile fetei cu figura rotundă de lună plină care când o căutai mânca și râdea. Creatura aceasta avea o misterioasă asemănare cu o fină pe care o lăsasem în Franța. Cu băieții organizasem concursuri de trageri cu arcul și cu toții se apucaseră să-și facă arcuri și săgeți din bucățele de lemn smulse din colibele familiei.

Tinerele fete mai timide, îmi îngăduiau să le însoțesc la baltă unde pescuiau raci și niște peștișori mici pentru masa mea. Operația era făcută cu o mișcare atât de rapidă a mâinii încât aveam impresia că mă aflu în fața unor maimuțe care prind muște. În unele seri după ce-mi dezvoltam fotografiile mă duceam să vizitez pe atleticul meu vecin, șeful tribului, în coliba căruia răsună un concert de voci femeiești.

Două mici torțe de cauciuc ardeau într'un vas de pământ dând o lumină gălbue fără fum și fără miros. Șeful sta trântit într'un fotoliu având lângă el pe una din fiicele sale. Iar celelalte, cântau și dansau în juru-i împreună cu micile lor vecine. Trupurile lor se profilau gingașe pe fondul de

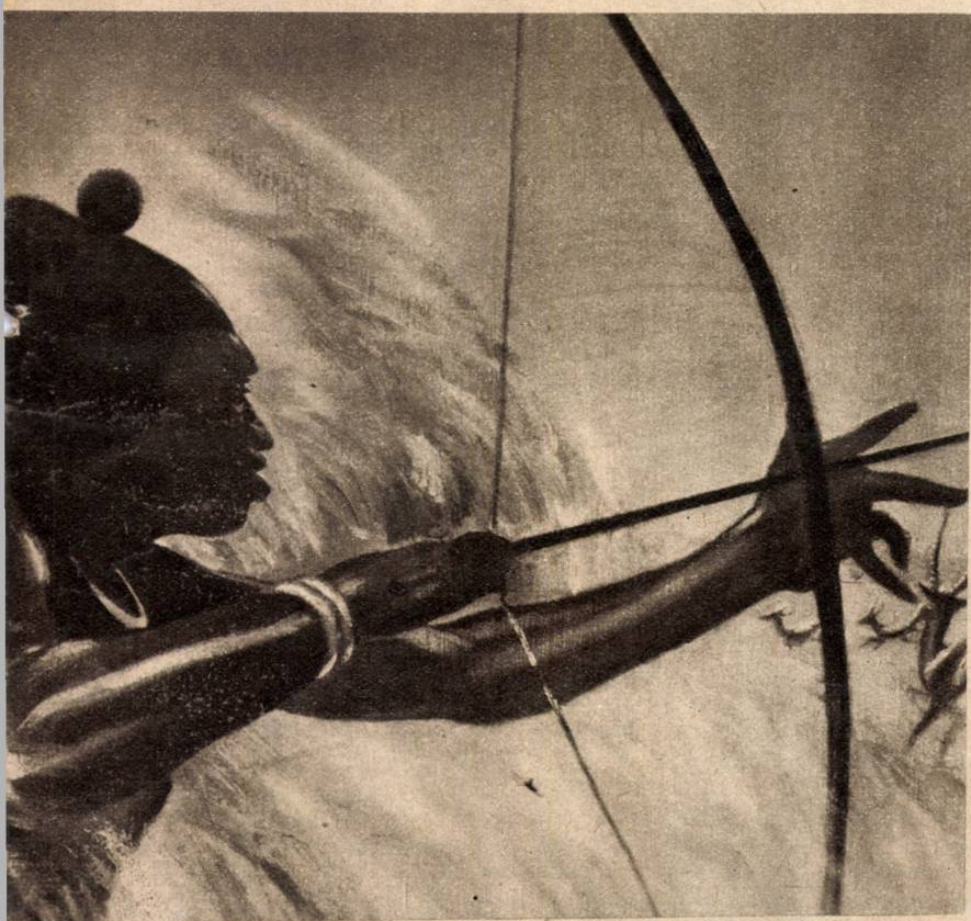
În această pagină trei diferite tipuri de maimuțe din junglă. Două dintre ele sunt mai în vârstă, iar una este un pui care se cațără pe cușcă.

cepu să
Se asean
și constit
pădurii,
aceste ul
iar a dou
Pigmeii s
pădure, e
frunze. F
vârșite în
mici și c
să le foto
cum mam
a-mi aco
Venise în
și alte tri
coperind
Când și
o panglic
care ochi
și antene
când, la
de gardă
devoreze
cercând s
mei culeg

O luptă surdă între un indigen și un animal pe un copac.

indigen se pregătește să
tească în gorilă.

bat pe șampionii satului la așa numitul joc songo. năvălă cu jocul de table utilizându-se niște mărgelile. e o ocupație foarte nobilă pentru bărbații. re-l preferă muncii sau vânătoarei. Prima dintre ime indeletniciri este lăsată în seama femeilor a, mai mult pigmeilor.

se temeau mai puțin de mine și mă însoțiau în ducându-mi mierea albinelor sălbatice învelită în tenele lor, cu bucăți de lemn sau de sticlă. buza superioară, cu ochii bobași, cu bărbile a capetele de pasăre, mă lăsa să le măsoz și ografiez atunci când aduceau banane în sat. Și e a nu se temeau de mine, copiii sfârșiră prin da cea mai deplină încredere.

să timpul să plec și de aci către alte peisagii buri. Mergeam mereu pe poteca pădurei des- ici, colo în pământul moale, urme de panteră. când îmi ieșia în cale câte o armată de furnici— a neagră și strălucitoare, groasă cât brațul, în ul nu distingea decât mișcările repezi de picioare într-o continuă masă de insecte. Din când în mari distanțe, apăreau enorme furnici — soldați cu capetele ridicate și fălcile căscate, gata să orice le-ar fi ieșit în cale. Ingenunchiam în- a le fotografiez de aproape în vreme ce pigmeii eau furnicile soldați care-mi atacau picioarele

Un grup de indigeni la pândă în pădure.

și întotdeauna mă retrăgeam învins de marele lor număr.

Dar sub frunzele moarte, se aflau armate și mai mari de termite. Acestea au o formă globulară cu abdomenul de un alb murdar și cu capul negru și lucrează în nenumărate grupuri păzite de către soldați cu fălcile gata de atac. Dela o distanță de câțiva metri auzii ridicându-se din pământ un fel de scrâșnet produs de mii de fălci mici și de mișcările a mii de picioare minuscule pe pământul uscat.

După trecerea termitelor îmi reluai călătoria. Cei patru hamali mă urmau ducând litiera goală. Trecând peste termite oamenii începură să țopăie, ca într'un dans drăcesc. Dar cea mai nefericită victimă fu cățelușul meu un animal mic negru cu pete albe care era mai mult labe și urechi, progenitura unui fox-terrier importat și al unui câine de pădure. El avu imprudența de a scormoni cu botul în salteaua de frunze vestede și deodată se puse pe chelălăituri alergând înebunit și încercând zadarnic să se scuture de insectele care năvăliseră asupra-i.

Vânătorii și cu mine, eram cu mult înaintea caravanei. Purtătorii litierii, al căror echipament era ușor se aflau la 180 metri distanță. Pădurea este plină de animale fricoase pe care trebuie să le iei prin surprindere dacă vrei să afli ceva asupra lor.

Câteva frunze foșniră în stânga potecii. Sgomotul fu scurt, ușor, aproape imperceptibil. Schimbai o privire cu vânătorul negru. Cuvintele noastre pronunțară un același cuvânt. „Techueh” (mica antilopă cenușie). Doi pași mai încolo, îi descoperirăm urmele în lutul roșu. Animalul era însă departe.

Altă dată văzurăm fructul de culoare portocalie „doumme” împrăștiat pe pământ la rădăcina unui arbore. Ne plecarăm spre a-l privi de aproape și în clipa aceea cineva sgâlțâi ramurile stropindu-ne cu roua ce-l acoperia. Maimuțele care făcuseră această ispravă, dispărură pe loc. Sgâlțâiturile și strigătele trecură dintr'un pom într'altul și zăririi o gorilă bătrână și speriată scuturând o ramură grea și tușind nervos.

Altădată ne-am întâlnit cu mistrețul roșu al pădurii. Sub urmele picioarelor lui, pământul părea însângerat de o rană proaspătă. Conduși de aceste urme străbăturăm frunzișul ce mărginea cărarea și ajunserăm la o impenetrabilă masă de plante agățătoare ce țesuseră rețele dela un arbore la altul. Făcând un ocol aflăram din nou urmele mistrețului. Ne oprirăm într'un loc deschis, lângă un arbore uriaș cu frunzișul invizibil și cu trunchiul invadat de araci de viță. Dădui în

lături câteva ramuri pentru a avea loc suficient să mănuiască pușca.

Dar strigătul vânătorului nu avu niciun efect. Nu ne apărău nimic înainte și mă întorsei. În momentul acela zării masa roșie a mistrețului îndărătul nostru cu botul în aer, ezitând. Se uită la noi poate vreme de zece secunde. La a unsprezecea, pușca mea era la ochi dar sălbăticiunea o sbughise. Luându-ne după anumite urme, în special după ramurile rupte în timpul fugii, ajunserăm din nou pe cărare, acolo unde ne așteptau ceilalți oameni. Ceva mai târziu ne aflam dinaintea unui loc mlăștinos, străbătut de o fâșie de pădure pe al cărei pământ pașii noștri răsunau ca un pian indigen. Aceasta inaugura seria bălților ce ne siliră să umblăm echilibrându-ne pe un lung șirag de butuci rotunzi însoțiți de băzâitul amenințător al muștelor țete. Urcărăm apoi un deal și ajunserăm într'un loc unde pădurea era mai deschisă, mai bogată în arbori cu coroana largă, cu trunchiul albicios și cu frunzele ca niște mari evantae. Înaintea noastră se afla un sat și pășim astfel în primele plantații. Casele făcute din lemn și scoarță de palmier, acoperite cu frunze de rafia se întindeau în două lungi șiruri deoparte și de alta. În cele din urmă ajunserăm la coliba șefului care era deschisă ca un hangar.

„Casa omului alb” cu veranda sa din lemn de palmier și cu intrarea închisă prin obloane de paie, se ridica la capătul satului, la treizeci de metri de o pădure deasă de sissongos, ce n'ar fi putut fi străbătută decât de un elefant sau de un tanc.

Locuitorii satului veniră să-mi spue că în această pădure venea regulat să doarmă o gorilă ale cărei sforăituri erau atât de puternice încât femeile nu puteau dormi și nu îndrăzneau să iasă din colibe lor. „Ucide-o” mă rugară ei și vei fi pentru noi cel mai bun dintre albi. De cum ieșim din sat, se repede la noi.

Și pentru a-mi dovedi adevărul spuselor lor, un omuleț cu fața de maimuță se desprinsese din grup relatând că o gorilă uriașă, aceea care doarme în pădurea de sissongos, i-a ieșit de curând în cale la numai două sute de metri de sat. Povestitorul, ca mulți alți indigeni într-o situație similară a avut mai multă încredere în picioarele sale decât în lancia cu care era înarmat și a rupt-o la fugă. Gorila s'a întors apoi în pădure, mormăind și lăsând drumul liber.

„Omul alb, vrei să vezi gorila?” întrebă individul cu fizionomia de maimuță. „Ai s'o vezi poate mai curând decât crezi. Gorilele de aici dorm în jurul satului. Dacă puil tău va plânge noaptea, ai să te pomenești cu o gorilă mare!”

Să vie, mă gândii eu și după cină începui a-mi face pregătirile. Lângă patul de campanie îmi instalasem lanterna electrică, Winchesterul încărcat cu cartușe de oțel; aparatul fotografic și lămpile cu magneziu. Apoi mă întinsei, așteptând. Trecură astfel patru ore. În zadar încercam să adorm. Nyok, pisica sălbatecă a acestor păduri, un animal invizibil, mă înnebunea cu urletele-i îngrozitoare. Un copil plângea și într-o colibă vecină, cineva tușea. La celălalt capăt al satului răsună un tam-tam, în coliba mea țărâia strident un greer și la toate aceste sgomote veni să se mai adauge pârăiturile enervante ale termitelor. Dar Bobo, care în serile precedente îmi impusese urechile cu urletele lui, dormia acum un somn adânc scoțând doar din când în când câte un mic suspin. În cele din urmă adormii și eu lac de nădușeală.

Gorila care da țărcoale se încăpățâna a nu-mi lua în seamă avansurile iar Bobo își petrecea nopțile dormind ca un copil cuminte. În vreme ce **Nkwa** și **Madiya** cei doi vânători ai mei, căutau urmele gorilelor, eu eram redus la a studia limba indigenilor și la a lua note. Într-o după amiază, pe când scriam, vânătorul negru se ridică încet fără ca eu să-l observ. Reveni apoi curând și luându-mi pușca, o încărcă spunându-mi: „**Repede stăpâne, este aici!**”

Și începui să alerge către capătul de Est al satului. Doi dintre oamenii noștri intrară în colibă, își luară sulilele și ne urmară. Alergând mereu, trecurăm două poduri și vânătorul îmi spuse că **Nkwa** descoperise în plantație un grup întreg de gorile ospătându-se.

Când ajunserăm înaintea plantației de banani, vânătorul îmi făcu obicinuita recomandatie:

„**Încet stăpâne, umbli încet!**”

Intrărăm în iarba ce ni se ridica până la coapse și trecărăm pe cărarea care străbătea plantația și care se continua în pădure, ajungând la locul favorit de întâlnire al gorilelor. Locul era înconjurat cu păduri de banani mari pe după trunchiurile cărora te puteai ascunde. Când ajunserăm în luminiș, gorilele erau foarte ocupate.

Vânătorul mă trase după el printre arborii căzuți. În capătul cel mai apropiat al plantației gorile nevăzute

scuturau ramurile iar în dreapta noastră, se afla o mamă cu puilul ei. Zării pentru o clipă pe mamă în vârful unui banan subțire în vreme ce gorila cea mică plângea jos. Apoi arborele se îndoi și mama căzu la pământ cu un sgomot formidabil. Înaintărăm, însă prea repede. Femela ne văzu și o luă la fugă.

Trecărăm mai departe. Înaintea noastră se întindea o regiune plină cu arbori doborâți de parcă cineva s'ar fi apucat să taie pădurea. La câțiva pași de noi, un banan trosni și căzu cu un mare sgomot pricinuit de frunze. Observai în clipa aceea că mai bine de jumătate din plantație fusese devastată. La vreo 10 metri de noi, gorilele săreau printre frunze, mâncau, mormăiau și se băteau.

Mă cățărăi într'un pom mare, invadat de viță. Aveam multă îndrăzneală și ambiție dar eram extrem de stângaci. Vânătorul negru cu pușca în mână se temea grozav de această stângăcie a mea și privirile pe care mi le arunca spuneau mai mult decât cuvintele. Dar între noi fie vorba cititorule, aș vrea să văd ce cap ai fi făcut în locul meu.

Sub noi se agitău gorilele. Întreaga plantație răsună de găfăielile lor, de sgomotul pe care-l făceau bătându-se cu pumnii în piept și de acela al ramurilor rupte, în săriturile dela un arbore la altul. Erau în totul zece gorile. O parte din ele urlau sfidându-ne pe după perdeaua de frunze. Vânătorul negru făcu un mănunchiu de frunze și începui să găfăiesc ca gorilele dar fără niciun rezultat. Animalele se mărginiră a repeta sgomotele și apoi unul câte unul, se retraseră. Trecu o săptămână fără ca gorilele să se mai arate, dar într-o dimineață mă pomenii la colibă cu un indigen care-mi aducea un mesaj din satul vecin. El mă vestește că gorila cea mare care-și făcea veacul în pădurea de lângă drum pustia plantația satului său. Toți vânătorii de frunte ai ambelor sate se adunase cu lăncile și plasele pregătite. Urma să se organizeze un atac împotriva gorilei.

În vreme ce-mi făceam pregătirile pentru această expediție, îmi veneau în minte descrierile pe care diferiți scriitori le făcuseră asupra junglei africane.

În momentul când puneam piciorul pe pământul acestui continent, cu capul plin de literatura lor, nu m'aș fi așteptat să descoper în misterioasele păduri ale Camerunului o viață calmă, aproape burgheză, oameni leneși și pacinici a căror viață era turburată când și când doar de niște dispute conjugale. Un joc de songo, o harpă de bambus cântând neîncetat pe un ton unic și pitigăiat ca o flașnetă, câteva boabe de grâu, un porc sălbatec prins în cursă și câteva banane, erau deajuns pentru a asigura fericirea acestor oameni. Dar la fiecare din căpeteniile satului se aflau doi misionari negri. Unul, catolic, predă copiilor limba din Youndeh și-i învăța să cânte imnuri cu el. Celălalt, protestant îi învăța limba din Boulou și coliba se răsună de intonarea nazală a psalmilor. Spre marele meu regret trebuie să spun însă că ambii erau niște lichele lipsite de scrupul.

Dacă după apusul soarelui, auziți bătaia slabă a „ncou-lui”, toba de lemn care transmite mesagii la distanță, să nu vă credeți într-o lume de sălbateci. Dacă ascultați bine ultima frază veți distinge că ncou-ul spune „**Amin, amin, amin!**”. Apoi totul reintră în tăcere. Aceasta înseamnă că misionarul din satul vecin i-a chemat pe credincioși la rugăciune.

Scriitorii nici nu ne pomenească măcar de așa ceva. E interesant totuși să vedem ce se spune despre gorilă:

„**Gorila se ascunde în inima pădurilor bănuite de friguri, departe de om. Nu trece de 1,87 m. înălțime și nu atacă fără să fie provocată!**”

Eu însă, am avut prilejul să văd în trei săptămâni plantații devastate, banani doborâți și oameni atacați pe un drum bătut, de către gorilă. Poate că a te depărta de sat cu câțiva zeci de metri constituie pentru gorilă o provocare, dar această provocare nu s'a produs „**în inima pădurilor bănuite de friguri!**”. În decurs de trei săptămâni am auzit și am întâlnit mai multe gorile decât fânțari. Și în sfârșit, ce au de zis acești simpatici autori despre gorila de mai bine de doi metri înălțime?

Pornirăm înspre satul de gorile. Animalul care se instalase lângă sat și drum făcuse o fatală imprudență. În primul rând, doborâse un banan târindu-l după el dealungul drumului și un băiețel care venise la eleșteul din vecinătate dăduse alarma. O jumătate de oră mai târziu bărbaii celor două sate se întruniseră, înarmați cu sulilele și cu plasele de vânătoare. Ceeace se impunea mai întâiu era deschiderea unui lung coridor străbătând plantația, și îndeajuns de larg pentru a permite mănuierea sulitei. Plasele

de vânătoare fură agățate în pomi dealungul coridorului spre a fi mai la îndemână. O ceată sgomotoasă de oameni înaintă încet din direcția satului către gorila invizibilă, gata s'o prindă în plasă.

Nu vreau ca cineva să mă acuze de masacrarea acestor blânde și dragălașe gorile. Vânătorul negru căruia-i finusem o adevărată predică în prima zi a cunoștinței noastre pentru că trăsese în mama lui Bobo, care da să ne atace dela o distanță de nouă metri, murmură: „**Monsieur, nu vrei să omor pe Ngi? Foarte bine. Dar poate că în astă seară o să moară un om. Nu știi cine e Ngi!**”

Curând îmi fu dat să văd câtă dreptate avea spunând acestea. Între timp convenisem ca, în momentul când avea să apară, gorila să fie îndreptată spre mine care mă aflam la cinci metri îndărătul plasei. Alături de mine se afla vânătorul negru înarmat ca de obicei, cu pușca mea. Nu cunoșteam gorila și puțin îmi păsa de viața mea.

Dar oamenii aceștia sunt stupizi. Se civilizează pe zi ce trece și cu aceasta, își pierd treptat experiența pădurii. Gorila avu o serie de manevre derutante. Apoi, chelălăiturile și urletele cătelului ne făcură să ne temem nu numai că animalul fugise dar și că micul fox murise. Constatărăm însă curând că scăpase neatinșă. Nela veni spre noi plină de viață, agitându-și clopoțelul oridecâteori se opria spre a se scărpi și spre a se scutura de furnicile care o acoperiseră. În scurt timp ne veniră noi ajutoare din sat care făcură un cerc impresurând gorila în desişul de lângă drum. Aceasta din urmă după bătaia pe care o trăsese cătelului stătuse liniștită, scutura acum din când în când câte un pom, indicându-ne astfel locul unde se afla.

Soarele apunea și curând avea să fie prea târziu pentru a mai lua o fotografie sau a face uz de pușcă. La un moment dat auzirăm îndărătul bananilor din punctul unde se ascundea gorila, un grup de oameni ce înaintau chiuind. Câțiva dintre aceștia strigară:

„**Haide ieși, Ndjileh, să-ți facem o fotografie!**”

În ciuda indicațiilor foarte precise ale vânătorilor mei se proceda halandala. Gorila pe care o zărirăm în două rânduri, scotea niște urlete înfrigoratoare.

În cele din urmă, după trei ore de așteptare, furia gorilei izbucni exasperată.

Tăcerea și nemișcarea oamenilor dindărătul plasei agățată în tufisurile din dreapta mea, o făcură să creadă că terenul era liber în acel colț întunecat și se repezi în direcția aceea intrând deadreptul în plasă și sfâșind-o de sus în jos ca pe o pânză de păianjen. Primi o primă sulită ce i se îndoi în rană, îl înhăță pe tânărul Tinty care i-o trimisese, primi o a doua sulită care deasemeni i se frânse în trup și din care trase un fragment restul rămânându-i în carne. Apoi porni urlând înspre baltă.

Între timp se întunecase și urmărirea devenea imposibilă. Ne adunarăm în jurul tânărului Tinty care era pe jumătate mort mai mult de pe urma spaimei decât din cauza rănilor.

A doua zi, cutreerărăm timp de câteva ore pădurea pe urmele gorilei, urme care la început erau bine marcate de sânge apoi de amprentele lăsate de labe în pământul moale. Labă avea o lungime de 30 cm ceea ce înseamnă că gorila era una dintre cele mai mari. Dar după ce trecurăm balta, urmele de sânge se făcură nevăzute. Stufărișul mai păstrase câteva urme de ale animalului și se vedea că se odihnise la piciorul unui arbore în atitudinea favorită a gorilelor, iar spinarea-i pătase scoarța pomului pe o porțiune de jumătate de metru, cu sânge.

Ceva mai departe, scoaserăm un strigăt de bucurie, deoarece totul indica aci că istovită de oboseală, gorila dormise pe brânci, cu capul pe brațe. Locul mai păstra încă căldura trupului său. Dar din acest punct, urmele se pierdeau cu desăvârșire.

Poate că în momentul când scriu aceste rânduri neobositul vânător **Nkwa** și prietenul său **Madoya** au descoperit în cursul expedițiilor lor prin pădure, un uriaș schelet. Furnicile au avut tot timpul să-i curețe carnea de pe oase. Este gorila noastră care dormia în pădurea de sissongo noaptea și ataca ziua satele. Din ziua aceea a vânătoarei noastre, pădurea și-a recăpătat liniștea și indigenii își văd de drum netulburăți.

Nu fără un sentiment de durere, văd uneori sălbăticiunea istovită de răni și de oboseală, stând întinsă și nemișcată poate la doi trei metri de cei cari-i caută urmele. Zace întinsă pe brânci în desiş sub un arbore căzut și ne ascultă vocile, exclamațiile de regret că n'am găsit-o. Trec câteva ore.

Oamenii pleacă și gorila rămâne în pădurea care-i

e foarte cunoscută, căci constituie locul ei de retragere în timpul secetei. Aci s'ar putea odihni și reface. Pe când trece balta se lasă în patru labe spre a-și stinge setea. Apa e rece. Se așază apoi la piciorul unui arbore de care se reazămă pentru a respira. Se odihnește, dar febra și teama pe care i-o inspiră slăbiciunea sa nu-i permite să se bucure de această odihnă. Fragmentul de lance i-a rămas înfipt în spinare și-i produce dureri atroce oricâteori respiră.

Rezemându-se de arbore, bătrâna gorilă ține în mâinile-i negre vârful răscut al sulitei pe care și l-a tras din rană. Își pleacă capul asupra lui și simte mirosul propriului său sânge. Un acces de furie o face să arunce ferul și să urle, dar durerea o amuțește. Se uită la degetele-i înroșite și le linge. Instinctiv a dus mâna la rana din spinare. Sângele-i curge formând o baltă ce se întinde. Gorila se simte din ce în ce mai slăbită, ochii i se închid. Cu un ultim efort își ridică capul și un horcăit îi agită pieptul lat. Rămâne apoi nemișcată cu mâna însângerată pe coapsă. Așa-mi închipui eu moartea gorilei.

Din ziua acestei vânători, am început să cunosc gorilele. S'au găsit unii cari să-mi spuie: „Când vei vedea o gorilă, spaima are să-ți fie prea mare pentru a mai putea lua o fotografie”. Eu vă pot spune însă, următorul lucru: „Gorila invizibilă a cărei prezență o bănuiești doar, ascunsă în deșul vegetației, este cu mult mai înfricoșătoare decât aceea pe care o vezi”.

În satul următor am reușit să fac o fotografie. Cu o seară înainte, îmi surprinsesem și văzusem subiectul de departe. Era o gorilă mare, încăruntită, care curăța absorbită o banană și dispăru la sgomotul făcut de oamenii mei pe potecă. Regretat grozav această dispariție, sentiment împărtășit din plin și de vânătorul negru care dacă nu putea înțelege pentruce-mi primejduiam viața urmărind o gorilă fără s'o ucid, nu-mi putea ierta că măcar n'am fotografiat-o.

Nu v'am vorbit mult despre acest vânător. Era un bărbat înalt și suplu, cu pielea de un negru cald și cu o mușchiatură invizibilă dar putând îndura cele mai mari oboseli ale pădurii. Era fiul unui vânător de elefanți și elevul pigmeilor din satul său. Își iscălea

stângaciul numele pe o bucată de hârtie abia ținând condeiul în mână dar arcu sau sulita le mânuia cu o uimitoare dibăcie. Nevoit să trăiască de pe urma vânătorului și știind că dibăcia n'are nicio valoare fără șansă, căuta să se asigure de aceasta din urmă prin practici magice de o uimitoare varietate. Era un bun creștin cu toate că avea trei soții și că cu banii câștigați dela mine și-a cumpărat o a patra și nu uita niciodată să se închine mai înainte de a mânca o prăjitură de banane. Dar din nefericire, pe lângă aceste remarcabile calități, tânărul avea o mare parte din păcatele indigenilor. Era trufaș, și nu te prea puteai bizui pe el așa că după ce lucră două luni alături de mine, deveni inutil; către sfârșit abandonă cu totul lucrul din lenevie și fără să vrea, îmi rată câteva din ultimele întâlniri cu monștrii regiunii.

Odată, după cină, am luat drumul plantației unde cu o zi înainte văzusem o gorilă.

La nouăzeci de metri îndărătul plantației furăm brusca opriți în drum. Ne aflam într-o regiune nouă acoperită cu tufișuri pitice de baltă. Pe o mare distanță vegetația măruntă ne înăbușia sgomotul pașilor. Eram singur cu vânătorul negru. Cei doi oameni cari ne însoțiau rămăsăseră în urmă. În plantație se aflau cel puțin patru gorile. Trei înaintea noastră către stânga, se ospătau într'un șir de banani iar o a patra, se afla atât de aproape de mine încât aveam impresia că dela o clipă la alta draperia de frunziș se va da într-o parte desvăluindu-mi-o la o distanță de un braț.

Zece metri mai departe, un banan trosni, apoi apărură o mână neagră urmată de un cap enorm cu părul cenușiu, craniul ascuțit și fără gât. Era capul unui mascul bătrân de o forță care era totodată monstruoasă, înfricoșătoare și grotescă.

Situația era destul de serioasă căci ne aflam înconjurați de gorile. Aceea de lângă mine, dacă ne-ar fi bănuit prezența, ar fi putut oricând să ne taie calea. Puteam fi dintr-o clipă într'alta văzuți și auziți dar trebuia să fotografiem cu orice preț.

Bătrâna gorilă care simțise se vede ceva, luă o banană și începu s'o mănânce cu fața la noi. Aveam pentru prima dată prilejul să observ de aproape una din aceste gigantice creaturi. Dvs. aceia cari vă închipuiți

gorila ca pe o patetică și fidelă copie a omului trebuia s'o vedeți pe aceasta. Stăpâniți-vă nervii și primele mișcări de retragere, apoi deschideți bine ochii. Admirați capul trapezoid îngropat în umeri, vârful prin care se termină craniul, arcadele proeminente ale ochilor și maxilarele puternice. Gura i se deschide și-i puteți vedea colții. Nici chiar la tigrul nu ating o asemenea lungime.

Ochii-i mici și roșii înfundați în cap se întoarseră înspre noi iar părul scurt ce-i atârna pe frunte îi da un aer de asasin.

Ridicați aparatul binisor la ochi. Gorila ținea ochii plecați. Aparatul produse o ușoară țâcănitură dar sgomotul se pierdu în foșnetul frunzelor și astfel luai un prim clișeu. Vedeam inima vânătorului negru bătând violent sub pieptu-i gol iar mâinile-i înleștate pe pușcă erau umede de nădușeală. Ca să fiu sincer nici eu nu eram mai calm. Fusesem cuprinși amândoi de o spaimă istovitoare. Mă temeam acum că gorilele ascunse în tufișul de care ne despărțeau vreo doi metri vor auzi puternicile sgomote făcute de inimile noastre. Aș fi preferat orice acestei interminabile tensiuni, orice, chiar și un foc de pușcă. Dar asta era exclus. Cu mii de precauțiuni dar tremurând puțin, scosei prima hârtie din roll-film. Clișeul reușise în sfârșit, dar mai târziu aveam să-l distrug. Pregătii iar aparatul. Între timp gorila se plecă și-și luă o altă banană. Poziția aceasta nu-mi convenea de loc și trebuia să aștept până se va ridica din nou.

Vânătorul negru cu mușchii încordați și gâfâind sta gata să tragă. Gorila îmi arată iar capul cenușiu. Număram în gând una, două. Monstrul își ridică ochii, mă văzu, începu să urle și se ridică în două labe. Trei! Luasem fotografia și gorila sta să mă atace. Făcui o săritură înapoi, înspre vânătorul negru care puse pușca la ochi. Alte urlete răspunseră celor ale bătrânului mascul în vreme ce eu scoteam o a doua hârtie din roll-film.

Gorilele se agitară câteva minute răscolind tufișurile apoi se lăsară cu boturile la pământ așteptând nemișcate. Vânătorul negru îmi făcu semn să-l urmez și ne retraserăm fără sgomot.

P.

BOLNAVI de PLĂMÂNI!

MII DE BOLNAVI VINDECAȚI

Cereți imediat cartea asupra

METODEI NOI de NUTRIȚIE,

care a salvat pe mulți. Această metoda poate fi adaptată oricărui regim și ajută a învinge repede boala. Sudoarea, noaptea și tusea dispar, greutatea corpului se urcă, și o calcificare treptată oprește suferințele.

OAMENI SERIOȘI

ai științei medicale confirmă eficacitatea metodei mele, și sunt de acord cu întrebarea ei. Cu cât mai repede se începe cura cu atât mai bine.

GRATIS ȘI FRANCO

primiți cartea mea din care veți afla multe demne de știut.

SCRIEȚI IMEDIAT

Este suficient o carte poștală la adresa de mai jos:

Ernst Pasternack, Berlin SO, Michaelkirchplatz 13, Abt. Z. 592

O mătase fină să ție oare
așa de puțin?

Păstrați lingeriei Dv. de mătase aspectul lucrului nou
spălând-o numai cu fulgi de
săpun LUX.

IZVOARELE
STATULUI FRANCEZ

VICHY-CELESTINS

RINICHI-BĂSICA-
GUTA-DIABET-
ARTRITISM

VICHY
GRANDE-GRILLE

BOLILE FICATULUI
ȘI ALE APARATULUI
BILIAL

VICHY-HOPITAL

AECIUNILE
STOMACULUI
ȘI ALE INTESTINULUI

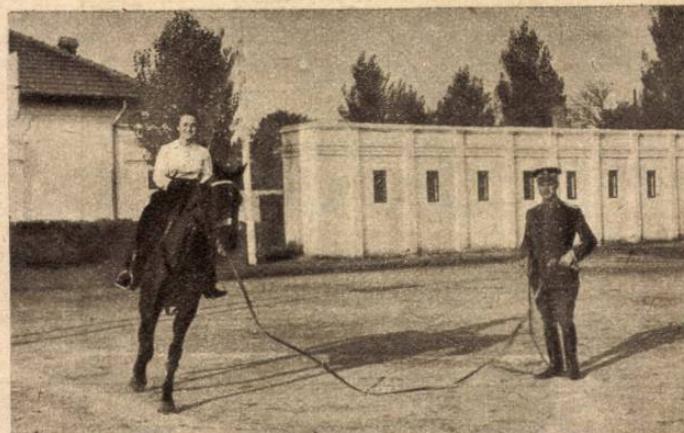
VICHY
CELESTINE

Fotografiile pe care le publicăm în această pagină înfățișează:
Stânga de sus în jos: elevele locotenentului Seicaru defilează prin fața tribunelor.

Un grup de eleve se îndreaptă spre câmpul de defilare.
Un grup de elevi ai căpitanului Lăzărescu îndreptându-se spre câmpul de defilare. Rândul din dreapta din sus în jos: Publicul la serbare,

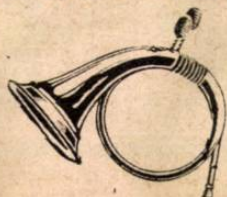

Sărituri la coardă pentru începători.
E. Matei sărind un obstacol.
D-ra general Rusescu, clasată a II-a în parcursul școlii de călărie sărind un obstacol,

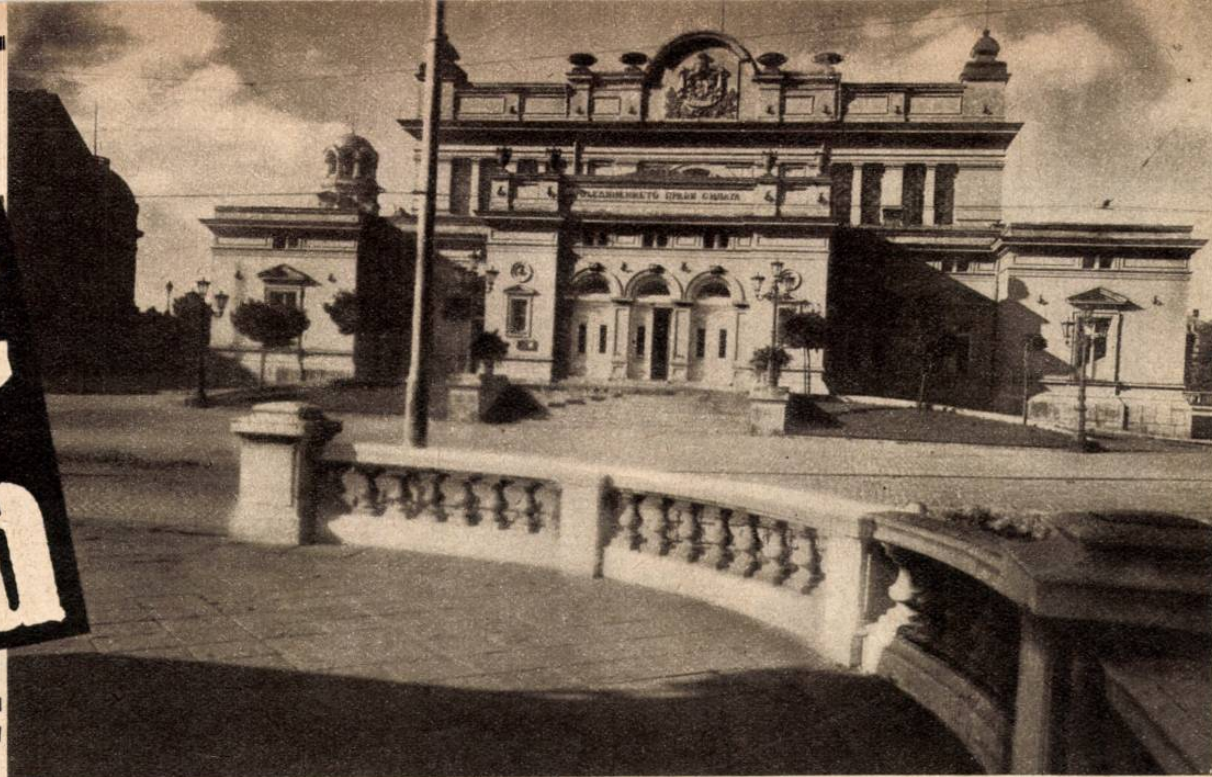
Serbarea Equestră dela regimentul 4 roșiori

Săptămâna trecută a avut loc la regimentul 4 roșiori serbarea de fine de an a școlii de călărie de sub direcția Federației Equestre Române, înființată din inițiativa și sub conducerea maiorului D. Tăutu din regimentul de gardă călare.
Școala are de scop să desvolte gustul tineretului nostru pentru sportul hipic și să-l facă să fie pregătit pentru orice eveniment. 65 de elevi urmează regulat cursurile școlii. Serbarea s'a bucurat de un frumos succes.

CULISELE BALCANIADEI

Aspecte
din Sofia

I ATĂ-NE, așadar, și cu Balcaniada sfârșită! S'a făcut multă reclamă, a plouat și mai mult, s'a jucat un fel de football aquatic, s'a întocmit un clasament, suntem în preajma unui conflict diplomatic între Bulgaria și Jugoslavia — pe chestia cupei pe care ultimii au câștigat-o și primii nu vor s'o dea — dar în cele din urmă, ca toate bucuriile pe lumea aceasta, s'a sfârșit. S'a încheiat Balcaniada dela Sofia într'o Luni după amiază. Și lumea a început să se întoarcă pe la vetrele respective.

* * *

O îndeletnicire foarte normală pe care — după regimul hidroterapeutic la care am fost supuși am fi adoptat-o cu un entuziasm deloc mascat.

Dar — modern inconvenient al secolului al XX-lea — suntem veniți cu avionul. Și nu ne putem întoarce decât tot cu avionul, dintr'o mie și unul de motive, dintre cari primul este că suntem în posesia unui silit **aller-retour**.

Până aci, toate bune.

Dar unde lucrurile se complică, vedeți, este, la ghișeul societății respective: cursa Sofia — București nu se face decât Luni, Miercuri și Vineri. Avion special nu ni se poate pune la dispoziție. Directorul regretă foarte mult, dar trebuie să așteptăm până Miercuri.

Vom aștepta, prin urmare, până Miercuri...

BULGARIA, ȚARA CU OAMENI CINSTIȚI...

...și, până Miercuri, vom arunca o privire prin Sofia, în mod incidental mai puțin stropită decât până acum.

Dar să luăm lucrurile în ordine.

Prima constatare pe care o face un cetățean străin, sosit cu avionul în Sofia și care-și pierde aparatul fotografic, este că Bulgaria este o țară de oameni cinstiți.

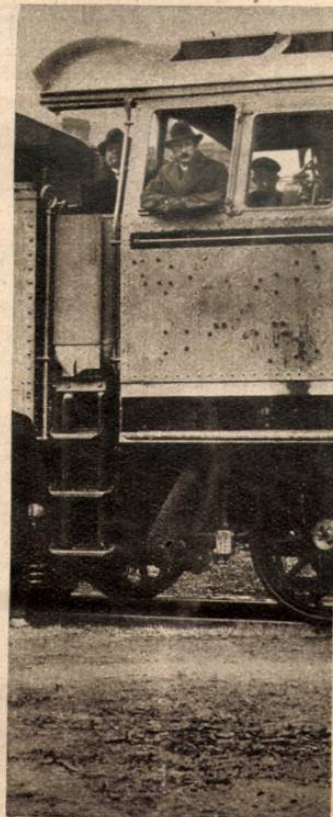
Într'adevăr, transportați la hotel dela aeroport, după ce-am închiriat o cameră și ne pregătim să luăm o baie — permiteți-mi să abord persoana singulară căci, în unele momente ale detaliilor care vor urma, s'ar putea face interpretări greșite — constat că aparatul fotografic, atât de grijuliu plumbuit de funcționarii societății de transporturi aeriene și cu atâta promptitudine înapoiat la Bojoriște — Bojoriște e numele aeroportului — a dispărut. Acum, pentru a vă face o confidență, dispariția unui aparat fotografic, pentru cel care scrie aceste rânduri, nu este un eveniment neobișnuit. Diversele aparate fotografice pe care le-am posedat, succesiv, în cursul anilor, se găsesc împrăștiate — involuntar — la diverse ținuturi și longitudini pe tot cuprinsul Europei. După cum sunt indivizi predestinați de natură pentru a face cutare sau cutare faptă, a ferici cutare sau cutare categorie de oameni, așa se pare că prietenul d-voastră a fost desemnat de divinitate să distribuie aparate fotografice, pe întinsul globului, tuturor acelor care-și dau osteneala să întindă mâna după ele.

Încăodată — și confidența a încetat — absența minusculului și fidelului servitor al senzațiilor noastre vizuale nu era făcută pentru a-mi cauza prea multă turburare.

Teren de foot-ball sau bazin de înot? Iată cum arăta „stadionul” Unak în ziua când trebuia să se dispute finala Balcaniadei dela Sofia.

Un grup de entuziaști sportivi înfruntând noroiul în pantalonii suflecați peste glesne se îndreaptă spre terenul unde se disputa Balcaniada.

Regele Boris fotografiat pe locomotivă în timpul unei excursiuni făcute puțin înainte de începerea Balcaniadei.

Regina Ioana a Bulgariei fotografiată în tribuna regală la Finala Cupei Balcanice disputată între Bulgaria și Jugoslavia.

Un grup de tinere bulgăroaice în costumul național.

Dar — aceleași experiențe ale trecutului — nu-mi lăsa nici prea multe perspective asupra eventualității de a-l mai revedea vreodată.

Totuși, m'am prezentat la sediul societății unde am expus cazul.

— „Ați avut un aparat?”

— „Negreșit. D-voastră mi l-ați transportat?”

— „Vi s'a predat după aterizare?”

— „Da. Dar înțelege, nu vreau...”

— „Prin urmare, l-ați pierdut între aeroport și hotel?”

— „Exact. Dar...”

— „Diseară, la ora opt, îl veți avea la hotel”.

La ora opt, un șofeur al societății mi-a adus aparatul. Era al meu. Nici o în-doială.

Intr'adevăr, în Bulgaria nu se fură nimic. Nimic, afară de matchurile de football..

...ȘI DRUMURI PROASTE

Dar pentru că am pomenit de Bojoriște E un aeroport, sensibil la fel cu cel dela Băneasa, dar situat ceva mai departe de Capitală. La 15 km, ni s'a spus de către șofeurul unui tip de Ford avant-belic, pe care, într-o clipă de litigiu, funcționarul de la aeroport îl numise „notre-autocar”. La 150 am socotit noi, depuși după un interval apreciabil de timp, în centrul Sofiei, cu sufletul la gură, pălăriile turtite, geamantanele în spinare și o sumă impresionantă de vânătăi.

N'aș putea preciza care e cota de contribuție a „Ford”-ului la realizarea acestei performanțe. O bănuiesc, însă, neglijabilă. Partea leului aparține, indiscutabil, șoselei.

Și când spun șosea, aduc o grozăvie și nemeritată insultă termenului. Niciodată, încă, nu fusese transportat peste o aglomerare mai reușită de bolovani, gropi, șanțuri, praf și diverse alte obstacole, mișcătoare sau inerte. Nu fusese, într'adevăr, căci, peste câteva zile, o excursie la o localitate climaterică din jurul Sofiei mi-a dat ocazia să regret drumul către Bojoriște. Ceeace, vă asigur, nu e puțin lucru...

PRIN NOI ÎNSINE!

Cunoscând — cât de sumar — șoselele bulgare, cu atât mai mult te surprinde porțiunea centrală a Sofiei, care — miracol! — e pavată. Și nu pavată cu piatră, cu ciment sau asfalt. Pavată cu un fel de piatră de granit, dreptunghiulară, cu muchiile șlefuite, atât de lustruită încât alunecă sub picioare.

E drept că turul de față nu e realizat decât pe o rază de o sută-două de metri, dar, acolo unde este, efectul produs este formidabil.

Am întrebat — cu un amestec de răutate și neîncredere — pe un prieten inginer, autohton, când s'a făcut această minunată pavare.

Răspunsul a fost și mai surprinzător:

— „Imediat după război”.

— „Și se menține intact?”

— „După cum vezi”.

— „Și... de ce nu pavați și restul orașului, dacă rezultatele au fost atât de bune?”

Nu știu de ce, din ziua aceea, piatra dreptunghiulară de granit, cu muchiile șlefuite, atât de lustruită încât alunecă sub picioare, nu mi-a mai făcut nici o impresie.

ȘI BULGĂROAICELE SUNT FEMEI...

De unde, nemaivând motive să privesc caldarâmul, am început să-mi acord atenția picioarelor care-l băteau.

Și am făcut o dublă și simultană constatare: că sexul slab al nației bulgare umblă foarte prost încălțat, dar că gambele, în general, sunt de calitate. Incepută atât de bine, investigația n'avea nici un rost să se oprească aci. Trecând peste coapse cari — deasemenea, în general — l-ar fi lăsat în extaz pe răposatul Bismarck, am ajuns, fatal, la fețe și la concluzia că o cunoștință — oricât de trecătoare și oricât de nevinovată — cu o indigenă, n'ar avea nimic neplăcut.

Pentru un străin, procedeul de a cunoaște o femeie este același, la Londra, la Paris și la Sofia. Te duci drept și politico la persoana reperată, mormăi câteva cuvinte într-o limbă necunoscută, apoi îi comunici — la Sofia, în franțuzește — că ești străin, sosit în ziua aceea, că te-ai rătăcit și că i-ai fi grozav de îndatorat dacă ți-ar arăta cam pe unde vine cutare stradă...

Victima te măsoară, se convinge de autenticitate, se înroșește — se presupune că ești băiat drăguț, căci altfel tot procedeul e inutil — și îți comunică, încurcată:

— „Ne razbirim...”

Sau ceva în genul acesta.

D-ta, fericit c'ai dat peste o autohtonă autentică, încerci în nemțește.

Dacă nu reușești nici în nemțește și nu mai cunoști altă limbă, conchizi că ai ghinion și nemțește. N'am avut însă ghinion.

...ȘI FEMEILE SUNT ACELEAȘI

Ajuns în fața hotelului, i-am mulțumit. Și — felul principului învățat în școala militară la cursul de „Tactica Cavaleriei”, principului de exploatarea succesului — m'am interesat în ce mod m'aș putea revanșa.

— „Ce faci diseară?”

Cu tot plongeoului lui Savoff, Jugoslavia marchează primul punct în matchul finală.

— „Avem dificultăți cu devizele...”

— „Devize? Ce legătură are pavaul cu devizele?”

— „Are. Piatra e importată din Ungaria”. Patru sute de zei luminoși ai patriei veșnic eterne! Toți au apărut! Toți sunt aci! Din Ungaria?

Asfaltul nostru de pe străzi se moaie de căldură. E adevărat. Se lipește de tălpi. Exact. Face găuri după șase luni. E scump. Se lucrează încet. Are o grămadă de cusururi. Dar e dela noi. Nu-l aducem din Ungaria. N'avem nevoie de devize, pentru a ne civiliza mahalalele...

— „Ce face toată lumea. Mă culc.”

Uitasem. Suntem în Sofia. Și Sofia, după ora zece seara, este un oraș în care uzina de gaz și electricitate nu cred să facă afaceri strălucite. Restaurantele s'au închis. Cafenele nu există. Singure câteva cofetării — și prăjiturile, la jumătatea drumului dintre București și Constantinopole, încercând să realizeze un compromis, eșuează lamentabil — mai țin aprinsă flacăra ospitalității pe străzi. Incolo, tăcere și întuneric.

Totuși...

— „Nu ieși niciodată seara?”

— „Seara? Unde?”

Unde? Iată întrebarea. O idee luminoasă apare și dispăre, tot atât de repede. Sunt două localuri de noapte: „Reunione” și „Etoile”. Destul de îngrijite, cu orchestre compuse din câte cinci indigeni, ale căror „lovituri” muzicale sunt „La căsuța albă”, „Azi noapte te-am visat” și alte noutăți și ale căror numere s'au perindat pe la București acum un deceniu. Dar — v'am spus că ideea dispăre tot atât de repede — în niciuna din serile în care le-am vizitat, nu-mi amintesc să fi văzut vreun bulgar la vreo masă. Șampania bulgărească la 500 de leve sticla este articol pentru străini...

— „Atunci, după masa...” — încerc eu, fidel acelorași învățăminte ostășești.

— „După masă? Unde?” Asta-i prea mult! Unde, după-masa? Dar oriunde, d-nă! Iată, să spunem, la un cinematograf... — „La un cinematograf” — Sugerez, făcând constatarea că am revenit — bucureștean occidentalizat — la formule de licean de provincie.

— „Am văzut toate filmele” — descurajează indigena liceanul. Ași scuza-o.

Dar are dreptate. Sunt cinci cinematografe în Sofia. Și — cât am stat, în zece zile — nici un afiș — toate scrise cu litere slavone — nu s'a clintit de pe zidurile caselor și gardurile comunale. Fără a mai spune că, pentru același bucureștean occidentalizat, premierele de acum

un an ale Capitolului și Trianonului nu mai pot prezenta decât un modic interes.

— „Atunci, poate să ieșim mâine împreună. Aș vrea să cunosc Sofia...”

— „Vrei să mă vadă cineva cu un străin, singură?” — exclamă duduia, indignată ca și semenele ei de peste Dunăre, la o propunere similară.

— „E interzis?”

— „Da.”

— „De constituție?”

— „Nu. De obiceiuri. La noi, bărbații sunt foarte geloși...”

* * *

— „Am mai fost odată la Union-Palace...” — îmi șoptește, a doua zi, Ivana. Am uitat să vă spun că o cheamă Ivana.

— „Poftim?” — tresar, profund jignit.

— „...la nunta surorii mele. Banchetul a fost în sala cea mare”. Obiceiurile poate să fie altele, la Sofia. Dar femeile sunt aceleași!...

...DAR BĂRBAȚII FOARTE GELOȘI

Ivana avea dreptate.

Bulgarii sunt foarte geloși.

Am avut ocazia s'o constat a doua zi.

Ne întorceam dela una din faimoasele transmisiuni de nu mai puțin faimoaselor matchuri ale echipei naționale. Inotaseam prin băltoace de apă mai întinse

decât acelea de pe arena Unak — și fotografiile alăturate vă stau dovadă că cei treizeci de centimetri de apă pe cari vi i-am denunțat sunt autentici — ne împotmolisem, împreună cu alți 15.500 tovarăși de suferință, în noroaie cari ne treceau de glesne și după atâtea încercări eroice, era fatal să succedăm tentației unei vitrine de cofetărie turcească.

Am intrat. Eram patru. Doi români și doi bulgari, inginerii cari ne instalaseră aparatele de radio pe tribună. Ne-am instalat la masă și am comandat — bineînțeles — cataif și... bragă! Braga, la Sofia, este băutură cuvenită, se găsește în cofetării și se poate comanda cu voce tare.

Alături, o tânără femeie, cam de 25 de ani, cu soțul ei. Din primele clipe, conflictul s'a declarat. Ne-am uitat la soție. Soția s'a uitat la soț. Soțul s'a uitat la noi. La început, mirat. Apoi serios. În cele din urmă, crunt.

Am crezut că lucrurile vor rămâne în stadiul manifestărilor platonice.

O clipă mai târziu, un chelner ne-a dovedit contrariul.

— „Dacă nu vă supărați” — ne-a șoptit — „nu mai priviți pe doamna. E soția domnului dela masă”. Am vrut să protestăm. Dar inginerul bulgar ne-a făcut un semn cu mâna. Și chelnerul a plecat, satisfăcut.

Am mâncat cataifurile cu ochii în farfurie. Totuși, domnul cu doamna dela masa de alături au schimbat locurile. Doamna ne-a întors spatele. Nu e politicos. Dar dacă o cerea fidelitatea conjugală...

3000 DE LEVA PE LUNĂ!

Inginerul bulgar care ne-a însoțit la transmisiuni e un băiat foarte simpatic. Il cheamă Uzunoff. A învățat trei ani în Franța, știe argot și e înșurat. Ocupă postul de inginer-șef la Radio-Sofia.

L-am invitat într-o seară să ia masa cu noi.

Ne-a refuzat. Odată. De mai multe ori. La început, n'am înțeles de ce. În urmă...

Căci, într-o zi ne-a întrebat:

— „Viața e efină, în București?”

— „Depinde, în general cam ca la Sofia”.

Eram sinceri. În zece zile, Sofia nu izbutise să ne dea impresia unei diferențe de index de scumpete. E drept că nici nu existau tentații... în afară de suveniruri — figuri, obiecte din argint lucrat în stil bulgar și ultime noutăți importate din Austria — vameșii români n'au găsit nimic „importat din Bulgaria”

— „Se plătesc lefuri mari în România?” — continuă Uzunoff.

— „Depinde...”

— „Cât are un inginer?”

— „E greu de spus... cam între șase și opt mii, pentru început”.

Efectul asupra interlocutorului nostru este zdrobitor.

— „5—6000 de leva?”

— „Aproximativ”.

— „Enorm!... ce bine trebuie să trăiți!”

— „Lefurile sunt mai mici, aci?”

— „Mai mici?... Mi-e și rușine să spun cât am!”

L-am privit mai deaproape. Hainele îi erau din stofă groasă,

neagră-cenușie, indigenă. În picioare, pantofi negri, umbrați mult. Și cămașa era în nota costumului. Am aflat, mai târziu, că avea 3000 de leva pe lună. Mi-a părut rău de întorsătura conversației.

Dar, în cofetărie, nu știam...

— „Atât de puțin sunteți plătiți?... Și un ministru, cât are?”

— „Aproape de zece mii de leva”.

— „Bine, dar alte avantajii...”

— „Avantajii? Ce avantajii?” Uitasem.

Bulgaria este țara cu oameni cinstiți.

* * *

Și acum, departe de drumurile proaste, departe de Stadionul din pământul cleios și fără tribune, departe de orașul adormit după ora zece seara, departe de țara cu lefuri mici și soți pe drepturile lor, departe de tot ce considerăm mai puțin civilizat decât țara noastră, în urechi îmi răsună aceleași cuvinte: „Bulgaria, țara cu oameni cinstiți...”

GH. ȚARI

SPORT

„Time, the great Healer”, — spun Englezii.

Timpul, marele vindecător! Cât adevăr e în aceste cuvinte! Au trecut abia zece zile dela cea mai tristă înfrângere a echipei de foot-ball, abia zece zile de când, pe fețele tuturor, se putea citi numai deprimare și revoltă, abia zece zile de când pe toate buzele fluturau comentariile balcaniadei de football dela Sofia.

Și, iată, praful uitării a și început să se așternă. Comentariile s'au potolit, acuzările s'au făcut mai domoale, opinia publică și-a găsit alte preocupări... Timpul, marele vindecător, și-a început opera...

* * *

Așa încât, iată-ne reînțorși în normal.

După ce F. C. Milano — prin trei victorii pe deplin meritate — ne-a demonstrat cam ce înseamnă clasa football-ului italian, echipele noastre — e drept fără prea mult entuziasm — și-au reluat ocupația de căpetenie: campionatul.

Încă de Sâmbătă, jocul a fost deschis pe arena din Obor, în capitală, Unirea-Tricolor izbutind să termine la egalitate cu Chi-

nezul, după un match plin de peripeții și cu goaluri multe: 4 — 4.

Duminică, programul a continuat. Pe arena Venus s'au îngrămădit două partide, terminate prin tot atâtea surprize. Într'adevăr, contrar tuturor așteptărilor și pronosticurilor, Gloria din Arad a dispus de C. F. R. din București. Lupta, după cum indică și scorul — 5 — 4 — a fost plină de senzații.

După lichidarea acestei prime dispute, a urmat partida dintre Juventus și C. A. O. Dintre David și Goliath. Într'adevăr, nimeni nu acorda vreo șansă bucureștenilor, în fața măștrilor din Oradia, în fața teribililor jucători ai teribilei echipe alb-verzi.

Și totuși!...

Când arbitrul a fluerat sfârșitul jocului, tabela marca 1 — 0 pentru Juventus. E drept, foarte recent, punctul fiind obținut în min. 86, dintr'un „penalty”, transformat de Dragomirescu. Dar o victorie se măsoară prin scor, și oricât de redus ar fi, victoria rămâne victorie. Dealtfel, n'a fost decât o continuare a tradiției care vrea ca C. A. O. să nu câștige, niciodată, pe arena Venus... Tot cu 1 — 0 s'a soldat altă surpriză, la Timișoara, unde Venus a dispus de Ripensia, prin punctul marcat în min. 34 de Petea Vâlcov. Pe lângă cea de pe teren, bucureștenii au mai avut încă una: un scandal monstru, întovărașit de bătaie, la sfârșitul partidei.

Programul zilei — în care matchul dintre România și Universitatea n'a avut loc din cauza unui concurs hipic, ținut la Cluj — a fost încheiat de partida egală dintre Crișana și Amefa (1 — 1).

Două faze interesante din matchurile Juventus-C. A. O. și C. F. R.-Gloria disputate Duminică pe arena Venus.

Ce modificări a suferit clasa-

mentul?

Aproape niciuna. În sensul că Amefa este codaș iremediabil, iar cele două puncte pierdute de Ripensia, în cap, nu-i compromit prea mult situația, dat fiind că C. A. O. a făcut la fel. Dar Venus ce putea să mai năzuiască către primul loc, în eventualitatea unui eșec al Ripensiei în fața Juventusului și cu condiția câștigării tuturor matchurilor proprii.

Condiție și eventualitate foarte greu de realizat.

Alt sport care a cunoscut o efervescență de activitate a fost rugby-ul, prin vizita echipei franceze C. S. Narbonnais.

Și dacă rezultatele — s'a înregistrat și un 0 — 19 — nu sunt

prea strălucite, totuși mulți dintre jucătorii noștri au dovedit rele calități.

Pentru un sport fără balcaniade, e suficient.

GH. Ț.

CONCURSUL „BATA”

Deoarece până în momentul când punem sub tipar revista, nu ne-au sosit încă dela „Bata” rezultatele concursului pe care l-am organizat, spre a trimite douăzeci de bursieri la școala din Zlin, suntem nevoiți să amânăm până'n săptămâna viitoare publicarea listei cu cei cari au reușit. Vom înștiința însă în cursul acestei săptămâni, imediat, printr-o carte postală, pe toți acei cari au fost aleși, dintre candidați.

Scrisori... scrisori... si iar scrisori...

— Ați primit și dv. un plic asemenea acestuia care a fost trimis doamnei Elena Radu?

Dacă nu, poate o să primiți mai târziu și în orice caz, puteți începe dv. concursul interesant pe care îl organizează „Forvil”. Acest concurs prezintă marele avantaj, căci vă dă posibilitatea de a face o călătorie complet gratuită la Paris, la Viena sau la Istanbul! „Forvil” acordă în total 15 asemenea călătorii gratuite. Nu există nici un impediment ca dv. să fiți unul din cei 15 premiați. Vi se cere o singură condiție, de a cumpăra o cutie de pudră „Forvil”: „Cinq fleurs” sau „Anémones”. E foarte probabil că sunteți consumatoare de asemenea pudră, căci e cea mai bună dintre toate pudrele franceze. Condițiile concursului le veți găsi în ambalajul pudrei. Vă atragem atenția că **nu e vorba de loterie** și că nu are

cuvânt hotărâtor norocul, așa încât dacă de obicei șovăiți când e vorba de a vă pune șansa la încercare, de data aceasta porniți cu încredere, participați la concurs, pentru că rezultatul fericit depinde mai mult de inteligență și dibăcie decât de noroc. Cele 15 călătorii pe care le acordă „Forvil” se înțelege absolut complete, cu întreținere de primul rang, excursiuni, vizitări de muzee, ghizi, etc. Dacă veți cumpăra două sau mai multe cutii vă puteți multiplica posibilitatea câștigării premiului. În afară de premiile în călătorii, cei dintâi, care încep concursul, vor primi alte 30 de premii de consolare, constând în parfumerii. Cumpărați chiar astăzi o cutie de pudră și participați la concursul organizat de „Forvil”.

PENTRU PRIMA OARĂ TELEFON CU TELEVIZIUNE

În cursul unei serbări a societății electro-technice din Hamburg, a fost experimentat primul aparat telefonic cu televizor. Fotografia noastră de mai sus a fost luată în cursul experienței.

O INDIANĂ VORBEȘTE LA GENEVA

Pentru prima oară a vorbit la conferința internațională a muncii din Geneva o reprezentantă feminină a Indiei, d-na Begum Shah Nawaz. Conferențiară este reprezentanta guvernului indian în tot ceea ce privește mișcarea feminină.

Cine se interesează de cura de Karlsbad citește broșura Indicațiile și contra indicațiile curei de Karlsbad

de D-rul GRIGORE GRAUR
medic balnear la Karlsbad

Prețul lei 20. Ed. „Adeverul”

De vânzare la librării și la depozitarii noștri

VERITABILUL

Rouge **RITZ**

E NUMAI CU MARCA

IMPRIMATĂ PE BATON ÎN TUB

ȘI PE REZERVĂ

EXCLUSIVITATE: SAM LOBL & FIU, BD. MARIA 30.

Părul alb

își recapătă

culoarea avută

NATURAL — fără vopsele — cu :

EMO apa limpede întăritoare vie-

neză, discret. Flaconul lei

160, 2 flac. lei 300.

DEPOZIT: „OPAC”, str. Doamnei

7 (Galeriile Blanduziei, etaj) Bucu-

rești.

SINAIA

VILA CARMELA

BD. GHICA 38

Camere confortabile pensi-

une aleasă

Citiți:

„MAGAZINUL”

revista publicului select

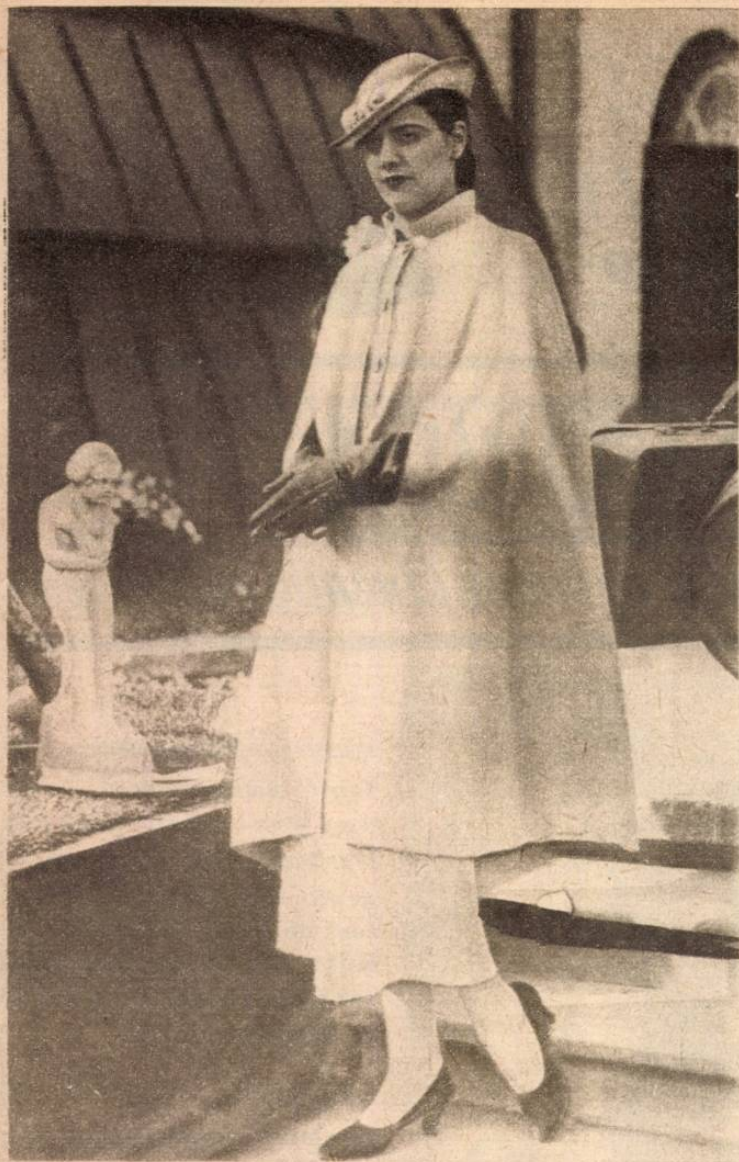
Fetelor!..Am descoperit

un nou fel de

pudră de obraz!

Da, un fel adevărat nou de pudră — unul care nu numai înlătură urâtul luciu de pe nasul meu, ci și ține de fapt cel puțin opt ore în sir. Se numește Noua Pudră mată Tokalon, celebră Pudră de Paris, și fabricanții zic că are această proprietate pentru că e amestecată cu Spumă dublă de Cremă. În orice caz știu că îmi face tenul mai moale și mai dragă ca mai înainte. Bărbații mă admiră mai mult. Unii sunt chiar încântați de tenul meu fraged ca piersică, de care oricine crede că e cu totul natural. Această Nouă Pudră se ține așa de bine lipită de piele că nu se desface nici când es din casă pe vânt sau ploaie sau când transpir. Nu o aplic decât dimineața și nu mă mai pudrez în cursul zilei întregi, ori unde să fiu și orice să fac. De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfume-riile din țară. Noi prețuri reduse la Lei 45.—

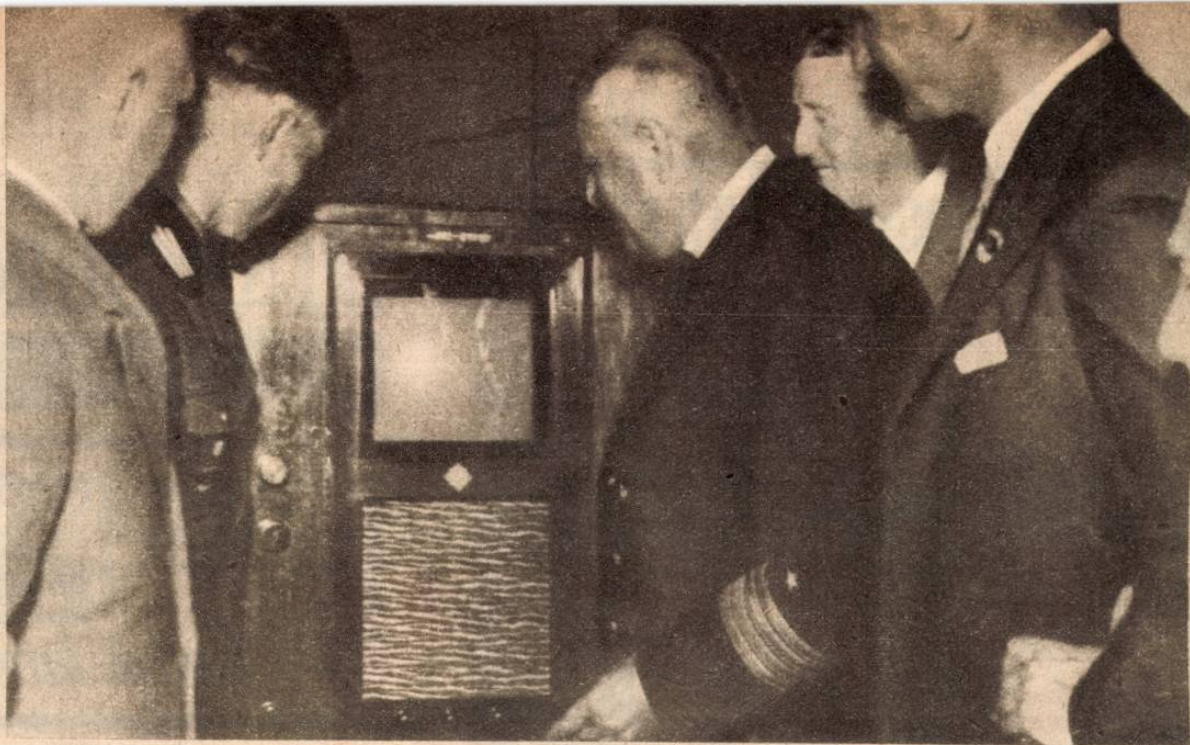

Iată o capă de voiaj din jersey alb sau în beige.

CE PĂRERE AVEȚI STIMATĂ, DOAMNĂ, DESPRE COSTUM DE STRAND ?

Costumul de strand pe care-l publicăm este compus din trei părți în trei culori: negru, alb și roșu. El a obținut un succes imens în lumea feminină a Californiei. Costumul poate fi transformat și în rochie. În orice caz sunt necesare sandalele cu barete de lac roșu și o pălărioară chinezească în negru, alb și roșu.

PRIMUL APARAT DE TELEVIZIUNE INSTALAT PE BORDUL UNUI VAPOR

Primul vas căruia i s'a instalat pe bord un aparat de televiziune este „Caribia”. Vedem în fotografia noastră aparatul înconjurat de echipajul vasului care așteaptă cu nerăbdare începutul transmisiunii.

1001 DE NOPTI POVEȘTI,
ciorapul „ADY 75” o realitate

a unei metode de fabricație, care face din ciorapul nostru un produs unic în această materie.

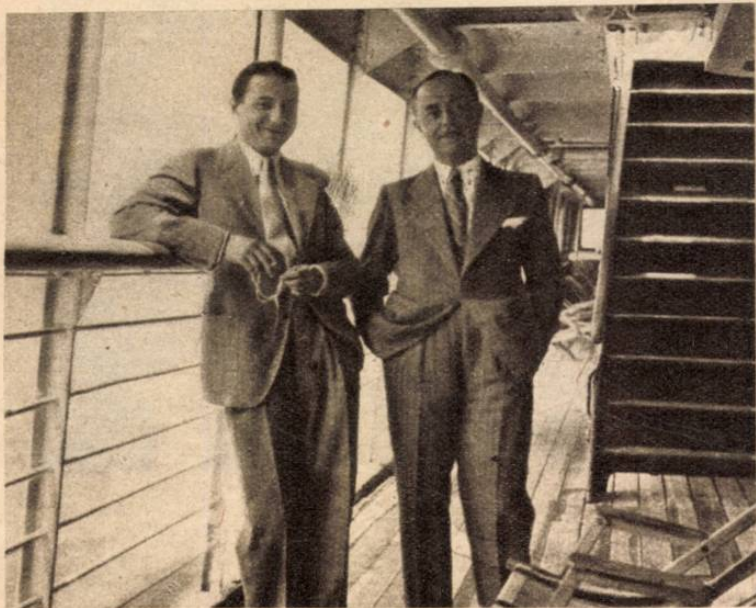
Deaceea, o femeie de gust, care ține ca toate amănuntele toaletei să fie perfecte, va prefera numai ciorapul „ADY 75”.

SUPLU
ELEGANT
DURABIL

ady

Știi să cânti Johanna? Știi să dansezi Johanna?

D-nii N. Constantinescu și N. Vlădoianu, glorioși directori ai „Alhambrei” fotografiați pe bordul vaporului care i-a purtat o lună pe Mediterana.

In șansoneta cunoscută, partenerul o întreabă pe Johanna dacă știe să fluere. Vă adresăm aceleași întrebări, eliminând însă flueratul.

Nu e nici o glumă. Dacă într'adevăr știți să cântați și să dansați, imediat vi se oferă un angajament, cu un salariu de 10 până la 30.000 lei pe lună. Pe acest timp când pretutindeni ușile sunt închise, „Realitatea Ilustrată” oferă posibilitatea unui angajament strălucit pentru trei tineri talentați.

Cine nu cunoaște pe străluciții autori de revistă și operetă, cei doi „Nic”-i, Vlădoianu și Constantinescu? Lumea toată a fost la Alhambra să uite de griji, să se înveselească, să petreacă. Vlădoianu și Constantinescu au isbutit să ridice mult nivelul revistei muzicale și mai ales au isbutit să pună în valoare o serie de talente: Lulu Nicolau, Virginica Popescu, Florica Demion, N. Stroe, Vasilache, Talianu, Groner, Joujou Pavelescu, Munteanu, Lungeanu. Dar Vlădoianu și Constantinescu nu vor să se oprească aici. Formând cu încetul gustul publicului, ei sunt hotărâți ca la anul să facă un pas mai departe și să dea spectacole de artă pură muzicală, spectacole vesele și coreografice, în genul Nikita Balieff, și al marelor reviste americane. Deasemenea ei vor să lanseze noi elemente, și pentru aceasta s'au adresat revistei noastre care să institue un concurs.

Prin urmare, „Realitatea Ilustrată” lansează un concurs spre a alege două „Miss Alhambra” și un tânăr june prim, cari vor fi imediat angajați.

Condițiunile care se cer: pentru concurențe, să fie frumoase, să aibe aptitudini la cânt și dans.

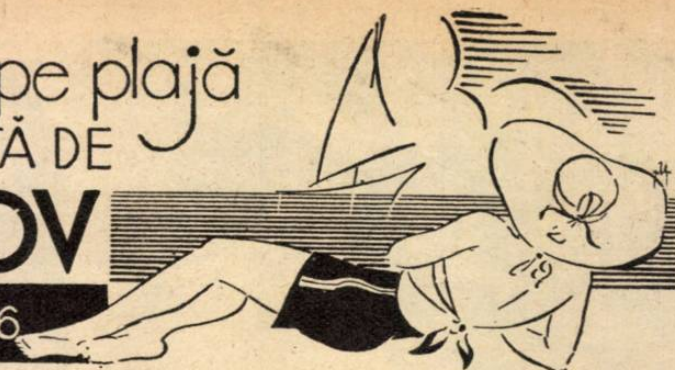
Pentru concurenți să fie chipeși și să aibe voce frumoasă. Concursul va avea loc la sfârșitul lunii Iulie, pentru ca cei angajați să poată începe repetițiile. El va avea loc în cadrul unor serbări fastuoase și îl vom organiza în așa fel, încât alegerea să se facă nu numai printre elementele din București, dar și din provincie.

Juriul va fi format din personalități proeminente, din lumea literară și artistică românească.

Inscrierile se pot face începând de astăzi la „Realitatea Ilustrată”, str. Const. Mille 7-9. Pentru înscriere fiecare va trimite câte o fotografie, numele și adresa.

Citiți așănunte în numărul viitor.

Eleganța pe plajă
ESTE LANSATĂ DE
DJABOUROV
CAL. VICTORIEI 76

Renumite surse
bogate
în acid carbonic
radioactive
și
feruginoase
pentru

BAILE BUZIAȘ
(NAUHEIMUL ROMÂNESC)

Hoteluri și pensiuni deosebit de speciale. Cămin cu pașaport prin birourile de volaj „Europa”. Reducere 50% pe liniile C.F.R. Săzon de la 15 Mai până la 1 Octombrie. Stradă cu plajă și bazin. Muzică militară permanentă. Așteptați la cerere. Direcțiunea Băilor Buziaș (Banat).

Boli de inimă și de femei, Anemie etc.

EXPOZIȚIA NORA STERIADI

În sala Dalles se află deschisă o minunată expoziție datorită talentatei artiste decoratoare Nora Steriadi.

D-sa expune între altele un superb panou în broderie, proprietatea principesei Marta Bibescu, care reprezintă familia

Domnitorului Constantin Brâncoveanu.

Deasemeni panouri în mozaicuri colorate reprezentând sfinți și scene de vânătoare.

Ceramică artistică completează această manifestare artistică unică în felul ei.

Toată lumea selectă, toate doamnele și domnișoarele frumoase, toți tinerii inteligenți, toți bărbații distinși sunt de acord că „MAGAZINUL” No. 54, pe luna Iulie, satisface gusturile cele mai pretențioase.

160 pagini

20 lei

Doamnelor, Domnișoarelor

Pentru prima dată în țara noastră s'a pus la dispoziția publicului feminin, un mijloc nou și modern de a-și îngriji igiena lunară.

TALEX

„TALEX” e bandajul higienic care corespunde tuturor cerințelor: Fiind făcut din vată de celuloză cea mai fină, e foarte absorbant și oferă protecție sigură.

Grație nenumăratelor straturi de vată și datorită unui procedeu special „TALEX” e desodorant.

Bandajul „TALEX” vă dispensează de spălat, după întrebuințare se poate arde, sau tăiat în bucăți se dizolvă în apă. Fiind eficient la îndemâna tuturor. Ideal pentru acasă, birou, vilegiatură, școală etc.

În cutii de 6 și 12 bandaje. La principalele farmacii, droguerii și parfumerii.

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7. Telefon 3-01-23

Institut medical cosmetic

Str. Brezoiand 3, București III
Telefon 459-22. Consult. 11-1, 5-8 sub conducerea unui medic dermatolog și unei doctoressă din Berlin.

Sfaturi și îngrijiri date de către specialiști în toate tărîmurile cosmetice.

Înlăturarea radicală a perilor de prisos, prin diatermie, îngrijirea frumuseții și a trupului, etc.

Cu toate ocupațiunile gospodăriei
mâini îngrijite
prin **CREMA-NIVEA**

Chiar și la profesiunea Dv. de laborantă sau medic, dacă umblați mult cu apă caldă și rece — puteți totuși avea mâini frumoase. Cel mai recomandabil este, de a vă unge regulat și bine fața și mâinile în fiecare seară, cu Crema Nivea. Puteți întrebuința Crema Nivea și ziua, fiindcă ea pătrunde complet în piele, fără a lăsa luciu unsuros. Pielea Dv. va deveni astfel rezistentă și catifelată, așa că și la spălatul prea des al mâinilor Dv. se mențin fine și catifelte. Crema Nivea, vă dă acel ten fin, ce ne place să admirăm la cei tineri. Deosebirea între Crema Nivea și cremele de lux:

Crema-Nivea: Eficacitatea cea mai mare, dar mai eficientă.
Beiersdorf & Co. S. A. R., Brașov, Strada Iuliu Maniu 39

Crema Nivea: Lei 16.00—72.00

CALENDAR

1753. S'a urcat pe tronul Moldovei domnitorul Matei Ghica.
1866. Înfrângerea Austriacilor de către Prusieni, în lupta de la Sadova.
1866. A murit Ambrozie Dumitrevici, membru al Academiei Române.
1877. Românii și Rușii ocupă cetatea Nicopole.
1933. A murit numismatul român Sutzu Mihail. S'a născut la 1841. (Alăturat chipul).

3

1500. S'a terminat Mănăstirea Dealului, de lângă Târgoviște zidită de Radu Vodă.
1776. Independența Americii.
1801. Inginerul american Fulton experimentează submarinul său "Nautil".
1848. A murit scriitorul francez Francois René de Chateaubriand.
1888. A murit generalul Lecca Dimitrie, om politic. S'a născut la 1832. (Alăturat chipul).

4

1683. Asediul Vienei, de către Turci.
1742. Tratatul de la Breslau, între Maria Tereza și Frederic al II-lea.
1862. S'a născut marele om politic Nicolae Filipescu. A murit 1916. (Alăturat chipul).
1866. S'a născut poetul Traian Demetrescu.
1920. Conferința interaliată din Spaa.
1921. Polonia ratifică convenția militară cu România.

5

1572. A murit Sigismund August ultimul rege polon din dinastia Jagelonilor.
1809. Bătălia de la Wagram, în care Napoleon înfrânge pe Austriaci.
1817. S'a născut istoricul german Theodor Mommsen. A murit la 1903. (Alăturat chipul).
1866. Bătălia de la Sadova.
1905. A murit marele geograf Reclus.

6

1621. S'a născut marele fabulist francez La Fontaine.
1848. S'a născut Mauriciu Blank.
1860. S'a născut compozitorul Gustav Mahler.
1881. S'a născut marele compozitor și muzicant român George Enescu. (Alăturat chipul).
1909. A murit G. G. Asian.
1916. Ofensiva germană de pe Somme.

7

1709. Carol al XII-lea, regele Suediei este învins de Ruși la Pultava.
1830. A murit scriitorul francez Benjamin Constant.
1838. S'a născut la Constanța Ferdinand Graf, S. Zeppelin. A murit la 1917.
1839. S'a născut marele industriaș american Rockefeller. (Alăturat chipul).
1856. Ion C. Brătianu, se reîntoarce din exil.

8

1773. Se desființează ordinul Jezuiților.
1807. Pacea de la Tilsitt, care înseamnă apogeul lui Napoleon.
1885. A murit Dr. Mihail Obdenaru, membru corespondent al Academiei Române. S'a născut la 1839. (Alăturat chipul).
1909. A murit ziaristul Grigore Ventura.
1919. Ratificarea tratatului de la Versailles.
1922. Nunta principesei Mari-oara, cu regele Alexandru al Jugoslaviei.

9

MIHAIL C. SUTZU

de AL. IORDAN

DIN rândurile familiei Sutzu, care a dat țării române doi domnitori: pe Alexandru Sutzu în Muntenia între anii 1812 — 1821 și Mihail Sutzu în Moldova între anii 1819 — 1821, a făcut parte și Nestorul numismatice românești Mihail C. Sutzu.

Născut în anul 1841, urmează cursurile Școlii Centrale din Paris și obținând cu distincție diploma de inginer se întoarce în țară unde ocupă scurt timp funcții oficiale ca inginer al Ministerului de Domenii, Director general al Poștelor și Guvernator al Băncii Naționale.

Spre deosebire de contemporanii săi care mai toți au fost atrași către viața sbuciumată a reformelor și frământărilor politice, foarte actuale în acea vreme în Principate, Mihail Sutzu a stat retras în turnul de fildeș al preocupărilor sale științifice.

De timpuriu în contact cu generalul Nicolae Mavros, despre care Dimitrie Sturdza spunea: „Adânc cunoscător și mare admirator al literaturii antice, generalul Mavros a purtat, până la adânci bătrânețe, un viu și neclintit interes pentru orice progres al poporului român, adunând o însemnată colecție de monumente epigrafice și sculpturale și de monete, pe care, într'un moment de entuziasm, a dăruit-o Statului român, ajungând astfel fondatorul Muzeului Național din București”, Mihail Sutzu a prins o deosebită dragoste pentru cercetările numismatice care i-au creat un renume de mare cunoscător al problemelor acestei discipline.

Preocupările sale au fost îndreptate în deosebi către numismatica antică și metrologie, fără însă a neglija și numismatica națională, Mihail Sutzu fiind cel dintâi învățat român care a cunoscut și cercetat monumentul Tropaeum Traiani dela Adam-Clisi, la scurt timp după anexarea Dobrogei Statului român.

Ceiace însă au constituit specialele sale preocupări în cercetările antichităților dobrogene, au fost monetele pontice și scitice din studierea cărora a reușit să stabilească existența a cinci regi sciti, necunoscuți până la el și se presupune chiar că în fosta Scitia minor s'ar găsi mormintele lor, ceea ce pare a se confirma din cercetările recent întreprinse de către profesorul I. Andrieșescu. Spre deosebire de marea majoritate a numismaților străini care s'au ocupat cu studierea monetelor antice, Mihail Sutzu, ajutat pe lângă vasta sa cultură antică și spiritul său intuitiv, de serioasa pregătire matematică pe care și-o făcuse la Paris, a emis părerea că „toate monetele antice, și în special monetele de bronz romane, valorează greutatea lor metalică. Popoarele antice nu s'au servit nici odată de monete convenționale propriu zise, ele nici nu puteau concepe o astfel de idee”.

Această nouă teorie, expusă în studiul „Etude sur les monnaies impériales romaines”, scurt timp după publicarea de către istoricul german Th. Mommsen, a istoriei monetei romane, în care se susține punctul opus celui preconizat de învățatul român, a dat naștere unor întinse discuții în rândurile specialiștilor care, în cele din urmă au trebuit să recunoască dreptatea lui Mihail C. Sutzu. Publicând în anul 1917 studiul „Les origines de la monnaie” M. Sutzu stabilește legătura ce există între baterea monetei și ponduri (obiecte de metal) care în timpuri preistorice slujeau ca mijloc de schimb, și din care cu timpul au rezultat lingourile de metal cu greutate fixă, care din momentul când au fost prevăzute cu o ștampilă oficială au devenit monete.

Din studierea textelor metrologice și al ponderilor rămase dela popoarele antice, Mihail Sutzu a format o teorie nouă asupra originii ponderilor și a stabilit legăturile nebanuite de nimeni până atunci între diferite ponderi antice.

Punctul de plecare al acestor descoperiri, care fac obiectul studiului „Origine, mode de formation et rapports des principales unités pondérales antiques” l-a constituit constatarea că „greutatea primitivă care a servit la formarea ponderilor este grăuntele de (de grâu, de orz dublu de greu ca cel de grâu; de roșcovă cu greutatea quadruplă celui de grâu etc. și că grăuntele de grâu asiro-babilonian este identic cu cel egiptean și, cu cel roman. A stabilit apoi că „sistemul monetar” caldeian a dominat într-o anumită epocă nu numai Asia centrală și apuseană dar și Egiptul, țările învecinate și chiar Italia; sistemul egiptean a fost introdus, în faza de hegemonie a acestui popor, la mai toate popoarele cu care avea legături, după cum mai apoi sistemul antic era comun la numeroase state grecești care depindeau de Atena.

Cei care au avut prilejul să-l vadă cum, chiar cu puțin înainte de 4 Iulie 1933 când a închis pentru totdeauna ochii, deși gârbovit de ani, urca treptele Academiei Române sprijinindu-se în baston și balustradă, pentru a se închide în liniștea cabinetului numismatic al acestei instituții, căreia i-a lăsat și întreaga sa colecție, și aplecat asupra bogatelor colecții de monete să caute să descopere o nouă taină necuvântătorilor săi tovarăși, au putut înțelege pasiunea de care era animat Mihail C. Sutzu în cercetările sale. I-a fost dat bătrânului care a asistat la evoluția statului român, dela Principatele vasale la România întregită, ca în ultimii ani să se bucure de formală consacrare în rândurile marilor inovatori ai numismatice, în cadrul unui congres internațional ținut la Paris și la Academia Română care, în ședință solemnă l-a sărbătorit alături de Iacob Negruzzi, la 4 Decembrie 1931.

Insomnie din cauza reumatismului

Simțea dureri grozave în spate

Câteva săptămâni de Kruschen i-au curmat durerile

Mulțumirea simțită de o femeie care a scăpat de „acele dureri grozave” a făcut-o să ne scrie următoarele rânduri: —

„Aveam aproape întotdeauna dureri îngrozitoare în genunchi, pe la toate încheieturile și în umeri. Fără să mai vorbesc de spate, care îmi dădea senzația că se frânge. Nu aveam liniște, în special noaptea, dar de când iau Sels Kruschen, numai de câteva săptămâni, mă simt cu totul alta și mulțumesc lui Dumnezeu. Astăzi, nu mai am dureri. Mă simt mult mai bine și mai vioaie din toate punctele de vedere, așa că voru continua să iau în mod regulat Sels Kruschen”. (D-na M. H.).

Cea mai mare parte a durerilor și umflăturilor reumatice provine din cauza acidului uric care se află în cantitate prea mare în corp. Acidul uric se adună în cristale ascuțite ca acul, care se depun în mușchi, la încheieturi, pe nervi și cauzează inflamația țesuturilor. Sels Kruschen vă scapă repede de durerile ascuțite ale reumatismului, deoarece curăță sângele de orice urme de acid uric otrăvitor. Două din sărurile care compun Kruschen, distrug vârful ascuțit al cristalelor și după aceea le dizolvă în întregime. Alte ingrediente ale acestor săruri ajută organismul să elimine prin căile naturale cristalele dizolvate. Și dacă dispar acestea, vor dispărea fără îndoială și durerile!

Sels Kruschen se vând în mai mult de 120 țări și se pot obține acum și în România la toate farmaciile și drogheriile cu prețul de 95 lei flaconul.

Nu vă lăsați martirizați de digestie!

Turburările digestive pot fi ușor evitate luând Magnesia. Bisurata, după mese sau atunci când simțiți dureri. Aproape toate durerile digestive sunt provocate de un exces de aciditate al sucului gastric. Magnesia Bisurata pe care o suportă chiar stomacurile cele mai sensibile, oprește fermentația ocazională de sporește acidității, previne inflamația mucoaselor și împiedică intoxicația stomacului. Magnesia Bisurata face să dispară chiar dela primele doze arsurile, greutățile, sughițurile, balonările și alte indispoziții digestive. Magnesia Bisurata se găsește de vânzare în toate farmaciile și drogheriile la prețul de Lei 75.— în format economic Lei 110.

ASPIRIN
ajută!

**TRANSPIRAȚIA
ȘI MIROSUL EI
NEPLĂCUT LA
PICIOARE, MÂINI,
SUBSIORI DISPAR
IMEDIAT PRIN CREMA
HIDRO-MILKUDERM**

Lei 50 la farmacii și drogherii

57% DIN FEMEI ÎȘI STRICĂ
TENUL *fiindcă pudra
lor conține elemente toxice*

Acest adevăr a fost stabilit de un dermatolog francez. Ar fi, desigur, interesantă o statistică referitoare la țara noastră.

Fiecare doamnă trebuie să știe că pudrele inferioare sunt adevărate toxice, pentru piele. Evitați efectele acestora neplăcute.

Prin aderența și finețea sa recunoscută, precum și prin faptul că e lipsită de orice substanțe toxice, Chat Noir este o pudră remarcabilă. Garanția aceasta e dată de firma Lady. Deci, o garanție serioasă.

lady

PUDRA

Chat Noir

REALITATEA

ILUSTRATA

PETRACHE LUPU
Omul care a vorbit
cu Dumnezeu.

MAGLAVITUL
SAT CU OAMENI
SFINTI?

ANUL IX No. 442
10 IULIE 1935
10 LEI

SERBAREA DE FINE DE AN ȘCOLAR DELA PALATUL COTROCENI

Săptămâna trecută a avut loc la Palatul Cotroceni serbarea de fine de an a clasei Voevodului Mihai. Serbarea s'a desfășurat sub forma unei șezători cercetășești. Într-o poiană din mijlocul parcului s'a instalat un cort cercetășesc în fața căruia s'a aprins focul. Voevodul Mihai și colegii săi de clasă au montat singuri cortul și tot ei au organizat întreg programul serbării. După programul artistic a urmat actul care a conștințit sfârșitul anului școlar: împărțirea premiilor de către Suveran; Premiul I și medalia de aur pentru sârguință a fost decernat elevului Cernavodeanu. Premiul II a fost obținut de Voevodul Mihai și elevul Ioanițiu; iar premiul al III-lea de elevul Heltman. Fotografiile noastre înfățișează pe Suveran înconjurat de asistență în timpul programului artistic pe elevi în fața cortului cercetășesc.

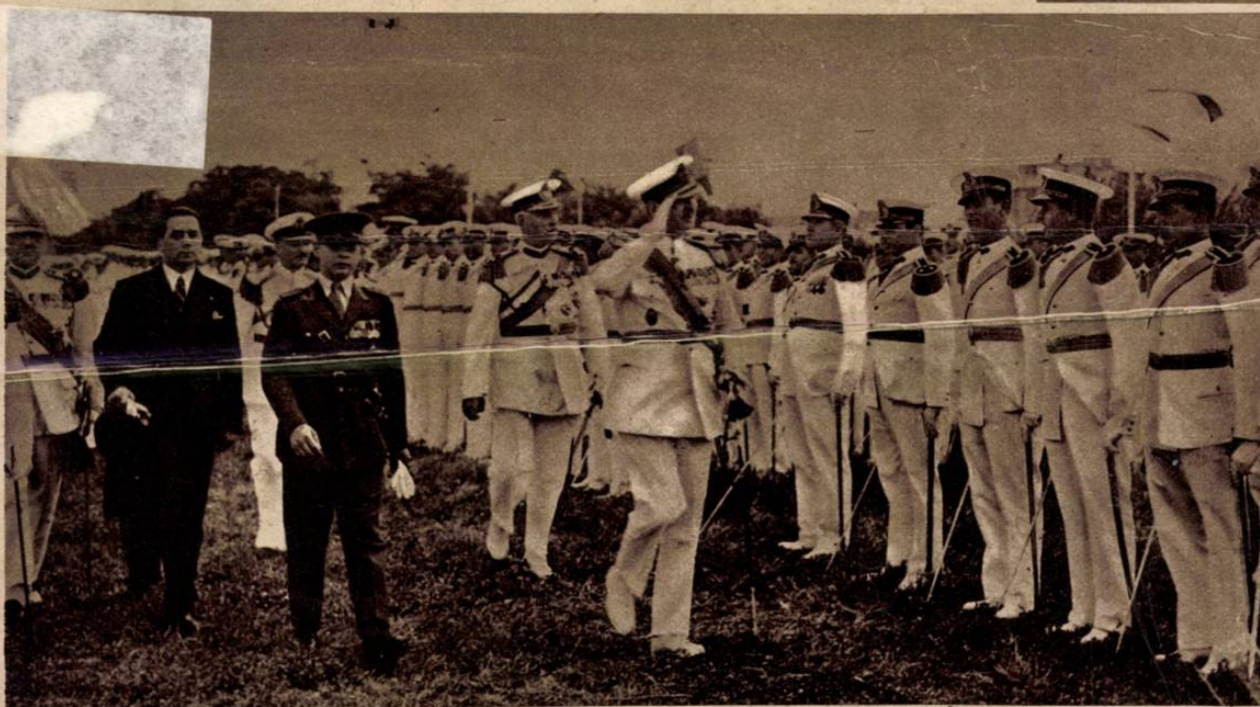
ÎNĂLȚAREA ÎN GRAD A NOILOR SUBLOCOTENENȚI

Într'un cadru impresionant s'a desfășurat săptămâna trecută, pe platoul de exerciții al Regimentului 9 călărași din Constanța, solemnitatea înălțării în grad a noilor sublocotenenți promoția 1935 a școlilor pregătitoare de ofițeri din țară. La solemnitate a asistat Suveranul, Voevodul Mihai și d. Gh. Tătărescu, prim ministru. Fotografia noastră înfățișează pe Suveran urmat de Voevodul Mihai, de ministrul armatei, primul ministru și de inspectorii generali de armată trecând în revistă grupurile de noi sublocotenenți.

DESCHIDEREA CURSURILOR DE ZBOR ALE ȘCOALEI A.R.P.A.

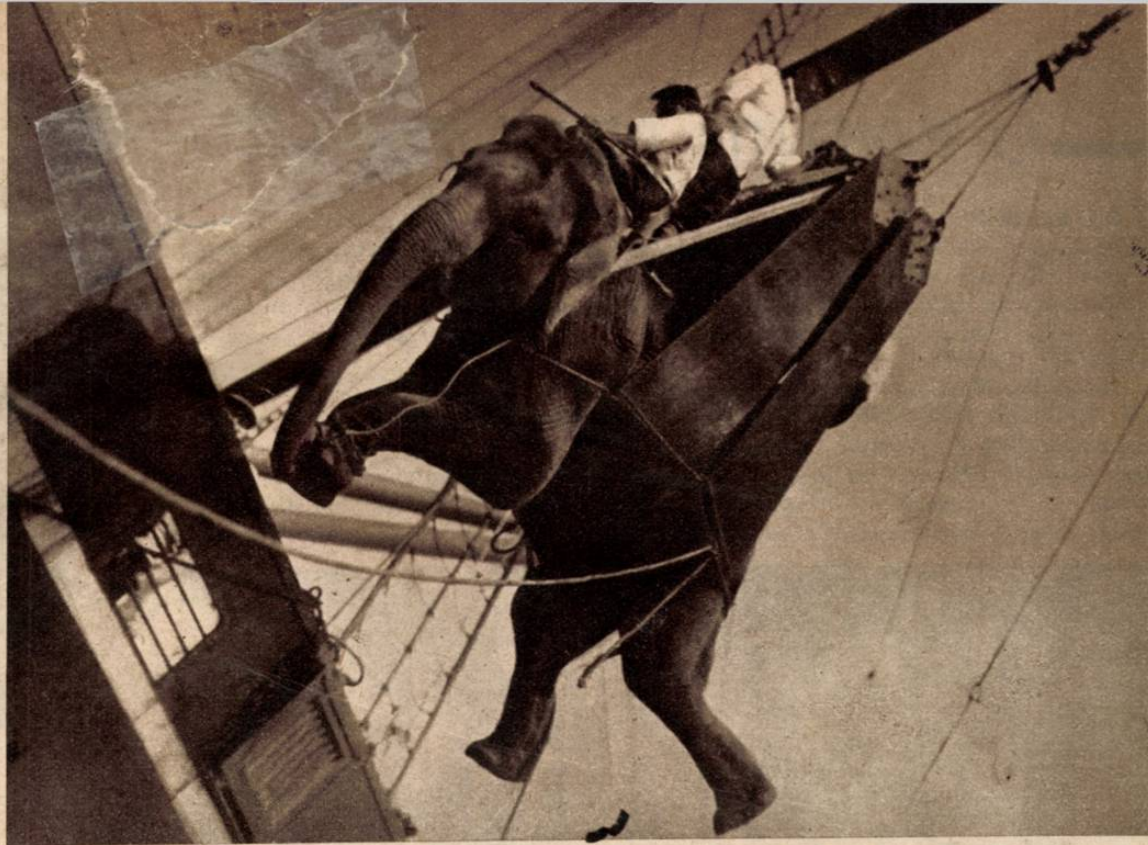
Săptămâna trecută a avut loc pe aerodromul Băneasa solemnitatea deschiderii cursurilor practice ale școlii de pilotaj „A.R.P.A.” După oficierea unui serviciu religios a luat cuvântul d. general Condeescu, președintele societății „A.R.P.A.” Au urmat apoi sboruri cu noii elevi. Fotografiile noastre înfățișează pe noii elevi ai școlii de pilotaj și un aspect al sborurilor demonstrative făcute cu prilejul festivității.

TRANSPORTUL ELEFANȚILOR

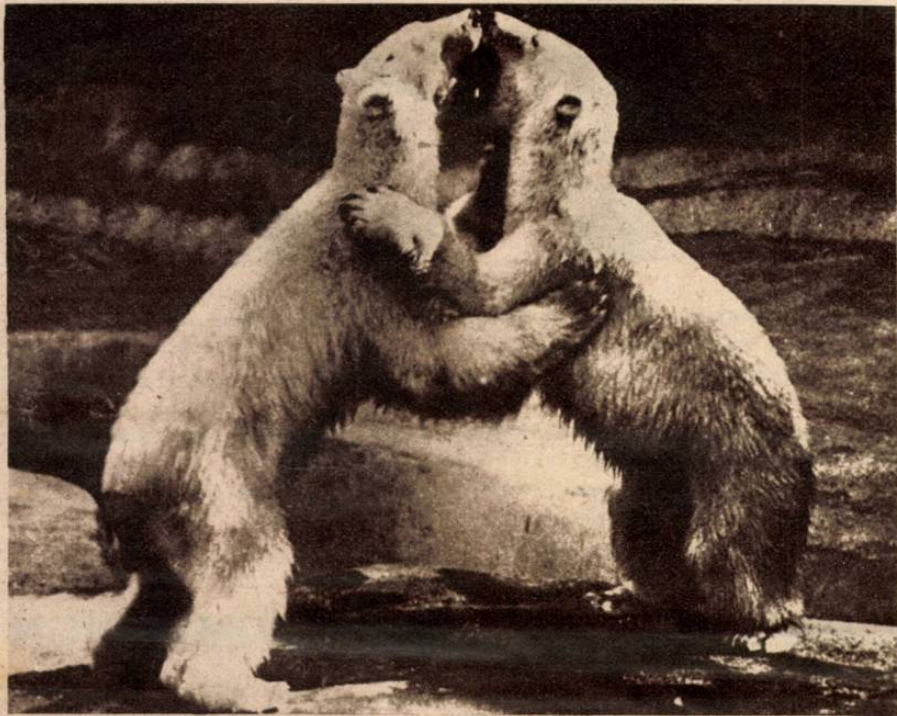
Nu e mult de când elefantul din fotografia noastră era liber. El se învățea prin locurile unde văzuse pentru prima oară lumina zilei și nu se gândea niciodată că va veni ziua când viața lui va suferi importante modificări. Iată însă că într-o bună zi el a fost prins de membrii unei expediții a căror menire era să adune animale pentru o grădină zoologică din Japonia. Din acea zi soarta elefantului se schimbă. Bietul animal a trebuit să îndure tot felul de suplicii până în ziua transportului. Aceasta i s'a părut desigur cea mai îngrozitoare. Iată-l suspendat în aer ca un simplu balot în clipa încărcării sale pe vapor. Inima uriașului animal s'a făcut cu siguranță mică. El se întreabă cu înfrigurare: „ce voi mai avea de îndurat?”

Civilizație!... Civilizație!...

CĂLDURI INSUPORTABILE

Urșii polari suportă greu căldurile care s'au abătut asupra marilor capitale în timpul verii. Iată-i în fotografia noastră plângându-se unul altuia de neplăcerile verii.

TREI FETIȚE CELEBRE

Iată în fotografia noastră trei celebre fete din Haway cari obțin mare succes în cinematograf în Statele-Unite. Ele sunt dela stânga la dreapta: Kwai Seong Chu, Wanda Silva și Mikayo Masunage.

Bucuria la aer liber și soare

vă procură Nivea. Înainte de-a face baia de soare, masați mai întâi bine corpul cu Crema Nivea sau Uleiul Nivea. Astfel micșorați pericolul arsurilor solare și pielea obține în acelaș timp o culoare superb bronzată. Nu trebuie însă să faceți plaja fiind corpul ud; când razele solare sunt prea puternice, repetați la nevoie masajul cu Crema Nivea, de mai multe ori.

CREMA
NIVEA

Cu **NIVEA**
la aer și soare

Crema Nivea: Lei 16.— — 72.—
Ulei Nivea: Lei 55.— și 85.—
Beiersdorf & Co. S.A.R., Brașov

VOPSITUL
PĂRULUI
cu Henne Royale
PRECIZIA, ETC.

ONDULAȚIUNI PERMANENTE

LUCRĂRI DE PĂR ARTISTICE
IN EXECUȚIE IREPROȘABILĂ

Aranjamente pariziene de Mirese
CONSULTAȚIUNI GRATUITE
pt. îngrijirea tenului la Institutul de
Infrumusețare DORTHEIMER Victoriei 50
CEREȚI GRATIS NOUL CATALOG
PREȚURI CONVENABILE

MEDIC UNIV.

Dr. ANATOLE CRESSIN

Boli de femei, interne, urinare
Hormonoterapia, tratamentul
obezității, turburări sexuale, fri-
gидitate, metrite, ovarite etc.

Consult: 3-4 și 6¹/₂-8 p. m.
și în ore reținute

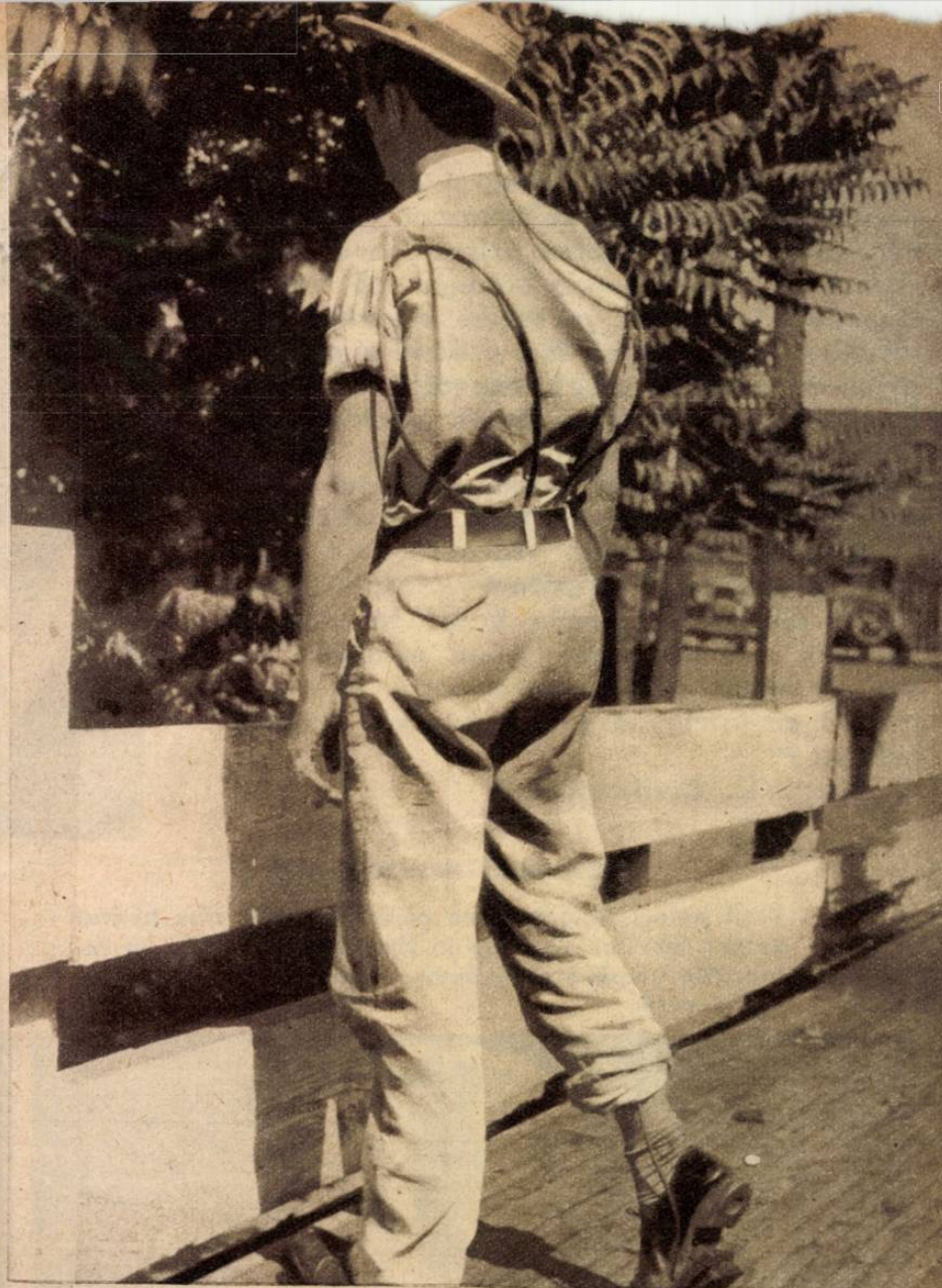
STR. FRANKLIN, 7 (Ateneu)
Telef. 4.42.56

O INVENTIE POTRIVITA

ERA foarte firesc ca timpurile acestea de caniculă să-i facă pe oameni să se gândească tot mai mult la modul cum ar putea combate căldura. S'a văzut doar că toate mijloacele întrebuintate până acum, în orașele mari, au avut și au un foarte vag succes. Nici hainele ușoare, de dril, nici apa stătută a strandurilor, nici berea frapată, nici înghețata, nu au un efect permanent, nu procură o stare răcoroasă costantă.

Mister Healy din Washington, un tânăr inteligent, a avut o idee cât se poate de originală, inventând un aparat sortit să-i furnizeze oricând răcoarea necesară, menținându-i temperatura la un grad normal.

Aparatul domnului Healy, se aseamănă cu niște foale în miniatură și se aplică la pantofi așa cum se observă în imaginea de mai sus. În timpul mersului, un dispozitiv se deschide și se închide, apăsând aerul, care este trimis apoi în toate părțile exte-

rioare ale trupului: la subțiori, după gât, sub pălărie, etc.

Poate să-și închipue oricine, cât trebuie să fi suferit bietul om, dacă a fost silit să ajungă să-și pună în practică o idee atât de năstrușnică; să meargă adică pe stradă încins din toate părțile cu tuburi de cauciuc și cu un fel de copite la picioare.

Și s'ar putea, cât de curând, să vedem și publicul dela noi cu câte un asemenea mecanism, agățat de încălțăminte.

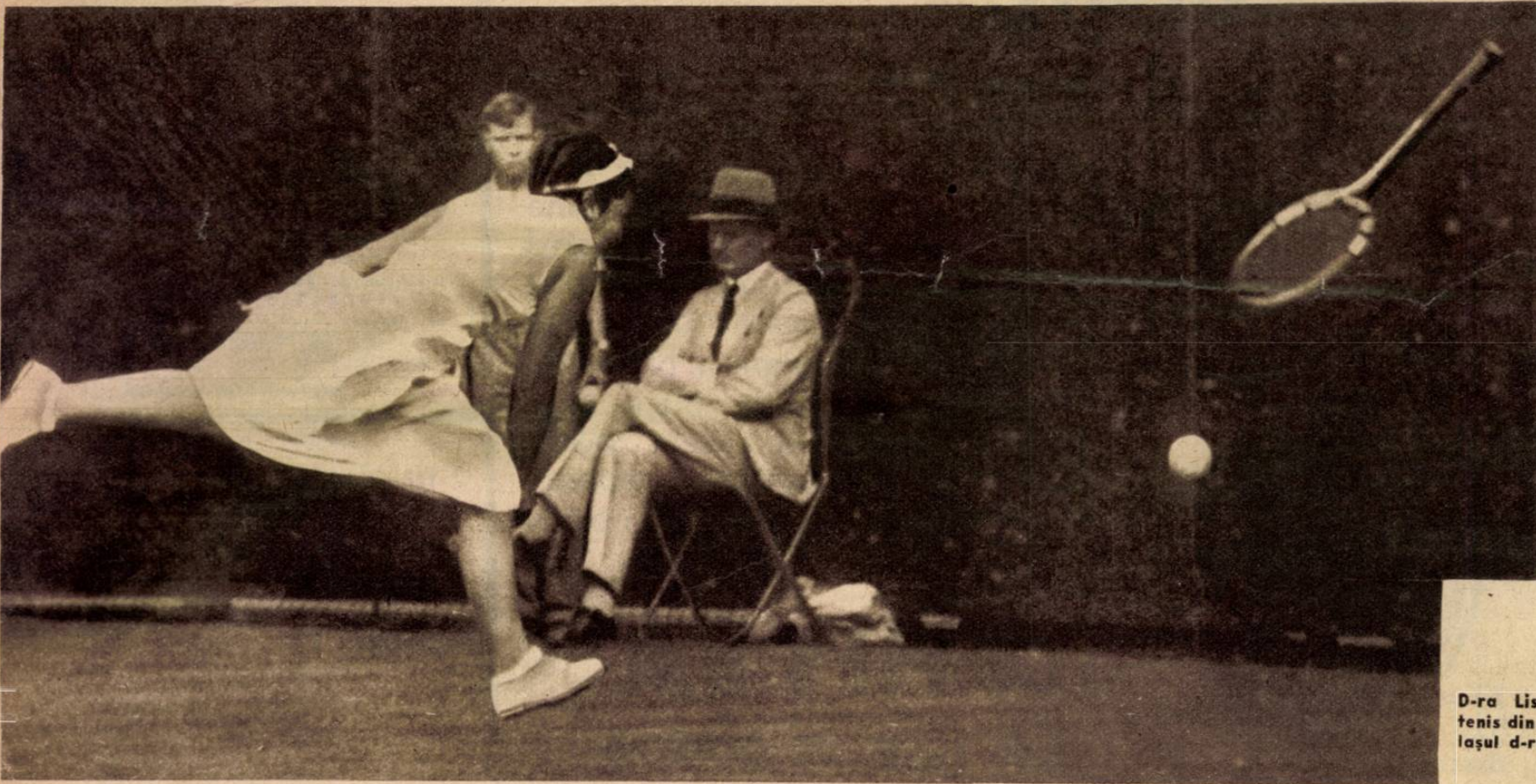
Ar pierde mult grația mersului feminin atunci... Dar, în schimb... ar suferi lumea mai puțin de zăpușeală...

Ceeace ar fi de preferat, în ultimă instanță.

DOMNIȘOARA LIZANA IN WIMBLEDON

TENNISUL este unul din cele mai plăcute și mai nobile sporturi și este practicat, după ultimele statistici, cam în aceeași măsură, și de bărbați și de femei. În general, jocul nu cere mai niciodată mari eforturi, ci mai mult dibăcie și iuțeală, un ochiu ager și o mână sigură, care să stăpânească racheta.

Grațioasa sportivă domnișoara Lizana, (Chile), într'un match susținut la Wimbledon contra domnișoarei Stammers (Anglia) într'un moment de expansiune sportivă a făcut un efort mai mare și racheta a reușit să-i sboare din mână, ca o pasăre, care-a stat prinsă în colivie. Un fotograf dibaci, a isbutit să înregistreze pe peliculă acest unic moment.

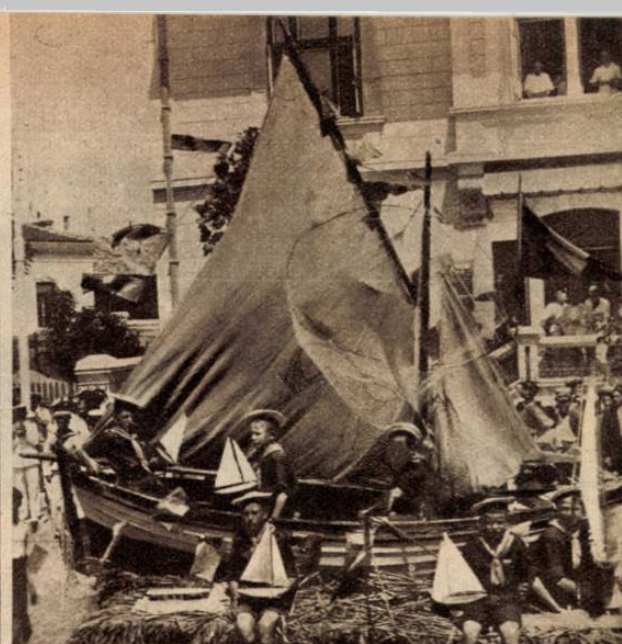

D-ra Lisana la campionatele de tenis din Wimbledon. (Vezi articolul d-ra Lisana).

DEPOZITUL UNEI FABRICI DE GHIAȚA

Într'un oraș mare se întrebuintează în timpul verii, mai ales când se pornește o caniculă ca cea din zilele acestea, imense cantități de gheață. Fabricile de gheață lucrează zi și noapte și cu multă greutate reușesc să satisfacă toate cerințele. Fotografia noastră înfățișează un colț al magaziei dintr-o fabrică de gheață.

Ziua apelor la Constanta

Carul lui Neptun în timpul defilării.

Carul P. A. R. I. D.-ului.

Carul alegoric al porturilor.

iar vapoarele aflate în basinuri și rază erau pavoazate ca 'n zile de mari festivități.

În sunetele fanfarei diviziei de mare și ale trâmbițelor cercetașilor, un cortegiu impunător, compus din: cler un detașament de marinari cu icoana Sf. Nicolae și instrumente de bărci, centuri de salvare, lopeți și alte obiecte marinărești, școlile, autoritățile, societatea „Regina Elisabeta” a marinarilor civili din portul Constanța, asociația „Orizontul” a marinarilor români, carul alegoric al lui Neptun, cercetașele, carul alegoric al școlii comerciale tip maritim, cercetașii terestri, cercetașii marinari, corul alegoric al P. A. R. I. D.-ului; un detașament de instrucție prerégimentară, carul alegoric al serviciului porturilor maritime și detașamente de unități din armata de uscat și marină, a pornit din piața Carol, oprindu-se în fața cazino-ului, unde s'a oficiat un serviciu religios.

Au ținut apoi cuvântări d-nii avocat Dan Alecu, și amiral Isbășescu, președintele „Ligii navale române”, care a insistat, mai ales, asupra nevoii de a se construi în țară nave cari să transporte în străinătate mărfurile noastre. Domnia-sa a arătat avantajele imense de ordin moral, social și economic ce ar decurge de aci, sutele de milioane ce se plătesc pentru transporturi vor rămâne în țară; afară de acestea, s'ar micșora numărul șomerilor.

A urmat defilarea trupelor, a școlilor și carelor alegorice.

L.

ACEASTĂ „zi a apelor” și-a avut temeiul ei, bine motivat. Era vorba de o demonstrație a valorii noastre maritime.

Era firesc să se aleagă frumosul nostru port Constanța ca teren de desfășurare a solemnității organizate. În prezența personalităților de frunte din marina noastră, printre cari se numărau domnii amiral Ioan Bălănescu, inspector general al marinei, amiral Isbășescu, comandantul diviziei de mare, și a notabilităților locale și județene, ca: domnii M. Ionescu, directorul prefecturii de județ, colonel C. Ionescu, comandantul cercului de recrutare, colonel Ceașescu, comandantul pieței, C. Zlătescu, șeful vămii, maior Bancu, ajutorul de comandant al organizației de pregătire premilitară, serbarea a îmbrăcat un caracter de grandoare prin programul ei simbolic.

Orașul și portul au fost împodobite cu drapele și verdeață.

Carul alegoric al lui Neptun.

Feritivă de SCAMATORII...

CEREȚI
NUMAI
CIORAPUL

Ciorapul „ADY” 75,
dă mersului o notă
de elasticitate, de
tinerețe, apanagiul
femeii moderne.

75

ady

SUPLU • ELEGANT • DURABIL

OAMENII *cu care* vorbește DUMNEZEU

INTAMPLAREA ciobanului din Maglavit e prea cunoscută ca să revenim asupra ei într'un reportaj. Gazetele au relatat povestea păstorului Petrache Lupu, cu un lux de amănunte cari au reflectat proporțiile luate de acest caz de misticism, fără obiecțiuni critice, fără o examinare analitică. E și firesc, căci o atitudine ar fi depășit în ce privește speța atât de fragilă a acestui caz, rostul unui ziar chemat să oglindească un eveniment mai mult decât să-l comenteze. Sunt chestiuni cari prin esența lor sunt refractare discuțiilor polemice. Ele se pun ca probleme, ale căror soluționări sunt lăsate la discreția cititorului, în convingerea că se va găsi răspunsul potrivit de fiecare, după gradul de sensibilitate și de cultură pe care-l are. Astfel, unii vor soluționa problema simplist, alții vor găsi o soluție mai spirituală.

Unii pornind dela impresia că o asemenea chestiune nu merită să-ți bați capul, se vor lăsa păgubași, alții mai predispuși la mistere — chiar când sunt închise în șaradele cele mai puerile — se vor strădui să descopere tălcul ascuns sub arabescuri și nebuloase.

Dacă există însă un receptor pentru care anumite probleme apar sub un singur unghi și pentru care nu există decât o unică explicație, acest receptor este marea masă populară. Luată ca entitate colectivă, e interesant de constatat că față de anumite fenomene, punctul ei de vedere e comun, valabil pentru toți indivizii.

* * *

Istoria ciobanului e cunoscută: Petrache Lupu, orfan la cinci ani, a fost crescut de săteni, sau mai precis, a crescut singur, cum se întâmplă cu năpăstuiții cari au avut nenorocul să fie loviți de un betșug ce pune barieră între dânșii și societate. Depe urma unui pojar a rămas cu o afecțiune gravă a auzului și cu un defect de pronunție. Care e viața acestui infirm și consecințele ce le-au avut izolarea și vecinul apel la mila celor teferi asupra sufletului lui, nu-i greu de dedus. Nefericitul, silit să-și tragă înăuntrul lui antenele, să comunice cu mediul înconjurător, cu natura, prin alt cablu, cunoscut numai de dânsul, ocult, astral, în mod fatal și-a făcut o imagine proprie despre lume. Tot ce-l înconjoară și percepe prin mijlocirea simțurilor sale valide, se poticnește în cadavru surzeniei. Icoana reflectată se aburește, se deformează, sau e completată mintal de adăusele imaginației. Infirmul începe să audă — ca să spunem astfel — dinăuntru în afară, la fel cu orbii cari brodează în bezna lor — luminată pentru dânșii cu o lumină egală, rece — pe canavaua imaginației, conturul imprecis al lumii ca se detașează și vibrează dincolo de privirea lor materială, moartă. Se întâmplă să ai uneori surprize ciudate, chiar cu aparatul fotografic. Imi amintesc de un clișeu luat în condițiuni tehnice normale, pe cât se părea, și care a reprodus obiectul cum nu se poate mai straniu. Oamenii cari se plimbau într'o grădină păreau alții. Nu știu ce lumină misterioasă, ce rază tainică strecurată în cutia obscură, a avut darul să schimbe fizionomiile și chiar cadrul — nu în sensul diformării — ci într'un soi de sublimare.

Datorită acestor influențe secrete, imaginea a suferit o prefacere, la fel cum se întâmplă cu un aliaj într'o retortă de laborator. Un proces identic se petrece în conștiința infirmului. În cazul ciobanului nostru, ambianța sonoră — tot ce constituie pentru cei cu simțurile întregi icoana fonică a vieții, a lumii — se oprește în pragul timpanului. Ochiul e chemat să joace rolul de interimar al auzului.

O publicație spiritualistă craioveană, care a urmărit cazul păstorului Petrache Lupu, dă o explicație fenomenului, citând o altă întâmplare a unui surd. Acești parțiali desmoșteniți, siliți să se ascundă înăuntrul lor, își construiesc o lume interioară sonoră, își construiesc glasuri, șgomote, toate zămislite psihic. Spiritualistii pomenesc de ante-voce, ce se naște

Ciobanii ascultă
relatările ziara-
lui „Dimineața”
despre omul
care a vorbit cu
Dumnezeu.

în omul persecutat de surzenie. Sub acest raport, revista în chestiune citează un caz clasic, ce se aseamănă într'o privință cu acel al ciobanului din Maglavit. E vorba de un individ surd, care auzia totuși glasul ce lua ființă nu în afara lui, ci într'insul, în eul său. Să examinăm puțin existența ciobanului. N'a învățat carte. Nu știe să însemne nici pe răboj. E de remarcat totuși o memorie prodigioasă, unilaterală, cum se întâmplă la primitivii cari-și dezvoltă posibilitățile de înregistrare într'o singură direcție: a profesiei lor. Petrache Lupu nu posedă inventarul numeric al oilor sale — destul de multe: două sute — ci un inventar vizual, optic. Pentru dânsul oaia nu e o cifră, ci o imagine, o „poză”, cu personalitatea ei, cu trăsăturile ei particulare. În mintea lui, fiecare are o fișă, un semn de identificare. Când le adună, controlul îl exercită nu contabilicește, ci după un sistem valabil numai pentru dânsul. Știe imediat care mioară lipsește, fără să le numere. Petrache Lupu e un om simplu, o fire candidă. Contactul cu natura, cu singurătatea târlei, l-au întors spre fapțurile pe cari le priveghează, le mulge, le tunde, le... distrează cu fluerul. El cu oile se întreține, cu ele vorbește într'o limbă a lui și a lor. Pe de altă parte, betșugul său l-a făcut ca numai el să „audă” ce grăește turmei, ce-și grăește sie-și.

lată-l în peisajul Maglavitului. Singur cu mioarele, singur cu dânsul. În jurul târlei pădurea freamătă și comunică în graiul ei foșnitor, cu restul lumii. În zori și în asfințit, păsările cuibărite în frunziș, ciripesc, flueră, concertează. Petrache Lupu n'auze nimic. Înaintea lui se întind bălțile, până 'n dealul ce mărginește satul. Pe

fața lor crează se agită pescari, lunecă lotcile, se svârcolesc plase. Pentru ciobanul nostru, filmul e mut. Sticletele deschide ciocul, fără să fluere; câinii cască botul și întind gâtul într'o opintire agresivă, fără să latre. Oile nu behăie, vâslele nu plescăie, totul se mișcă fără sunet, ca în vid. E liniște. E pace.

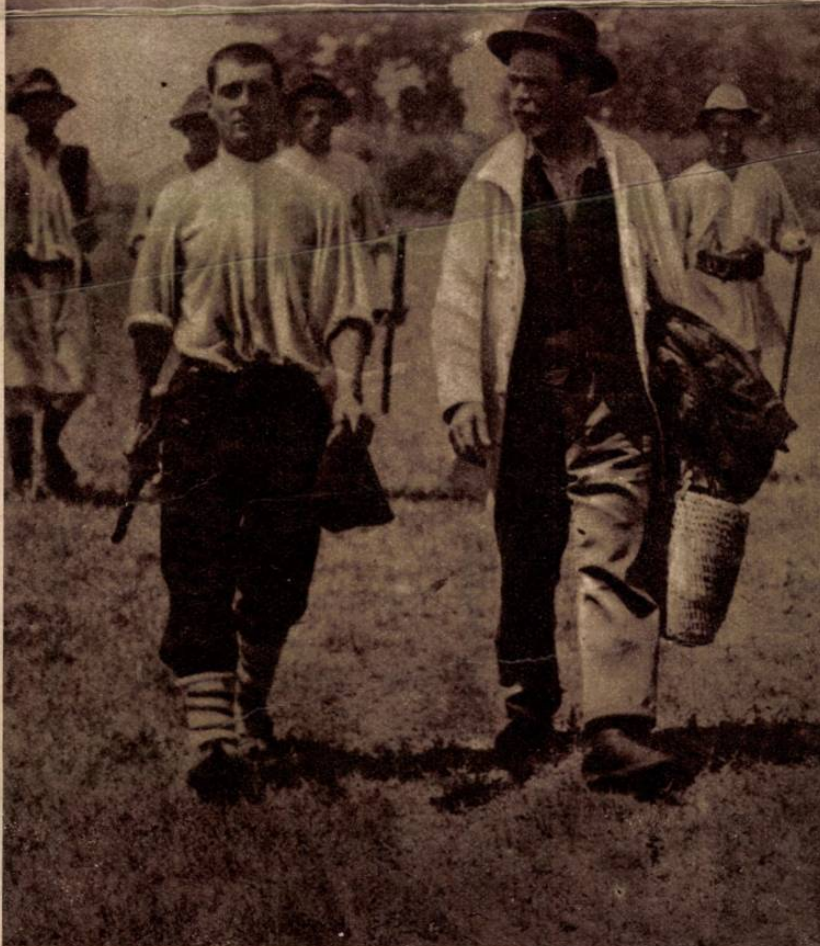
În ochii păstorului priveliștea se reflectează totdeauna la fel, fără complicații acustice, ca pe un ecran. E o tăcere care te îmbie la meditație. Poate tocmai de aceea înăuntrul lui s'au deschis trapele planetelor, au irupt glasuri, s'au trezit sunete. Înăuntrul lui e o lume ce palpită și gungurește, o lume care-l pofteste la sfat și-l îndeamnă la discuții. Petrache aude transcendent. Aude ce n'auzim noi, ce n'auze toată lumea. Aude fășăitul mătăsoș al vântului în iarbă, aude călcătura berzii în mărul eșteului unde se plimbă după broaște; aude fulgerarea șopârlei printre pietre. Mai aude pleznitura razelor solare când se ciocnesc de umbră; și aude rozătura cariilor în trunchiul putred pe care se odihnește. Petrache Lupu aude tăcerea. El își ciulește antenele, se pleacă atent peste șoaapte, ascultă, răspunde, aprobă, zâmbește.

În jurul lui oile pasc sau sunt tolănite la umbră, asinii moșăie de-a 'n picioarele, câinii flocoși dorm cu burta în sus și cu gura deschisă. El, Petrache, e absent. A evadat din peisagiu. S'a refugiat în lumea lui interioară, unde e în sufletește de horă și de sâr-bătoare. E fericit.

* * *

Și așa, într'o Vineri s'a întâmplat, cum își închipue cinstit ciobanul (în lumina explicației de mai sus, fenomenul e lămurit) minunea. N'a inventat nimic. De ce să inventeze? Petrache Lupu nu minte, o știe întreg satul, n'are apucături rele: nu bea, nu fumează, e credincios și pașnic. Ceeace povestește, s'a întâmplat cu adevărat. Numai că realitatea lui e alta. Cu aceleași infirmități, cu aceeași simplitate de suflet, cu aceleași înclinări contemplative, în

Petrache Lupu, omul care a vorbit cu
Dumnezeu. În dreapta cetățeanul Craio-
veanu, pensionar C. F. R. din Piatra-Neamț
care citind în „Dimineața” a fost primul
care a venit și a vizitat pe ciobanul
Lupu.

același mediu, și mai ales cu aceeași nevinovăție, minunea s'ar fi întâmplat și altuia. Trebuie să ai scepticismul profesional al polițistului — în cazul nostru al jandarmului — scepticism care a devenit a doua fire, ca să te poți îndoi. Corespondenta din Calafat a ziarului „Dimineața”, care a vizitat Maglavitul chiar a doua zi, după ce s'a răspândit șovul evenimentului în împrejurimi, povestește un lucru amuzant, în legătură cu observația noastră. Ea s'a grăbit să se ducă la târlă, să afle chiar din gura mocanului cum a fost întrevederea cu Dumnezeu. Un jandarm rural a voit s'o însoțească. Socotea că „afacerea” îl privește, că este un fapt ce trebuie neapărat să fie consemnat într'un proces-verbal. Ajunși la târlă, reprezentantul autorității, după ce a ascultat povestea ciobanului, și-a adus aminte că în meseria lui se procedează pozitiv. A exclamat: „Care Dumnezeu? Moft! Să vezi dumneata cum mi ți-l identific eu imediat!”

Și a început jandarmul nostru să cerceteze terenul, ca să descopere niscaiva urme suspecte. Pe dânsul, cazul îl interesa strict profesional. Legătura între cauză și efect îi scăpa. Experiența lui, alimentată numai cu fapte concrete, cu „probe”, îi arăta istorisirea ciobanului ca o mistificare.

Cum să creadă fără dovezi antropometrice?! Lui nu-i putea trece prin minte că asemenea dovezi sunt excluse aci și că primul obiect de cercetare nu-i terenul, ci păstorul.

Petrache Lupu declară c'a vorbit în trei Vineri cu Dumnezeu, care i s'a arătat sub chipul unui unchiaș cu barbă

Nevasta și copilul lui Petrache Lupu în jurul cărora se adună zilnic sătenii de prin împrejurimi.

Drumul spre târla unde ciobanul Lupu s'a întâlnit cu Dumnezeu.

ca neaua, plutind așa încât picioarele să nu atingă pământul.

Desigur că viziunea pe care a avut-o, încorporată într'un moșneag de lumină, e o proiecție interioară a lui Petrache Lupu, o imagine ce corespunde cu visările lui candidă. Numai unui suflet pur ca al său, Dumnezeu îi putea porunci cuvinte de pace și de blândețe.

Aceste cuvinte sunt rodul glorios al reveriilor albe și caste ale lui Petrache: Dumnezeu, înainte de a fi alături de dânsul, în afară, se afla înăuntrul lui, în suflet.

Să ne gândim prin analogie — la cazurile de posesiune demoniacă. În care trupuri, în care conștiinți au invadat demonii? Totdeauna în oameni detracafi, în cei pervertiți trupește și sufletește, în desechilibrați, în isterici. Viziunile drăcești le zămislește totdeauna un suflet purulent.

E interesant de observat proporțiile pe care le-a luat întâmplarea lui Petrache Lupu, și aflulul de norod, venit dela mari depărtări să se convingă personal, direct, de autenticitatea relatării păstorului, înregistrată de gazete. Pare paradoxal, dar credința mulțimii are un substrat analog cu îndoiala jandarmului. Norodul a acordat credit ciobanului, fiindcă sensibilitatea oamenilor pentru supranatural, nu reclamă certitudini materiale, documentare completă. Oamenii și-au dat seama că numai lui Petrache Lupu sau unui alt semen rar de al acestuia, la fel construit, i se putea întâmpla minunea. Și atunci e suficient să-l vadă pe păstor ca să creadă în cele povestite de el.

Minunile ulterioare — s'au mai produs multe: ar fi plouat cu foc; un locuitor din Maglavit a găsit într'o șură o cruce veche, de existența căreia a aflat în vis, etc. — nu mai au aceeași importanță. S'au produs prin simpatie, prin sugestie colectivă, determinată de atmosfera creată de întâmplarea inițială.

Redusă la cadrul ei științific, așa cum am căutat s'o tălmăcim, viziunea lui Petrache Lupu nu trebuie să ne surprindă: n'avem nici un motiv să ne îndoim de autenticitatea ei.

Fox

O nouă apariție a lui Dumnezeu în satul Maglavit

(Dela corespondenta noastră din Calafat)

Întâmplarea cu ciobanul dela stâna din Maglavit constituie astăzi încă punctul central de discuție al locuitorilor din regiune.

Cu toții se îndreaptă cu neîncredere spre stână pentruca apoi să se înapoieze cu credința că într'adevăr Petre Lupu a văzut și a auzit pe Dumnezeu.

Se pare că Dumnezeu și-a ales această comună ca loc de apariție

căci o nouă întâmplare vine să confirme că Dumnezeu se arată credincioșilor din acest sat. Într'una din zilele trecute un vecin al preotului comunei Maglavit anume Constantin Ion Colină Badea are un vis care-i spune să caute în șopron în pământ o cruce pe care dacă o va păstra va avea toată viața talisman. În primul moment țaranul nici nu s'a gândit să înceapă vreo săpătură și nu a dat nici o importanță visului. Iată însă că o întâmplare neobicinuită l-a făcut să înceapă săpăturile. Acum câteza zile și-a făcut apariția în curtea omului un șobolan care și-a ales ca reședință chiar șopronul cu minunea. Omul risca să rămâie fără toate păsările din șopron căci acestea erau atacate de șobolan.

El se puse atunci la pândă pentru a vedea unde este ascunzătoare nepoftitului răufăcător. Incepu atunci să sape pentru a-l găsi pe șobolan și a-i distruge locuința. La o adâncime de un metru lopata făcu un clinchet ca și cum s'ar fi lovit de un corp de metal. Săpând încă puțin el scoase la iveală crucea pe care o visase.

Și această veste s'a răspândit cu iuțeala fulgerului în tot satul. La locuința lui Constantin Badea s'a adunat o mulțime de nedescris. Toți voiau să vadă crucea. Am văzut-o și eu. Este dintr'un aliaj de metal vechiu și pare să fie mai veche de un veac. Are o mărime de 0,15 m. Uitându-mă mai atentă la ea mi-am dat seama că nu este turnată ci cioplită cu dalta. Constantin Badea nu vrea să se despartă nici în ruptul capului de crucea pe care a găsit-o.

N. I.

Lupu povestește ciobanilor cum a întâlnit pe Dumnezeu.

UMBLĂ vestea 'n țară că un cioban din comuna Maglavit a Doljului, om simplu și sărac cu duhul, ar fi stat de vorbă cu Dumnezeu. Omul nostru e la fel cu noi ceilalți, muncește pentru pâinea lui, nu umblă să înșele niodată pe nimeni, e înșurat și căsnicia i-a fost binecuvântată cu un băiețuș. Suferă numai de un beteșug, din copilărie, de când zăcuse de variolă: nu prea aude și nici prea vorbește. Dar această pacoste i-a pierit deodată de când a auzit glasul lui Dumnezeu și a putut rosti — el, ciobanul satului Maglavit — blestemele de foc ale proorocilor împotriva oamenilor, cari se vor mai ține de rele și nu vor merge de zor la biserică. Sătenii din Maglavit sunt uluiți, cu preotul lor cu tot. Nimănui nu-i vine a crede că bietul Petrache Lupu de la oile și vacile satului, socotit atât de nevolnic, să se 'ncumete să strige ziua namiaza mare pe mijlocul șo-

Joana D'Arc, fecioara din
Orleans despre care se spune
că a vorbit cu Dumnezeu.

selei că i-a venit gias de la Dumnezeu și că vorbește 'n numele Lui. În deosebire preotul, care are certificat de la Seminar și diplomă de la Mitropolie și de la Minister, e mirat peste măsură că Dumnezeu dacă avu ceva de spus în Maglavit, nu trase la el, cel uns după toate canoanele, ci își alese mintea proastă a ciobanului din câmp! Dar pe de-altă parte preotul mai știe că Dumnezeu se arată cui vrea El și toate cărțile sfinte sunt pline de minunile Lui, făptuite cu te miri cine. Și-apoi nu stă scris la Evanghelie că cei din urmă fi-vor cei dintâi și că numai cei cu mintea copilului vor intra în împărăția Domnului?... Ca să vadă minunea și să aibe ce scrie, au năvălit răsând, de la București la Maglavit, o seamă de reporteri depe la diferite ziare, au fotografiat pe omul care a stat de vorbă cu Dumnezeu în câmp, așa cum stau ei de vorbă unii cu alții la cafenea — au scris toate acestea mai mult ca să se veselească lumea.

* * *

Ba eu zic să credem! Să credem cu toată seriozitatea că Petrache Lupu din Maglavit a stat de vorbă cu Dumnezeu — căci altfel n'ar fi avut cutezanța s'o mărturisească, el, om simplu și cinstit. Această minune nu i s'a întâmplat numai lui. În scurgerea vremurilor s'a întâmplat și cu alții și avem mărturiile demne de crezare ale unor făpturi ale căror nume au rămas în amintirea omenirii și a istoriei. Petrache Lupu n'a avut cum să învețe istoria universală sau originea doctrinelor religioase, ca să caute pilde și imitații, și dacă a mărturisit că și lui Dumnezeu i-a

grăit, înseamnă că într'adevăr așa s'a 'ntâmpat. În asemenea împrejurări, martorii nu-s de nici un folos, căci și alți săteni să fi avut în preajma lui, nu numai oile, ei n'ar fi văzut și n'ar fi auzit nimic, de oarece știut este că Dumnezeu se arată numai cui vrea, nu și altora, cari stau în preajmă. Ca să audă glasul lui Dumnezeu și să primească din mâinile lui tablele Legii, Moisi cu treisprezece veacuri înainte de Christos s'a urcat pe culmea muntelui Sinai din peninsula Arabiei. Dar fața Dumnezeu n'a îngăduit să i-o vadă ochi omenesci și deslănțuind o furtună cu neguri, cețuri și tunete, a grăit cele Zece Porunci în auzul uimit și înfricoșat al întâiului Prooroc și Intemeetor. Moisi a stat față în față cu Dumnezeu și a cules numai cuvintele Lui, rostite pe de-asupra trăznetelor. S'a îndoit cineva vreodată că cele Zece Porunci, pentru împlinirea cărora și azi omenirea se străduiește din greu, au fost poruncite de alt glas decât cel dumnezeesc?...

CEI CARI AU VORBIT CU DUMNEZEU

Au mai auzit glasul lui Dumnezeu patriarhii Avram și Iacob, cărora le poruncise — cu opt sute de ani înainte de ivirea lui Moisi — să treacă Eufurul și să scobească cu turmele flămânde spre Delta, spre țara Goșem din Egiptul mănos.

Sfânta Fecioară Maria n'a auzit glas dumnezeesc de-a dreptul, dar a cunoscut Buna-Vestire a Sfântului Duh, care e tot o emanație divină.

N'a avut oare Iisus, de câteva ori, viziuni cerești? Cine ar avea curajul să le nege?...

Intemeierea religiei creștine și răspândirea ei pe toată suprafața pământului se datorește în cea mai mare parte apostolului Pavel care din prigonitor al creștinilor dintâi deveni deodată cel mai zelos propagator. Ce se întâmplase?... I se înfățișase și lui imaginea divină a Domnului Iisus, pe drumul ce ducea la Damasc și a

auzit și el tânguirea glasului ceresc: „Pavele, Pavele, de ce mă prigonești?”...

Să trecem peste arătările dumnezeiești cari s'au făcut atâtor Sfînți părinți ai bisericii și atâtor Sfinte mucenice, căci textele eclesiastice sunt mai greu de controlat și să ne apropiem de vremurile noastre.

În istoria Franței e cunoscută figura virginală și eroică a Ioanei d'Arc, acea fetiță care păștea oile părintești, în vreme ce pământul țării era încălcat de hoardele dușmane venite depe mare. Ea nu știa ce se petrecea în Franța și nici n'aflase ceva despre domnitorul țării. Și Maica-Domnului i s'a ivit dintr'un tufiș de merisor împrejmuită de un cor de îngeri cântători. I-a spus fetei să se ridice din vatra părintească, să 'ncalece și să se ducă să despresoare cetățile înconjurte de dușmani iar pe regele Franței să-l încoroneze la Dom Rémy. Ioana d'Arc a făcut întocmai, spre uimirea soldaților francezi cari o urmau și i se supuneau.

Întâmplarea acestei fecioare nu e un basm, căci au rămas documentele istorice, iar statuia ei se poate vedea pe toate piețele orașelor din Franța.

Nici măcar părerea că divinitatea se arată oamenilor mai de mult, iar în vremea noastră, când lucrurile s'ar putea controla, nu se arată deloc — nici această părere nu e adevărată. La începutul veacului nostru, duhul divin, întrupat tot în chipul Maicii Domnului, s'a arătat unui copil din Siberia, care păștea caii de cărușie ai tatălui la marginea unui râu. „Tu să lași caii și să te duci la mănăstire, — așa te povățuiesc” i-a spus copilului Maica-Domnului și apoi se făcu nevăzută. Acel copil n'a putut uita povața Sfintei Fecioare, a început de timpuriu să învețe evangheliile pe de rost și se făcuse om în toată firea când a plecat de-acasă și s'a închis într'o mănăstire din Urali.

Nenorocul lui! Căci Maica-Domnului, de bună-seamă, altfel gândise cu copilul țărănilor siberieni. În mănăstirea din Urali el a căzut în ghiarele unei secte de cliști, cari l'au învățat și îndemnat la toate spurcăciunile. Și în locul unui sfânt, a ieșit un zănatec — atotputernicul Rasputin, care a ajuns apoi, prin puterea minții lui, până la curtea Țarilor.

* * *

Divinitatea nu trăește în cer, ci de la obârșie în sufletul omenesc, care l-a zămislit. Auzim pe Dumnezeu tot mai rar, pentru că și sufletele noastre s'au destrămat. Petrache Lupu din Maglavit și-a regăsit sufletul străvechi...

F. A.

INTREBUINȚĂȚI
ADMIRABILELE
PRODUSE

NARCISSÉ BLEU
de
MURY
Paris

APĂ DE COLONIE,
PUDRĂ, FARD,
ROUGE INALTERABIL

REPR. G-IĂ : N. H. BALTHAZAR, BUCUREȘTI, SELARI 7

- 1 **SAREA VICHY-ETAT**
Sare naturală extrasă din ape pentru a face o apă alcalină
- 2 **PASTILE VICHY-ETAT**
2 sau 3 după masă ușurează digestia
- 3 **COMPRIMATE VICHY-ETAT**
Spre a prepara singur o apă digestivă gazoasă

A SE FERI DE CONTRAFACERI ȘI SUBSTITUȚIUNI

CAPRICII ESTIVALE

PAUL Morand spunea într-una din cărțile sale că America trăiește prin ingeniositate, prin spiritul inventiv al poporului său. Maurice Dekobra a mers și mai departe și a decretat, cu umorul lui caustic, că America își bazează viața pe douăzeci la sută bluff, douăzeci la sută reclamă și șizeci la sută optimism.

Oricum ar fi, America rămâne o țară de invidiat pentru noi toți acei cari ne-am obicinuit să întindem până la atom coarda realismului.

Americanul e gata în tot momentul să zâmbească și să se delecteze în fața unei exhibiții „originale”, chiar dacă originalitatea ar consta dintr-o simplă năzbătie infantilă. Orice faci în America, prinde; orice idee își găsește imediat adepți și admiratori cu aplauze de galerie.

Vara aceasta, America pare a fi entuziasmată de „inovația” sportivă a unor doamne din buna societate new-yorkeză, care au lansat ideea așa numitului water-tennis, — adică a tenisului jucat în apă.

Cea mai mare pasiune a vilegiaturistilor yankei este astăzi water-tennisul pentru care s'a și alcătuit un comitet special pentru organizarea campionatului național.

Noul sport îi amuză teribil pe yankei...

Și când ne gândim că noi am blestemat soarta matchului de foot-ball cu Jugoslavia, care s'a jucat într-o băltoacă!

Americanii desigur — în locul nostru — s'ar fi amuzat împăratește și ar fi decretat existența unui nou sport: water-foot-ballul.

SPORTUL VARA

Iată în fotografia alăturată 4 dragălașe naiade care fac sport în bazinul de înot.

GRETA GARBO SE FEREȘTE DE FOTOGRAFI

Fotografia de mai jos o înfățișează pe cunoscuta vedetă de cinema Greta Garbo la sosirea în gara Pasadena. Vedeta își acoperă fața pentru a nu fi fotografiată. De ce oare?

PE CUVÂNT, CĂ E GRETA GARBO!...

Oricât am insista noi să vă convingem că fotografia alăturată e a „fascinantei”, „fermecătoarei”, „divinei”, Greta Garbo, nu veți crede. Pentru că e într-adevăr de necrezut. Silueta pe care o reproducem aci, poate fi, cu oarecare aproximație, a unui voiajor comercial, a unui jucător de foot-ball, a unui gangster, a unui medic de plasă sau chiar a unui ministru în călătorie particulară. În nici un caz, a unei femei și, cu atât mai puțin, a celei mai diafane și mai fermecătoare dintre femei. Și totuși în fotografia aceasta este Greta Garbo. E celebra Garbo, așa cum n'o cunoaștem noi, dar așa cum îi place să umble în viața ei particulară. S'a creat în jurul acestei femei un nimb de mister asemănător fenomenelor de zefificare; un nimb de existență supranaturală, pe care ea e obligată să-l mențină prin cele mai ciudate exhibiții. Greta Garbo, spre exemplu, n'are voe să pozeze niciodată în costum de plajă, n'are voe să zâmbească niciodată reporterilor care o interviewează; n'are voe să iasă însoțită de un bărbat, n'are voe să invite oameni în vila ei dela Santa Monica, n'are voe să scrie un cuvânt de dragoste sau amicitie unui bărbat oarecare. Greta Garbo trebuie să rămână — cum au supranumit-o reporterii americani — „sfinxul” din Hollywood.

Celebra Garbo e obligată astfel să ducă două vieți cu totul opuse; una excentrică, tumultoasă, pătimasă — pe ecran — și alta simplă, modestă, retrasă, — în viața cea de toate zilele.

Un lucru totuși nu înțelegem nici noi: De ce tendința aceasta de masculin în îmbrăcăminte?... Să fie oare Greta Garbo mai puțin femeie decât ne-o închipuim noi?...

CINE A MOȘTENIT CANALUL DE SUEZ?

La Viena trăiește fiica lui Alois Ritter von Negrelli după ale cărui planuri s'a construit Canalul de Suez, D-na Maria Greis Negrelli luptă de mulți ani pentru a intra în drepturile-i moștenite dela tatăl ei asupra Canalului de Suez. Ea are acum 85 de ani. O vedem în fotografia de mai jos alături de portretul tatălui ei.

ARTA DE A

CALATORI

EXISTĂ o prejudecată străveche: Că omul își părăsește vara căminul de un an și se duce la mare sau la munte spre... a se odihni! Prejudecata a fost desmintită atât de des, încât cei cari au într'adevăr nevoie de odihnă — bătrânii istoviți de maladii sau muncă întreruptă — rămân acasă, și ca să nu se facă de râs față de rude, prieteni și vecini că n'au plecat „în viligiatură”, pun la geamuri hârtii albastre, se încuie în camere și nu se ivesc la ferestrele deschise decât dela miezul nopții în sus, ca să nu-i vadă cumva cineva.

Toate concediile se cer însă și sunt aprobate ca „de odihnă”, perpetuându-se la nesfârșit această minciună convențională.

Cei cari pleacă totuși de-acasă cu încredințarea că se vor „odihni”, sunt întâmpinați — înainte încă de a fi trecut bine pragul — de atâtea mizerii și neplăceri, că numai dorința secretă de a „pleca”, îi face să-și inghită amarul și să se autosugestioneze de fericirea plecării, surzând mereu a rânet.

Există totuși o **artă de a călători** pe care n'o cunosc decât foarte puțini și n'o aplică bine decât copiii, obicinuiți să n'aibe nicio grijă. Există apoi un **antrenament** al artei de a călători, deoarece nimeni nu poate dintr'odată să-și schimbe firea într'atât, încât să-și răstoarne fără confuzie ba cu plăcere, toate obiceiurile de a gândi și simți.

Toate ghidurile de turism, toate prospectele de drum ar trebui să cuprindă, ca introducere, o explicație a celor zece porunci ale bunului călător — și ele lipsesc de pretutindeni. Societățile de navigație, tovărășiile de călătorie, asociațiile turistice propun și făgăduesc toate „conforturile” și toate bunătățile mesei „ca la mama acasă”. Naivii, neștiutorii, cad în cursă și dacă pleacă voioși — ceea ce este

lată un copil care a rezolvat problema căldurii: stă toată ziua într'un butoi cu apă și face lectură...

... în vreme ce plăjele stațiilor balneare au început să se populeze.

îndoelnic! — Se întorc cu siguranță desamăgiți și mahmuri.

Nu avem pretenția în cele de mai jos să epuizăm subiectul — dar câteva indicații generale tot vom da, urmând ca cititorii inteligenți să le completeze și să le desăvârșască ei-inșiși în timpul călătoriei.

Am văzut mame îngrijorate și tați ideali cari, plecând pentru o lună la băi luau cu ei toată gospodăria: farfuriile, saltelele, cuțitele, paharele, până și sticlele de oțet și bulion. Am văzut familii cari spre a se transporta până la gară ar fi avut nevoie de camionul de mutare, dar care mai mult de sfilă, luau trei taximetre.

Doamnelor, domnilor și domnișoarelor!... În călătorie nu se pleacă decât cu o mică valiză de fiecare persoană, în care să încapă un singur schimb de rufe, un prosop și un săpun. Copiii își vor purta mica lor povară în ghiozdanul școlaresc, în spinare. În chipul acesta drumul la gară se poate face pe jos și viligiatura începe într'adevăr din pragul casei.

Călătoriile care se fac de-obicei cu trenul, cu automobilul, cu vaporul și chiar cu avionul, sunt de-asemenea penibile prejudecăți. Aceste mijloace de locomotie ar trebui să se facă numai de la 200 de km. în sus. Până la această distanță e absolut necesară călătoria pe jos — o călătorie de trei zile, cu popasuri prin sate, păduri și maluri de ape. Cucoanele se vor pomeni că au dobândit siluetă, domnii își vor improspăta plămânii, încărcăți de funinginea de un an a tutunului, iar copiii și domnișoarele își vor descoperi glasurile de privighetori.

În deosebi călătoria cu automobilul e un adevărat dezastru — căci se preumblă numai cauciucurile. „Viligiaturistii” din automobil rămân cu încheeturile tot atât de înțepenite ca și acasă, cu un supliment de praf și sudori acre.

Dacă urcarea în tren este inevitabilă, nimeni nu

Pe scările edificiilor din Capitală copii în pielea goală se răcoresc mâncând înghețată.

Pe țărmurile Californiei vedetele de cinema sunt toată ziua scăldate de soare și de valurile mării.

„FEMEIA RECE” DIN RIVERTON

Miss Margaret Ravior nu vrea să bată recordul deținut de Miss Tangerfield din Philadelphia, care în bătaia razelor solare, este în stare să stea timp îndelungat pe un bloc de gheață. Miss Ravior se antrenează în a suferi temperaturi joase, ca astfel să obțină campionatul de înot în lacul Ontario, rece ca gheața.

trebuie să-și facă inimă rea de nimic — de oarece adevărata călătorie începe dela premenirea sufletului, care trebuie silit să fie voios. Am văzut oameni amăriți că vagonul era înghesuit de călători — ei ar fi preferat plictiseala și pustiul! Un adevărat călător începe prin a gusta și a se bucura de peisagiile și variațiile de priveliști ale mutrelor umane, nu?... Am văzut domni serioși, cu gulere tari, gata să facă asasinat, pentru că 'n locul bastonului pus în compartiment să rezerve trei locuri deodată, se așezase un copil. Dar, domnul meu, de-aceia tocmai ai plecat de-acasă, ca să te mai îmbogățești cu evenimente grațioase, să devii mai omenos decât în jungla orașului unde lupți pentru existență! Surâde, domnul meu, surâde la toată lumea pentru toate micile inconforturi — căci de-aceia cheltuești atâtea parale, ca să surâzi și d-ta odată pe an! Dar cea mai gravă dintre prejudecățile viligiaturistului — e locul de destinație!... Cine s'a hotărât să plece la Sinaia sau la Constanța, la Sinaia sau la Constanța vrea să ajungă! Altfel — se socotește persecutat de destin iar viligiatura devine un infern. Nimeni nu bagă de seamă că tocmai aceste aglomerații în răstimp scurt în locuri anumite, presupuse de „sezon”, preschimbă și locul și timpul în mizerie de iad.

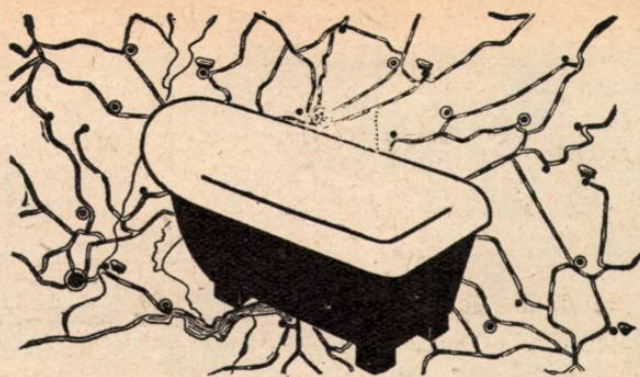
Sunt mii de kilometri de litoral de mare, sunt zeci de mii de kilometri de munți — toată lumea dă năvală spre „stațiunea climaterică”, unde s'au instalat și adastă siguri de prada lor, restauratorii și hotelierii!...

N'am văzut nici în timpul războiului figură mai îngrozită ca a junelui care se urcase din greșală în trenul de Cernăuți, în loc de trenul de Brașov, căci voia să se „odihnească” la Sinaia. La Sinaia se ducea în fiecare vară. S'a aruncat din trenul care tocmai pornise și era cât pe-acți să rămăie fără picioare fără cap. — Dobitocule! i-am strigat pe fereastra deschisă. Ai pierdut norocul de a te da jos la Pașcanj și a te duce pe jos la mănăstirile din județul Neamț, unde ai fi putut petrece o vară mult mai originală și mai pitorească, decât la Sinaia pe care o cunoști ca Bucureștii!...

Căci un adevărat călător nici n'ar cumpăra bilet cu destinație precisă: S'ar urca în primul tren care pleacă din București și ar scobori unde i s'ar părea, cu cine i s'ar părea...

F. ADERCA

Starul american Marion Davies își petrece în fiecare an vilegiatura în Tirol.

CURA DELA BĂI O PUTEȚI FACE ÎN CASA DE ACASĂ CU BĂI DE ACID CARBONIC „RUPERTUS”

CARE AU EFICACITATEA
SURSELOR MINERALE.
INTREBAȚI MEDICUL DV.!

„SAPIC” S. A. PENTRU INDUSTRIA CHIMICĂ

LA MODĂ IMBRĂCAȚI-VĂ

*La magazinul
care satisface toate gusturile*

**LA VULTURUL DE MARE
CU PEȘTELE ÎN GHIARE**

Theodor Atanasiu & Co

STR. BAZAȚI STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 STR. HALELOR 21

KOMOL

idealul colorant de păr
al doamnei elegante

Un congomba înghițind un șarpe.

Orca, fratele tigrlui.

lari se încolăcesc pe crăcile arborilor și, după ce înghit p
din cuiburi, așteaptă întoarcerea mamei lor, care are acei
sfârșit...

Șerpilor au și ei, la rândul lor, un mare inamic, care, afa
că posedă o notabilă predilecție pentru ei, le presimte p
zența chiar dacă se găsesc la o mare distanță. Întâlnir
unui **Cangambá** cu un șarpe se transformă într-o băta
sângeroasă. Invingătorul e însă, totdeauna, Cangambá-ul.
Dar și Cangambá are un mare persecutor. E **Onca**, se
tigrlui. Această panteră fiind cel mai puternic animal
pradă din pădurile braziliene, îi stă totdeauna în putința
a mânca, fără să fie mâncat... Al doilea dintre animale
carnivore care se bucură de aceeași forță e șarpele **Sucu**.

ANIMA

(ETERNA LUPTA INTRE ANIMALELE CARNIVORE)

CREATORUL lumii hrănește toate ființele sale, cu bunătate și milă... dela cel mai mic viermișor, până la uriașul elefant. Chiar **Sfânta Scriptură**, cartea de căpătâi a celei mai răspândite religii o spune aceasta. Departe de noi îndoiala de sinceritatea și buna intenție a cărților de propovăduire creștine. Dar modul cum Atotputernicul își nutrește creaturile, alimentând animalele tari și feroase cu animale mici și inofensive, călcând El însuși peste orice considerente de justiție cerească, e încă un act irezolvabil pentru mintea omenească, imposibil fiind, decât, poate, științific, să te oprești la un motiv plauzibil. Viața tragică a animalelor carnivore, suferințele prin care trec în existența lor sbuciumată, urmărindu-se între ele cu învierșunare și menținându-se mereu într-o stare de nenorocită vrăjmășie, sunt fapte cari merită să fie discutate.

Dacă animalelor le-ar fi dat să gândească, cum gândesc oamenii, ele s'ar putea considera făcute numai ca să robească unei nesfârșite și meschine pofte, aceea a stomacului, și ar putea compara lumea în care trăiesc, cu o arenă imensă, în care sunt trimise să mănânce și să fie mâncate la rândul lor.

Dar animalele sălbatice nu văd și nu simt mai departe de lupta lor de toate zilele pentru carne. Și lupta celor mai capabili și mai bine înzestrați dela natură, contra celor mai slabi și mai puțin dotați, nu cunoaște decât o singură lege: **A distruge sau a fi distrus...** (Cași între oameni, dealtfel...)

Și tragedia între cei ce vor să mănânce și cei ce nu sunt dispuși să fie mâncați, trebuie să fie oribilă. Pentru că nu mai e efortarea pentru apărarea vieții, ci pur și simplu războiul pentru a nu fi sfâșiat.

Dela cel mai mic viermișor până la uriașul elefant, lupta pentru existență se desfășoară cu o cruzime de nedescris. Păsările ce fac un infern din viața insectelor și trăesc din carnea biților peștișori și a altor ființe acvatice, cari îndrăznesc să vină până la suprafața apei, au și ele sfârșitul lor fatal. Șerpilor însu-

uii Sucuri e un șarpe neveninos care trăește în pădurile din
 ași Amazonas și mai ales în Matto Grosso. El ajunge până la
 12 metri lungime și e capabil să înghită un vițel. Incolăcind
 ră bine corpul victimei, îi sfărâmă oasele, transformând-o în
 re-tr'un terciu de carne sângerândă și de oase sdrobite, apoi
 ea o înghite pe nerăsuflăte. După un astfel de prânz, un Sucuri
 lie doarme aproximativ șase luni de zile. Când doarme poate
 fi ucis foarte ușor de orice animal sau om.
 ra Și astfel urmează eterna luptă între cei ce mănâncă și
 de între cei ce urmează să fie mâncați, realizându-se profeția
 de lui Isaiia: lumea va continua să fie o arenă pe care vor
 ele avea loc reprezentațiile cele mai crude.
 ri. Lupta între animale se va desfășura ca întotdeauna.

MALELE JUNGLEI

Unul dintre animale a biruit.

fără pic de jenă sau de milostivire, condusă orbește, cu
 brutalitate și desordine, transformând viața lor într'un
 haos de masacre și grozăvii fără de sfârșit.
 Milă... bunătate... justiție... Astea sunt numai cuvinte.
 Cuvinte cari, în bună parte nici la oameni nu prea au
 preț.

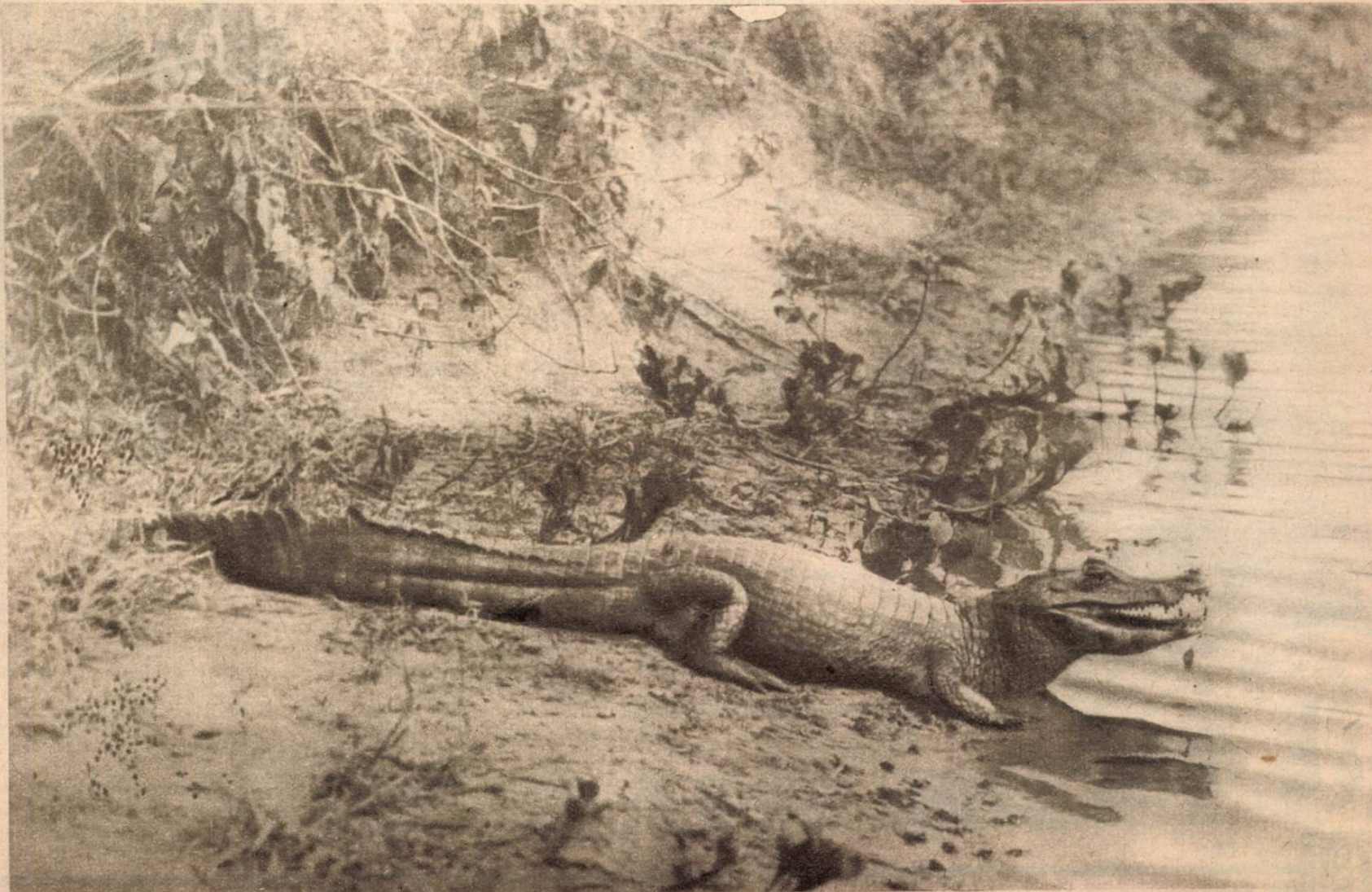
N. W.

Garcas, păsări ce trăesc lângă la-
 curile și râurile din Matto Grosso.

Cel mai bun aliment al Orcei.

Jacare, fratele crocodilului care
 trăește și el în regiunea unde
 trăesc garcele.

VRAJITOAREA ADUCE CAVALERILOR PE ALESELE INIMII LOR

In evul mediu oamenii credeau că vrăjitoarele pot trezi emoții și înfăptui reîncarnări. Scena e desenată cum și-o imaginau cei vechi.

CRONICA faptelor diverse ne amintește din când în când că civilizația noastră nu e decât o pojghiță subțire, sub care continuă să colcăie superstițiile și barbariile Evului Mediu. Presa americană a înregistrat alarmă, deunăzi, crima pe care era s'o comită asupra unui copilăș de opt luni, în Williamsport (Pennsylvania), un frate mai mare, care socotindu-se sub acțiunea unor farmece, solicitase îngrijirile unui vrăjitor. Superstițioșii locuitori ai acestui stat american, cari prigonesc pe vrăjitori și fac uz de farmece și talismane, spre a neutraliza efectele vrăjitorilor, îndreptate împotriva lor, procedează întocmai ca în Evul Mediu. Vrăjitorii se numesc aci „hex-doctors”, dela cuvântul german „Hexe”, care înseamnă vrăjitoare. Se pare că, credințele superstițioșilor cetățeni ai Pennsylvaniei și practicile „hex-doctorilor” se bazează pe o carte ce constituie un fel de biblie a vrăjilor și care prescrie ceremonii, descântece și rituri pentru diferite farmece sau pentru combaterea vrăjilor făcute de alții, asupra cuiva. Cartea mai oferă deasemeni și remedii pentru toate boalele și nenorocirile ce pot lovi un om.

„Biblia vrăjilor” a fost scrisă de către un anume **George Hohman** și prima ediție s'a publicat în Pennsylvania, acum vreo sută de ani. Hohman era de origine germană și lucrarea sa se bazează pe scrierile călugărului Albertus Magnus, renumit ca vrăjitor, în Evul Mediu. Hohman a mai adăugat la remediile călugărului, multe vrăji și descântece din zilele vechiului Egipt și Babilon. Indicațiile practicilor împotriva vrăjilor au un ton religios, întrebându-se adesea fraze din biblie și vechi cărți de rugăciune. Cartea lui Hohman spune că Scriptura recunoaște existența vrăjitorilor și a relelor pe care le pot face aceștia, ba susține chiar că Mântuitorul are puterea de-a risipi spiritele rele. Reproducăm și noi mai jos câteva din ciudatele remedii, pe care le prescrie „Biblia Vrăjilor”.

FARMECE, RITURI MAGICE, DESCÂNTECE ȘI TALISMANE PENTRU INDEPĂRTAREA TUTUROR RELELOR

PENTRU INALBIREA UNUI CAL NEGRU

Apa în care a fost fiert un pui de catâr înălbește calul negru, dacă e frecat sau spălat cu ea.

PENTRU DURERI DE DINȚI

Scoateți o mică brazdă de iarbă, dimineața, înainte de răsăritul soarelui, mai înainte de-a vă fi spălat, suflați asupra ei de trei ori și puneți-o la loc, întocmai cum a fost mai înainte.

PENTRU A ȚINTI BINE

Luați inima unui șoarece de câmp și puneți o bucată din ea între glonte și praful de pușcă; fiecare împușcătură va merge apoi în plin. In vreme ce încărcăți pușca, trebuie pomenită Sfânta Treime și veți avea grijă să nu isprăviți cu pronunțarea cuvintelor, mai înainte de-a fi încărcat.

PENTRU CAȘTIGAREA UNUI PROCES

Spuneți: M'am dus înaintea casei judecătorului, și la fereastra lui au apărut trei morți: unul n'avea limbă, altul n'avea plămâni, iar al treilea era mut și orb. Dacă vă duceți după aceste cuvinte înaintea judecătorului, acesta nu va mai avea nicio putere împotriva dvs.

PENTRU A FACE UN CÂINE SĂ RĂMÂIE PE LÂNGĂ CASĂ

Scurgeți câteva picături de sânge dintr'un deget, dați-l câinelui să-l mănânce în ceva și puteți fi siguri că va rămânea. Sau sgâriați cele patru colțuri ale

CARTEA

O operă veche cu superstițiile
cântece și rituri pentru felul
oamenilor și

mesei la suprafață. Mâncați întotdeauna cu cuțitul cu care ați făcut sgârieturile și dați apoi câinelui rămășițele.

O VRAJĂ IMPOTRIVA CÂINILOR RĂI

Acela care poartă o inimă de câine în partea stângă, nu va fi lătrat de niciunul din aceste animale; toți sunt muți față de el.

PENTRU INDEPĂRTAREA UNEI DURERI

Luați fâșia de pânză cu care a fost pansată o rană și puneți-o în apa ce pare a avea o pojghiță de cocleală; dar aveți grija să nu împrăstiați cocleala, decât atunci când nu vă mai temeți de durere.

PENTRU CONFECTIONAREA UNEI VERGELE DE RABDOMANT

In prima noapte de Crăciun, între ora 11 și 12,

s'a rupt o cracă tânără, numai de un an, către soare-răsare, în numele sfintei treimi. Când întrebuințați nuiaua la căutarea aurului, a ferului sau a apei, veți proceda în modul următor: luați nuiaua care trebuie să fie bifurcată ținând în câte o mână fiecare din cele două ramificații, în așa fel încât partea groasă să stea în sus; dacă această ultimă parte se lasă spre pământ, puteți fi siguri că acolo se găsește ceea ce căutați. In tot acest timp trebuie să spuneți următoarele: Arhanghele Gavril, te rog în numele lui Dumnezeu cel Atotputernic, să-mi arăți este apă aici sau nu? Procedul acesta se repetă de trei ori.

MAGIA

medievale. despre farmece, despre boale și suferințe ale animalelor.

PENTRU INDEPĂRTAREA DURERILOR ȘI PENTRU VINDECAREA RANILOR CU TREI NUIELE

Cu aceste nuiete și cu sângele lui Christ îndepărtează durerea și puroiul.

N. R. Trebuie să tăiați o bucată dintr-o ramură tânără, către răsăritul soarelui, rupând-o apoi în trei; frecați cu ele rana, începând cu aceea care v'a căzut mai întâi în mâna dreaptă și repetați cuvintele de mai sus, de trei ori; apoi înfășurați bețișoarele într-o bucată de hârtie albă și puneți-le la un loc cald.

UN BUN REMEDIU PENTRU ULCERE, EXCRESCENTE ȘI ALTE BOALE

Rădăcina de gherghină pusă pe gât, vindecă ulcerele apărute aci; este bună pentru vătămurile creierului, vindecă negii, dacă sucul ei este fierț cu miere și apă de băut; împășpătează și vindecă plămânii, dând o respirație parfumată. Dacă e sădită într-o vie, într-o grădină sau într'un câmp, crește abundentă. Rădăcina este bună pentru acei cari vor să planteze viță, sau

să cultive pomi. Copiii mici cari o poartă la gât sunt blânzi, iubesc frumosul și devin veseli.

PENTRU A NE PUNE LA ADĂPOST DE NESANSA.

Dacă vă coaseți în mâneca dreaptă, ochiul drept al unui lup, totul vă va merge în plin.

DIFERITE REMEDII

Pierderile la cărți pot fi prevenite legându-vă o inimă de liliac, de brațul drept, cu o ață roșie. Pomii legați cu fire de ață roșie, iau asupra lor răceala unui bolnav.

În fața domnițelor îngrozite, vrăjitoarea invoacă duhurile rele. Acestea vor trebui să desvâluie viitorul și la nevoie să-l corecteze, în schimbul unei răsplătiri. Omul simplu s'a temut întotdeauna de supranatural și de soarta viitoare.

O mână de mort trecută peste un semn din naștere, îl face să dispară.

Un ou fierț în apă de ploaie, adunată înainte de răsăritul soarelui și lăsat apoi să fie mâncat de furnici, va împiedeca pe o persoană bolnavă de-a se prăpădi.

hârtia într'un petec de pânză și țineți-o la gât, până când vă trece febra.

Abaxa Catabax
Abaxa Catabax
Abaxa Cataba
Abaxa Catab
Abaxa Cata
Abaxa Cat
Abaxa Ca
Abaxa C
Abaxa
Abax
Aba
Ab
A

PENTRU AMUȚIREA BĂRFELILOR

Planta heliotrop sau floarea soarelui au proprietăți minunate dacă se culeg în Zodia Leului, în luna lui August și sunt înfășurate într-o frunză de dafin. Dacă o persoană o poartă apoi asupra sa, nu va mai auzi decât lucruri plăcute; iar dacă s'a comis vreun furt prin preajma sa și se culcă cu planta sub cap, va vedea peste noapte chipul celui care l-a făcut.

Dacă e pusă într'un loc unde se adună multe femei, într-o biserică de pildă și dacă una dintre ele și-a pierdut cîntecul, vinovata nu se mai poate mișca de pe locul acela, decât trasă de cineva. Minunea aceasta a fost dovedită.

PENTRU TUBERCULOZA

Îți ordon să ieși din os în carne, din carne în piele și din piele în lumea largă, (repetăți aceasta de trei ori).

PENTRU INDEPĂRTAREA TUSEI MĂGĂREȘTI

Tăiați trei bucle din părul unui copil, care nu și-a văzut niciodată tatăl și atârnați-le de gâtul copilului care suferă de tuse măgărească, înfășurate într-o bucată de pânză neînălbită. Ața cu care este legat părul trebuie să fie deasemeni neînălbită.

Un paragraf miraculos din cartea lui Albertus Magnus

Unde ni se spune că dacă prefăceți o broască mare în cenușă și puneți cenușa în apă, părul cade de pe orice parte a corpului, unsă cu acest amestec, și nu mai crește.

PENTRU INDEPĂRTAREA FRIGURILOR

Scrieți pe un petec de hârtie cuvintele de mai jos, și înfășurați apoi biletul într-o frunză lată de platan, apoi legați-l de buricul celui care suferă de febră:

Potmat Sineat
Potmat Sineat
Potmat Sineat

PENTRU VINDECAREA CĂLDURILOR RELE

Scrieți succesiunea de litere de mai jos, coaseți

SUCCESUL ROMÂNIEI LA EXPOZIȚIA MONDIALĂ DIN BRUXELLES

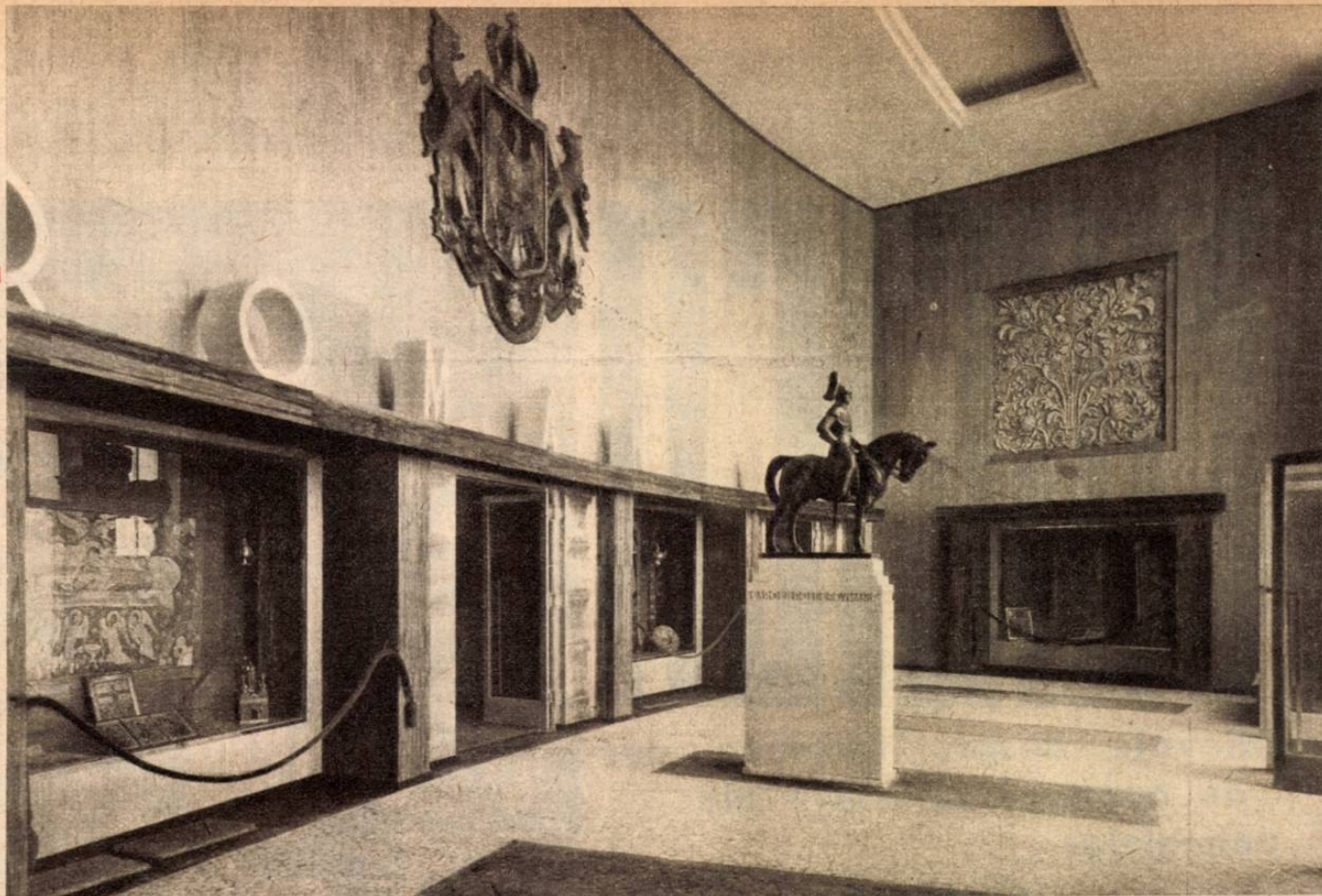
PAVILIONUL României înregistrează un deosebit succes la expoziția mondială din Bruxelles. El se distinge de celelalte pavilioane prin grija artistică de care au fost inspirați organizatorii secțiunii românești, a căror principală preocupare a fost să dea vieții spirituale a României un loc preponderent printre celelalte activități ale țării noastre.

Această reprezentare a vieții spirituale se datorește în mare măsură conducătorului pavilionului românesc d-lui profesor Tzigara Samurçaș.

Pavilionul ocupă un spațiu de 3.500 m. pătrați, dintre cari 2.500 m. pătrați de grădină. A fost construit în stil modern de expoziție, temperat pe alocuri de inspirație clasică. Un front de 6 impozante colonade constituie fațada de intrare. Singurul decor al acestei intrări este o emblemă mare de argint care înfățișează stema țării noastre. Seara, această stemă este reliefată prin tuburi luminoase de neon. Imediat după intrare vizitatorii pășesc într'un spațios salon de onoare construit în linii de un impunător bun gust. În mijloc se găsește o statuie mică, înfățișând pe regele Carol călare. Acest salon de onoare constituie compartimentul re-

Salonul de onoare cu statuia Regelui Carol II-lea.

Fațada laterală cu panourile sculptate.

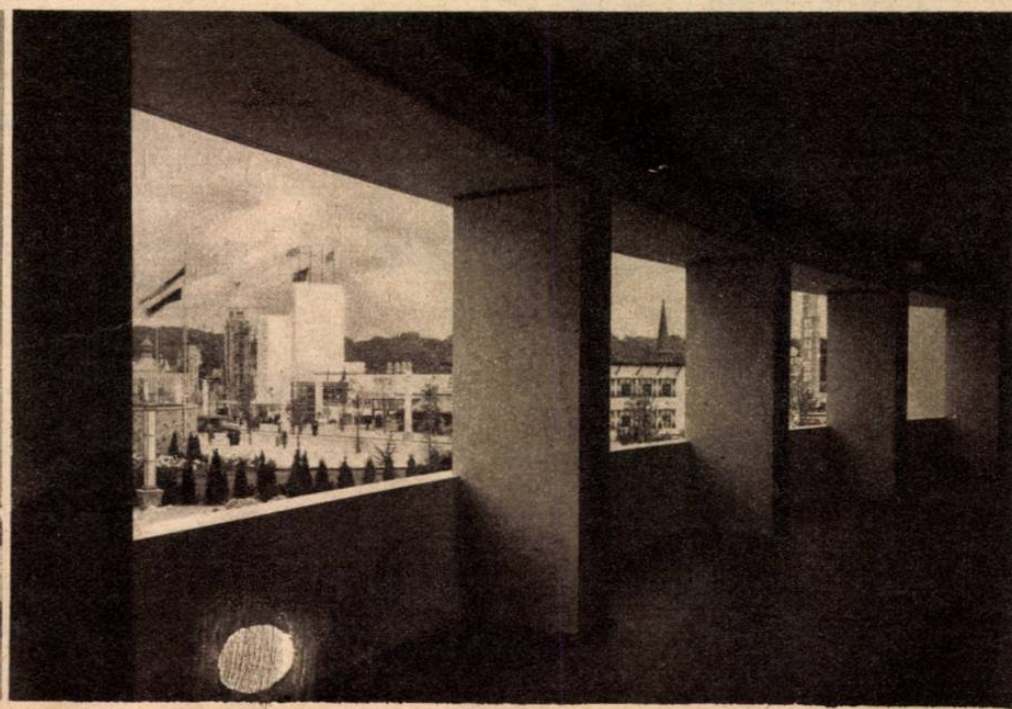
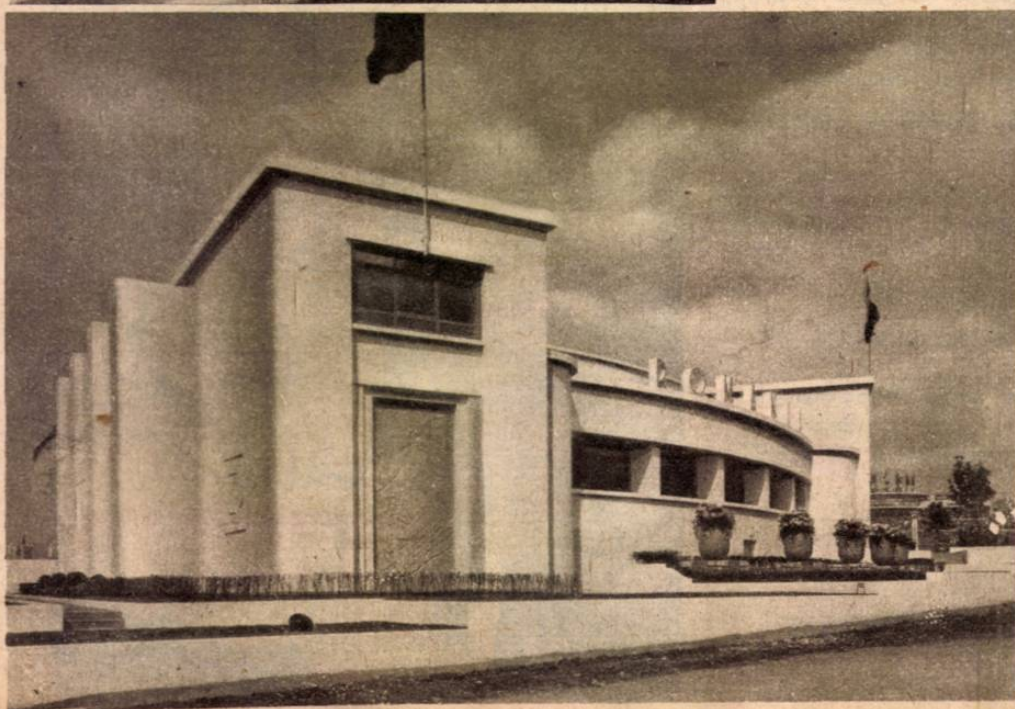

Hall-ul picturii și sculpturii.

Fațada posterioară.

Panorama expoziției văzută
din pavilionul românesc.

zervat artelor religioase foarte vechi ale României. Este un mic muzeu de o valoare nețărmurită. Toate piesele acestui muzeu datează din secolul XV, XVI și XVII. De aci printr'un portal mare de argint se trece într'o vastă sală centrală care înfățișează un foarte frumos salon de artă contemporană. Urmează alte săli unde sunt expuse covoare și costume naționale, un interior de biserică din București. Apoi sunt reproduse: o zi de sărbătoare în Moldova și câteva caracteristici din Transilvania. O sală întreagă este consacrată fundațiilor culturale regale. O altă aripă a pavilionului este consacrată Industriei și Comerțului. Se poate vedea activitatea Ministerului Comunicațiilor, realizările industriei petrolifere și a lemnului. Aupra tuturor vizitatorilor străini felul cum a fost aranjat pavilionul românesc și interesantele lucruri care se pot vedea acolo produc o impresie deosebită.

Pe un aerodrom din Toronto aviatorii americani au fost supuși de curând la o probă de îndemânare. În jurul unui turn de care se fixase o vergea care avea atârnat la cap un balon de celuloid se învârtise un avion care trebuie să reușească să plesnească balonul cu partea superioară a aripii de sus. Ne putem imagina cât de greu este pentru pilot să conducă astfel avionul său încât să reușească să atingă balonul. Fotografia noastră a fost luată în clipa când aviatorul reușise tocmai să atingă balonul.

— CURIOZITĂȚILE JAPONIEI —

Japonia e o țară pe care noi o cunoaștem mai mult sub aspectul ei războinic și purtător de catastrofe sismice, pentru că așa obicinuesc să ne-o arate telegramele agențiilor de presă și conferințele diplomatice. Despre cultura acestor oameni, despre tradiția și obiceiurile lor, despre felul lor de a gândi și a se exprima știm însă prea puțin, sau aproape nimic.

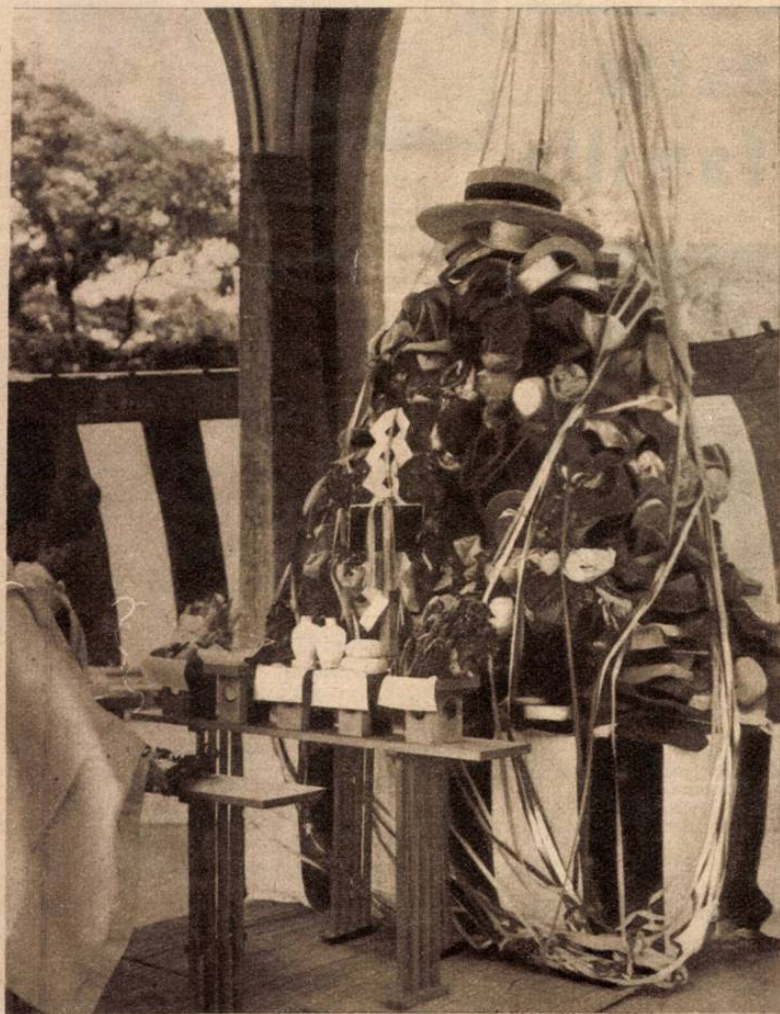
Iată spre exemplu, în fotografia alăturată, o ceremonie care nouă ni se pare ridiculă sau în orice caz, amuzantă, dar care în țara soarelui se bucură de toată seriozitatea unei solemnități religioase. E vorba de o grămadă de pălării scoase din uz, pe care o binecuvântează doi preoți nipponi.

Japonezii au credința că pălăria nu apără numai de soare și de ploaie ci și de durerile rele. De aceea după uzarea lor până la limită, în loc să fie aruncate, pălăriile sunt strânse cu sfîntenie și duse într'un templu unde vor primi binecuvântarea preoților și vor fi înmormântate apoi cu aceeași ceremonie ca și cadavrele umane.

E o tradiție ce ține de cultura specifică a nipponilor, cultură pe care mi-a ilustrat-o prietenul Ioan Timuș, zilele trecute, printr-o anecdotă și mai nostimă.

Se știe că Ioan Timuș a trăit mulți ani în Japonia, având o importantă misiune diplomatică.

„Într-o zi — îmi spunea el — mă aflu într'un sat depărtat, unde profitând de clipele libere, mă pasionam să studiez mentalitatea poporului simplu”.

Doi preoți japonezi în fața unui noian de pălării vechi. (Vezi mai sus „Din curiozitățile Japoniei”).

PIRAMIDE DIN TIMPURILE AZTECE

La San Juan, Tectihuacan în Mexic se găsesc din timpuri străvechi două piramide care sunt o mărturie ale obiceiurilor aztece. Vechii locuitori ai Mexicului de astăzi nu se mulțumeau să se închine numai cerului ci și-au clădit două piramide, una înfățișând luna iar cealaltă soarele. Piramidele s'au menținut până în ziua de astăzi și le vedem în fotografia noastră prinse din avion.

...un blestem

să nu poți dormi din cauza ploșnițelor!... Preveniți formarea cuibarelor de paraziți în casa D-voastră și distrugeți-i din vreme cu

FLY-TOX

2 SUCCESSE
ALE ANULUI
1935

1 Raidul
ROMANIA-AFRICA
2 Apa de Colonia
DIAVOLO

După o muncă îndârjită spre perfecționare, casa D'Argy a realizat Apa de Colonia „Diavolo” un produs cu care se mândrește.
O mireasmă de primăvară, de inefabil, de vrajă, pornește din compoziția apei de colonia „Diavolo”, care constituie cea mai frumoasă performanță a anului „1935” în domeniul dificil al artei parfumeriei.

O FOTOGRAFIE INEDITĂ A
PRINCIESEI ASTURIILOR

Fotografiile principesei Asturiilor — în afară de instantanee bineînțelese — sunt foarte rare.
De curând principesa s'a împăcat cu soțul ei, fiul ex-regelui Alfons al XIII lea al Spaniei, de care se svonise că se va despărți. Cu prilejul împăcării, principesa a admis să i se facă fotografia pe care o publicăm.

(Foto Yvonne Adam aparținând casei Liliane Collet-Paris).

intr'adevăr
SLĂBEȘTI

prin întrebuințarea
tabletelor de slăbire
Boxberger
Kissingen

Corpolența nu este nici frumoasă nici modernă, provoacă oboseală repede, somnolență etc. Inseamnă un pericol pentru sănătate și viață.

Tabletele de slăbire Boxberger-Kissingen ajută eficient la linia modernă și dorită fără dietă deosebită. Nu conțin substanțe vătămătoare, deci fără detriment pentru inimă sau alte organe.

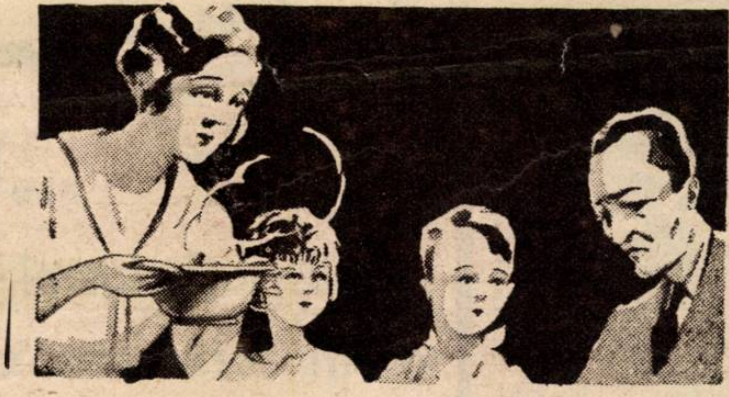
A INCEPUT SEZONUL
ONDULAȚIUNILOR PERMANENTE
Coaforul I. BEER cu fiul
CALEA MOȘILOR, 53 — Telef. 3.00.11

Execută personal aceste lucrări deci și garanția calității

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL
BULEVARDUL CAROL, 39 TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.
Consult. 10—12 și 3—7 p. m. Consult. gratuite Miercuri 11—12 a. m.

**O bună digestie
pentru toată familia**

Se întâmplă destul de rar ca cel puțin unul din membrii unei familii să nu se plângă din când în când de dureri de stomac.

Astăzi este Domnul căruia nu-i a priit un fel de mâncare mâine va fi și rândul Doamnei. Adeseori copiii prea lacomi cari, abuzând de bună-tăți, au stomacul deranjat. Iată pentru ce fiecare mamă de familie trebuie să aibă la îndemână, pentru o întrebuințare imediată un flacon de Magnesia Bisurata. Cea mai mare parte din indispozițiile de stomac sunt datorite sau sunt însoțite de un exces de aciditate care se manifestă prin

dilatare, arsuri, aceri, apăsări și indigestii. Magnesia Bisurata neutralizează foarte repede aciditatea, apără pereții delicți ai stomacului și îndepărtează durerea dela cea dintâi doză.
Magnesia Bisurata care ușurează buna funcționare a aparatului digestiv, vă permite de a mânca ceea ce vă place, fără frica de dureri digestive și se găsește la toate farmaciile și drogueriile, cu prețul de lei 75.— flaconul mic, sau format mare economic Lei 110.
Este adevăratul tratament alcalin pentru combaterea efectelor unui exces de aciditate.

D. Profesor C. Daniel, președintele Ligii Anticanceroase a fost chemat telegrafic la Paris de către Uniunea Medicală Latină. Acolo i s'a făcut o strălucită manifestație de simpatie.

**LOCOTENENTUL SMITH E
VINOVAȚ?**

Au dat răspunsuri juste la problema polițistă din numărul 441, următorii:
Alexandru Cazacu, Iași.
Radu Slăvescu, com. Purani jud. Vlașca.
Ion Niculescu, București.
O. 45, Craiova.
Au arătat că Smith nu e vinovat, luând ca sprijin cea mai importantă piesă: termometrul înregistrator, însă au făcut supoziții false, învinuind categoric pe oameni cari nu pot fi învinuiți, fără a avea vreun temei pentru aceasta, următorii:
B. Agneze, București
Popescu Petre, Arad
Michaela Finkelstein, Galați
Alexandru Turcanu, Vatra Dornei
Dan Titus Lochian, Gherla

RECORDUL MONDIAL AL BĂUTORILOR DE BERE

Ultimul concurs original lansat de americani este acela al băutorilor de bere. Iată-i în fotografia noastră pe concurenții tuturor națiunilor întinși pe spate și sorbind prin intermediul unei țevi de cauciuc din imensele sticle cu bere. Fiecărei sticle i s'a atașat drapelul națiunii respective. Se pare că învingătorul acestui original concurs pe care numai ingeniozitatea americanilor putea să-l descopere a băut $\frac{3}{4}$ din conținutul sticlelor pe care le vedem în fotografia noastră într-o oră și 35 de minute.

BIRUITORUL

Fotografia noastră îl înfățișează pe celebrul automobilist Caracciola care a adăugat încă o victorie lanțului nesfârșit de biruinți, clasificându-se primul în proba internațională dela Montlhery.

PORTRETE ORIGINALE

FOTOGRAFIA e departe de a-și epuiza posibilitățile. Lăsând laoparte cinematograful, acel formidabil spectacol universal, care nu e altceva decât o serie de miriade de instantanee fotografice calculate în raport cu mișcarea personajului, și oprindu-ne numai la aplicația directă a fotografiei statice, vom constata concursul nelimitat al obiectivului fotografic în toate domeniile vieții. Medicina își are microfotografia, radioscopia și radiografia. Justiția utilizează fotografia antropometrică. Istoria și științele, fotografia documentară. Industria, deasemenea. Și-așa mai departe.

Dar dacă toate acestea au rămas la principiul moștenit, adică la cele două dimensiuni ale reproducerii plate, iată că viitorul pare a nu se mulțumi numai cu atât. Viitorul pretinde și cea de a treia dimensiune, pretinde relieful natural pe toată suprafața expusă obiectivului. Și un oarecare Doane Powell din New-York, de care vom mai avea probabil ocazia să vorbim, vine să ne dovedească începutul.

Acest Doane Powell a reușit să obțină fotografia tri-dimensională, care nu trebuie confundată nici cu masca de ceară și nici cu sculptura — cum s'ar putea deduce, privind capetele din fotografia de mai sus. Doane Powell obține acest rezultat într-o pastă specială de compoziție lemnoasă și numai cu ajutorul aparatului său, asupra căruia nu ne dă deocamdată nici un amănunt.

În seria primelor portrete realizate cu noul procedeu, vedem atât chipul inventatorului cât și al câtorva vedete de cinematograf îndejuns de cunoscute. Cine dorește o probă... să poftască până la New-York !...

Sx.

Vă cade părul ?

Aveți mătreață ?

Nu vă descurajați !

Un tratament științific, cu totul nou bazat pe ultimele cercetări ale savanților dermatologi Sabouraud și Jaffés face să înceteze în scurt timp acest mare neajuns. Obişnuitele ape de păr nu au nici o valoare. Păcat de bani. Vă trebuiesc adevărate medicamente.

Vă oferim gratuit

o broșură extrem de interesantă. Veți afla lucruri noi despre viața și moartea părului. Veți mai găsi buna îngrijire pentru a menține părul frumos, bogat și mătăsoș,

BON
Gratis

Rog trimiteți-mi gratis broșura No. 88 (Acest bon se va tăia și trimite lipit pe o carte-postală.)

precum și tratamentul pentru oprirea căderii părului și distrugerea mătreaței. Trimiteți chiar azi bonul de mai jos către Laboratorul Vorel Piatra-N. și veți primi imediat în mod gratuit broșura No. 88.

Laboratorul Vorel
Piatra-N.

Renumite surse bogate în acid carbonic radioactive și

fepuginoase pentru

BĂILE BUZIAȘ
(NAUHEIMUL ROMANESC)

Hoteluri și pensiuni speciale. Curs cu pauză prin birourile de volaj „Europa”
Reducere 50% pe linile C.F.R.
Saison dela 15 Mai până la 1 Octombrie
Strand cu plajă și bazin.
Muzică militară permanentă. Proșpeț la cerere
Direcțiunea Băilor Buziaș (Banat).

Boli de inimă și de femei. Anemie etc.

vă oferă o distracție instructivă și pasionantă, care dezvoltă simțul observației și facultățile de concentrare

Cititi, cugetati si trimiteti-ne parerea! Solutia se va publica saptamana viitoare, impreuna cu numarul premiatiilor

SOLUTIA PROBLEMEI No. 1.

LOCOTENENTUL SMITH E VINOVAȚ?

INTREBĂRI :

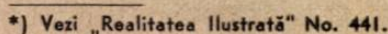
Halucinație? Delir? Credeți într'adevăr aceasta?
Printr'o înălțuire riguroasă a evenimentelor,
nu vedeți în acest fapt divers, banal, una dintre
numeroasele crime care rămân nepedepsite?

1) *Smith nu e vinovat.*

2) Dacă hoțul a venit din afară, înseamnă neapărat că el a trecut pe scară și pe balcon. Dar a venit înainte de ora 18 (ora când s'a închis poarta), când nu era încă zăpadă și s'a ascuns îndărătul obloanelor, în firida din perete, unde zăpada căzută între orele 18 și 19, n'a ajuns. Aci a așteptat plecarea secretarului, pe care-l auzia bătând la mașină în biroul vecin; a pătruns în cameră și s'a mișcat cu atenție, apoi a plecat prin oblonul de fereastră din camera secretarului, pe care l-a închis în urma lui, cu ușurință, (cârlig cu arcuri).

Nu vom putea ști niciodată cine este, dintre cei trei suspecti, adevăratul vinovat.

Publicăm în pagina .18. numele celor cari au găsit soluția exactă a problemei.

Sunteți tineri? Sunteți talentați?

„Realitatea Ilustrată” vă oferă prilejul unui strălucit angajament artistic.

Dr. N. Constantinescu, directorul teatrului „Alhambra”.

AM anunțat în n-rul trecut al revistei noastre, vestea noului concurs pe care-l organizăm și care va prilejui afirmarea unor noi elemente pentru teatrul românesc. Este un obicei de mult uzitat în străinătate ca elementele noi ale unei producții artistice să fie căutate în marea masă anonimă care ascunde atâtea talente valoroase. Mergi de multe ori pe stradă și întâlnești o femeie sau un bărbat cari îți rețin atenția prin impecabila lor înfățișare. Dacă ești om de teatru te gândești imediat ce bun element ar putea fi personajul pe care l-ai întâlnit. În străinătate sunt unii regisori cari în asemenea momente opresc pur și simplu pe stradă personajul respectiv și-i propun pe loc un angajament.

La noi asemenea procedee spontane ar putea fi greșit interpretate și iată de ce am pornit la ideea organizării acestui concurs al cărui rezultat să sperăm că va fi scoaterea din umbră a unor elemente cât mai valoroase. Dealtminteri trebuie să recunoaștem că ideea nu ne aparține în totul. Ea ne-a fost sugerată în cursul unei convorbiri pe care am avut-o cu excelenții directori ai „Alhambrei”, d-nii N. Vlădoianu și N. Constantinescu. Este interesant, credem să redăm câteva spicuiri din convorbirea avută cu d-nii Vlădoianu și Constantinescu.

DIRECTORII TEATRULUI „ALHAMBRA” DESPRE CONCURS

— Dorința noastră cea mai vie este să prezentăm publicului mereu ceva nou, — și-au început d-nii Vlădoianu și Constantinescu declarațiile. Nu se poate păstra în teatru ani de zile același șablon. Publicul se plictisește repede. Este avid după noutate. Și acest capriciu al publicului vrem să-l satisfacem din plin. Pentru a oferi însă noutate în materie de spectacol trebuie să ai dispoziție și elemente noi. Pentru găsirea acestor elemente cel mai bun mijloc este lansarea unui concurs printr-o revistă de mare tiraj. În altă ordine de idei — ne-au declarat d-nii Vlădoianu și Constantinescu — ținem să spunem că „Alhambra” își va schimba la toamnă genul abordat până acum. Se va apropia de genul revistei americane, la care muzica și dansul apar ca factori determinanți ai succesului. „Alhambra” se va transforma într-o citadelă a artei moderne tinzând să realizeze spectacole gen „Nichita Balieff”.

În ceea ce privește concursul ținem să precizăm — ne-au mai spus d-nii Vlădoianu și Constantinescu — că teatrul nostru a lansat o serie de elemente cari stau asăzi în fruntea revistei românești.

Lulu Nicolau, Virginica Popescu, Florica Demion, Stroe, Vasilache, Groner, Joujou Pavelescu, Aurel Munteanu, C. Lungeanu s'au format la teatrul „Alhambra”.

Iată de ce așteptăm cu încredere aleșii și alesele revistei d-voastre și sperăm ca dintre aceste elemente să găsim unul sau două care să fie transformate în veritabile stele, — și-au încheiat d-nii Vlădoianu și Constantinescu declarațiile.

CONDIȚIUNILE CONCURSULUI

În afară de satisfacția morală care se va oferi aleșilor, aceștia vor primi și un strălucit angajament material.

Se poate prezenta la concurs orice domnișoară sau domn cari se cred înzestrați pentru spectacolul revuistic. Desigur trebuie să fie tineri și să aibe oarecari aptitudini, cari să le poată facilita o eventuală alegere. Așa bunăoară să știe să cânte, să știe să danseze, să aibe temperament, pe scurt să posede câte ceva din calitățile cari se cer unui artist de revistă. Se pot prezenta la concurs și elemente cari au mai avut contact cu teatrul și cari dintr-o pricină oarecare n'au avut posibilitatea să se releve.

Concursul se va desfășura la sfârșitul acestei luni în cadrul unei mari festivități pe care o va organiza revista noastră. Juriul care va avea să se pronunțe va fi alcătuit din cele mai de seamă personalități artistice și literare dela noi din țară. Președintele juriului va fi o mare personalitate politică al cărui nume suntem siliți să-l trecem deocamdată sub tăcere.

Concursul va fi organizat de asemenea manneră încât să poată participa și concurenți din provincie.

CINE VOR FI ALEȘII ȘI CE ANGAJAMENTE VOR SEMNA.

Spre deosebire de alte concursuri, concursul organizat de revista noastră va premia nu numai un singur concurent sau o singură concurentă ci va oferi mai multe premii, aceasta pentru a da posibilitatea de afirmare tuturor elementelor valoroase cari se vor prezenta.

Se vor alege:

Două Miss „Alhambra” cari vor semna imediat un angajament cu un salariu de 10.000 până la 30.000 lei lunar.

Un june prim care va semna imediat un angajament cu un salariu de 8.000 până la 20.000 lei lunar.

Dintre concurențele cu mențiune se vor mai face patru angajamente.

INSCRIERILE

Inscrierile la concurs se primesc cu începere de azi la redacția revistei „Realitatea Ilustrată” din Str. C. Mille 5-7-9. Doritorii cari vor să participe sunt rugați să completeze buletinul de mai jos.

BULETIN DE INSCRIERE

Numele și prenumele

Adresa

Profesiunea

Vârsta

Aptitudini artistice

(Dans, cântec etc.).

De care

din aceste tratamente ale

Elizabeth Arden

aveți nevoie?

Fiecare tratament conceput de Elizabetha Arden se adaptează trebuințelor persoanei. Nu există vârstă sau gen de piele la care să nu se fi gândit. Există și pentru D-Voastră un tratament special al Elizabethhei Arden.

Aveți epiderma normală?

Atunci tot ce necesitați e un tratament zilnic pentru curățirea și tonificarea pielii. Întrebuințați Crema de Curățit (Venetian Cleansing Cream) spre a îndepărta impuritățile și pudra, apoi tapotați cu vigoare fața cu Tonicul pentru piele (Ardena Skin Tonic) spre a învigoră și înfrăgezi pielea. Înainte de culcare, tapotați fața cu puțin Velva Cream sau Orange Skin Food, spre a păstra pielea catifelată și subțire.

Aveți pielea aspră?

Atunci aveți nevoie de un tratament regulat, cu o combinație de trei-creme-în-una, care va subția și închide porii și care cremă o veți amesteca D-Voastră însuși, în părți egale, din Crema pentru Pori (Pore Cream), spre a rafina și închide porii, din Uleiul Mușchiular (Muscle Oil), pentru a întări mușchii și țesuturile slăbite, și din Crema contra sbărciturilor (Anti-Wrinkle Cream), pentru a hrăni și netezi fața.

Aveți pielea uscată?

Aplicați din abundență Crema de Portocale pentru hrănitul pielii (Orange Skin Food) înainte de culcare, sau dacă tenul vă este mai plin, întrebuințați Velva Cream.

Aveți pielea obosită?

Ranimați-o printr'un tapotaj viguros cu Special Astringent, odată pe zi. Acest tratament va învigoră pielea, va întări mușchii slăbiți și va face tenul D-Voastră din nou tânăr și frumos.

Preparatele Elizabeth Arden sunt de vânzare în București, la Drogueria și Parfumeria Teatrului, Calăa Victoriei 84, precum și la agenții săi autorizate.

ELIZABETH ARDEN

ELIZABETH ARDEN LTD.

LONDON 25 OLD BOND STREET W1

Cine se interesează de cura de Karlsbad citește broșura

Indicațiile și contra indicațiile cūrei de Karlsbad

de D-rul GRIGORE GRAUR

medic balnear la Karlsbad

Prețul lei 20. Ed. „Adeverul”

De vânzare la librării și la depozitarii noștri

Realitatea SPORTIVA

DUPĂ cum spuneam și în numărul trecut, balcaniada dela Sofia, rezultatele și decepțiile ei au fost uitate mai curând decât au sperat chiar cei mai optimiști și mai... interesați.

Și Duminică ce a trecut nu a diferit, întru nimic, de cele dinaintea dezastrului.

Aceleași echipe, aceleași matchuri, același campionat.

Poate mai puțin interesant, atât...

* * *

Intr'adevăr, clasamentul Diviziei Naționale a fost definitiv stabilit, în ce privește primul și ultimul loc. Dacă compoziția mijlocului nu este încă ierarhizată, campionul și codașul sunt cunoscuți.

Capion este clubul Ripensia din Timișoara. Cucerirea titlului — lipsită de strălucirea pe care o dă o finală și datorată doar unui mărunt și rece calcul de puncte — nu s'a făcut direct, ci prin ricoșeu. Adică nu de matchul Ripensia — Juventus a ținut soarta titlului. Încă de Sâmbătă, acesta fusese adjudecat de către timișoreni, din clipa în care derby-ul football-ului bucureștean — Unirea-Tricolor—Venus — se termină prin înfrângerea Venusului (0—1), singurul pretendent la titlu, în eventualitatea unei noi și ultime înfrângeri a Ripensiei.

Nu se pot spune că timișoreni nu merită să fie campioni naționali. Trecutul orașului, chiar trecutul echipei îi îndreptățește. Dar forma pe care a avut-o, anul acesta, Ripensia a fost, direct, surprinzătoare. Și faptul că, în aceste condițiuni, a reușit să se claseze prima, e o dovadă suplimentară a scăderii de valoare pe care o manifestă football-ul românesc.

E drept că Ripensia a beneficiat și de un noroc cum rar a mai avut vreo echipă. Jucând tot mai prost, pierzând matchuri și făcând rezultate slabe, timișoreni au avut șansa să-și vadă, pe rând, adversarii înlăturați de diverse cauze, din afara eforturilor lor.

O fază palpitantă la poarta lui Burdan în cursul matchului Venus—Unirea Tricolor.

Chinezul, C. A. O., Universitatea, Venus, toți cei cari au dat asalt primului loc, toți pe cari Ripensia nu i-ar fi putut opri prin mijloace proprii, toți au capotat „prin ei însuși”. Și iată...

Totuși...

„Vaincre sans danger, c'est triompher sans gloire” spune francezul.

* * *

Rezultatele săptămânei n'au fost lipsite de surpriza inerentă: la

local, între echipele „de cartier” ale Capitalei. După o partidă în care a avut un categoric avantaj, Oborul a învins. Ca întotdeauna, după un asemenea match, Grivița își așteaptă revanșa...

Însfârșit, nltimile două partide s'au terminat cu rezultatele încolore: C. A. O.—Chinezul 3—1 și Universitatea — Ameza 5—0.

* * *

La ordinea de zi internațională, cupa Europei Centrale, în care s'au calificat, pentru semifinale, Ferencsvaros, Juventus, Sparta, rămânând ca partida Slavia — Austria să se rejoace, cele două matchuri, totalizate, marcând 2 — 2 și — campionatele mon-

diale de tennis dela Wimbledon. Această din urmă probă — cea mai importantă a anului — se bucură de o strălucire și o popularitate excepțională. Și de data aceasta, englezul Perry și-a confirmat titlul de „cel mai bun jucător din lume” în proba de simplu domni pe care a câștigat-o ușor, învingând în finală pe Cramm, cu 6-2, 6-4, 6-4.

La simplu doamne, senzația o constituie reapariția frumoasei Helen Moody-Wils, campioană șase ani de-a rândul și pe care un accident a ținut-o departe de „court”-uri mai bine de un an. Și spunem senzație, căci se pare că americana va câștiga, pentru a șaptea oară...

GH. ȚARI

O fază emoționantă la poarta lui Theimler în matchul C. F. R.—România.

Echipele C. F. R. București și România Cluj înaintea matchului disputat Duminică în Capitală.

Institut medical cosmetic

Str. Brezoiand 3, București III
Telefon 4.59-22. Consult. 11-1, 5-8
sub conducerea unui medic dermatolog și unei doctořițe din Berlin.

Staturi și îngrijiri date de către specialiști în toate țările cosmice.

Înlăturarea radicală a perilor de prisos, prin diatermie, îngrijirea frumuseții și a trupului, etc.

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și onduiațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7. Telefon 3-01-23

Cine credeți că spală rufe? Spălătoreasa singură? Nu!

SODIL

le spală!

Dizolvați un pachet „SODIL” în 50 — 60 litri. apă obișnuită, ÎNMUIAȚI ÎN ACEASTA SOLUȚIE RUFEE DE CU SEARA și a doua zi veți vedea ce a mai rămas de făcut. O nimica toată. Puțin săpun bun, câteva mișcări îndemânatică ale mâinilor și minunea s'a împlinit. Rufeie ies albe ca zăpada, curate, proaspete și igienice. Faceți o încercare cu „SODIL” și nu vă veți mai putea lipsi de acest produs românesc neîntrecut. Rufeie se spală ușor și repede

Deaceia mică gospodărie fără „SODIL”

Economie de bani, spor la muncă

CALENDAR

1466. Incepe zidirea mănăstirii Putna, ridicată prin cheltuiala lui Ștefan cel Mare.
1509. S'a născut reformatorul elvețian Johannes Calvin, la Noyon († 1564).
1606. Se urcă pe tronul Moldovei Simion Movilă.
1836. S'a născut generalul Constantin Budișteanu († 1911).
1848. A murit scriitorul Ioan Barac (născut 1772) (alăturat chipul).

11

1897. Inginerul suedez Salomon August André se înalță la Spitzbergen, într'un balon liber, spre a pleca la Polul Nord și rămâne multă vreme dispărut, până când se găsește, în ziua de 6 August 1930, în insula Albă din Arhipelagul Spitzbergen, cadavrul lui și ale celor doi însoțitori, ai săi. (alăturat chipul).
1914. Moare profesorul și scriitorul Nicolae Dobrescu, membru corespondent al Academiei

12

1821. S'a născut marele poet român Vasile Alexandri († 1890) (alăturat chipul).
1821. S'a născut romancierul francez Gustave Flaubert († 1880).
1892. A murit la Paris artistul dramatic Grigore Manolescu (născut 1857).
1931. A murit scriitorul Ioan N. Roman (născut 1826).

13

1778. A murit scriitorul și filozoful francez Jean Jacques Rousseau (născut 1712) (alăturat chipul).
1816. S'a născut scriitorul german Gustav Freitag în Silezia († 1895).
1878. Se ține Congresul dela Berlin, prin care România capătă independența, cedând trei județe din Basarabia și primește în schimb Dobrogea.
1896. Moare chimistul Friederic August Kekule de Stradonitz.

14

1789. Revoluționarii francezi dărâmă Bastilia, în Paris. (Sărbătoare națională franceză).
1816. S'a născut scriitorul și istoricianul contele Arthur de Gobinot, la Ville d'Avroy († 1882).
1817. A murit scriitoarea franceză Anne Louise, baroană de Staël, fiica lui Necker (născut 1776) (alăturat chipul).
1919. A murit chimistul german Emil Fischer (născut 1852).

15

1099. Cucerirea Ierusalimului (prima cruciadă — 1096-1099).
1606. S'a născut pictorul Rembrandt Harmens van Ryn în Leyda († 1669).
1801. Constantin Ipsilante, domnitorul Moldovei, e detronat.
1831. S'a născut sculptorul Reinhold Begas la Berlin (mort 1911).
1928. Moare politicianul și omul de stat italian Giovanni Giolitti la Roma (născut 1842) (alăturat chipul).

16

1930. Moare artistul Rudolf Schildkraut la Hollywood (născ. 1862).

17

622. Hegira (fuga lui Mohamed dela Mecca la Medina).
1872. S'a născut exploratorul polar norvegian Roald Amundsen, la Borje († 1928) (alăturat chipul).
1890. A murit poetul Gottfried Keller la Zürich (născut 1819).

IOAN BARAC

de AL. IORDAN

CÂND în Moldova apăruseră cele dintâi alcătuiri poetice ale lui Costache Conachi, în cetatea Sibiului vedea lumina tiparului „Istoria prea frumosului Arghir și a prea frumoasei Elena” — basmul care a încântat generații întregi prin descrierile minunatelor peripeții ale celor doi eroi — în versiune românească, datorită lui Ioan Barac, fiul preotului din Alamar.

Din satul său natal, prolificul scriitor de mai târziu a trecut la Aiud și Cluj, unde și-a făcut studiile „au absolvit cu laudă toate clasele reformatilor din Aiud și legile țării în Cluj”, scrie fiul său în necrologul ce-l face.

Anii de studii la Aiud par a fi 1790 — 1798, și această perioadă e socotită ca determinantă pentru viitoarele preocupări ale lui Ioan Barac.

Eruditul istoric-literar, G. Bogdan-Duică, autorul unei monografii asupra lui Barac, dă în privința aceasta interesante amănunte. Astfel el ne informează că: La Aiud, Barac ca și toți colegii săi, a fost înconjurat, de o atmosferă plină de amintiri istorice, tablouri, inscripții, cărți. Tradiția profesorilor străini ai colegului îndreptă mereu atenția spre toată Europa, mai ales spre cea protestantă și filosofică. Profesorii din țară erau sau treceau drept semănători de idei progresive: Se știa de exemplu cine a fost întâiul Cartesian pe acolo; se știa cine fuseseră învățații mari ai școlii.

În acest colegiu dela Aiud se învățau mai bine trei limbi, singurele pe cari le știa și Barac; latina, maghiara și germana, prin cetire apoi religia, logica, poezia, retorica, sintaxa, gramatica; în sfârșit aritmetica și puțină geometrie; istorie și geografie; științe naturale; cântări.

Colecțiile și biblioteca completau bine învățământul. Se aflau cărți rare în acea bibliotecă; chiar și turcești, arabe; și biblia zingaleză. Literatura grecească și latină, franceză și germană; scrieri politice, statistice, geografice etc.

Dacă am insistat, poate prea mult, asupra felului cum se prezenta colegiul din Aiud, am făcut acest lucru din considerentul că acest mediu în care s'a dezvoltat intelectualitatea Ioan Barac, a avut, după cum se va vedea în scurta expunere ce o vom face asupra operei sale literare, o puternică înrăurire.

Pe la 1872, adică în timpul studiilor lui Barac la Aiud, ia ființă în această localitate o societate literară maghiară, ai cărei membri pe lângă studierea limbii ungare erau preocupați și cu traducerea operelor mai importante din literaturile străine.

Putem admite că, Barac n'a rămas indiferent la mișcarea pe care o întreprindeau tinerii maghiari grupați în acea societate și că înclinația sa către traduceri și-ar avea origina în cadrul programului de activitate al societății ungurești. Așa ne-am putea explica și mărturisirea pe care Barac o face în prefața la *Kartigam*: Și având eu din tinerețile mele până și acum la bătrânețe patima poeziei, cu care în toate zilele vieții mele mi petreceam scriind multe asemenea, am slobozit și această istorie.

Ca un argument în plus, a înrăuririi pe care a avut-o asupra lui Barac noile curente literare din Ungaria, în acea epocă de renaștere culturală maghiară, e caracterizarea pe care o face Szinnyei Katona: „Această școală poetică, căreia-i aparțin și alți membri mai puțin dotați decât Gvadanyi, Dugonics și Fazekas, a lucrat în general cu mai puțin gust, dar în schimb cu atât mai multă bună voință și cu mult entuziasm patriotic. Marele lor merit îl constituie faptul că ei și-au îndreptat atenția spre limba populară și spre poezia poporului; și că pe acest teren a și început să culeagă sărgincios”.

O cercetare, cât de sumară, a scrierilor lui Ioan Barac, duce la constatarea că ele pot fi grupate în două mari grupe: una a traducerilor, cealaltă cu subiecte din literatura populară, ceea ce dovedește îndeajuns de evident înrăurirea sub care s'a dezvoltat preocuparea literară a lui Barac.

Primele sale manifestări le constituie traducerile din ungurește și de remarcă că debutul l-a făcut cu povestea „Prea frumosului Arghir și a prea frumoasei Elena” înbinându-se astfel ambele influențe exercitate asupra lui Barac, cea populară și cea a renașterii culturale maghiare.

Exodul Muntenilor la Brașov, în urma revoluției dela 1821, coincidând cu stabilirea lui Ioan Barac la Brașov, o nouă influență își face drum în concepțiile sale literare — începe stimulentele pan-romănesc — și ca urmare îl vedem ocupându-se de Psaltirea lui Prale din Iași, iar prin 1837 îl întâlnim ca fondator și conducător al „Foaei de Duminică”.

Fără a fi un talent desăvârșit, animat însă de dorința de a răspândi gândul și scrisul românesc, cât mai mult în mijlocul consăngeniilor săi, Ioan Barac rămâne o interesantă figură a literaturii ardelenice.

SEZONUL VOIAJULUI

Plecând la băi sau în excursii nu uitați flaconul cu

Alcool de Menthe de Ricqlès

Vă ferește de indigestii, crampe de stomac, greață, amețeli, răul de mare.

Alcool de Menthe

de Ricqlès să nu lipsească din trusele dv. de voiaj.

A SLABIT CU 13 Kgr.

Deci, 10 cm. mai puțin în jurul soldurilor

De când ia Kruschen se simte mai bine „în toate privințele”

Știți ce înseamnă 13 kgr. de grăsime pentru silueta cui? În cazul acestei doamne, care a urmat un tratament de 7 săptămâni, a însemnat o diferență de 7 până la 10 cm. la părțile mai forte ale corpului. Iată ce ne scrie această doamnă despre cazul ei: „Sunt șase luni de când am început să iau Sels Kruschen pentru a slăbi. Atunci cântăream 80 kgr. Acum cântăresc 67 kgr., iar măsurile corpului s'au micșorat simțitor și anume:

Înainte-Bustul 1 m.
Talia 81 cm.
Soldurile 1.17 m.
După-Bustul 91 cm.
Talia 74 cm.
Soldurile 1.07 m.

„Înainte de a lua Kruschen mă îngrășam în fiecare săptămână și mi se tăia respirația oricâteori îmi iuțeam pașii sau urcam o scară. Acum mă pot juca cu rețeta mea, s'au fugăresc, să urc scările fără nici o greutate. Și cu sănătatea îmi merge mai bine. Toate acestea le datorez „micei doze zilnice” de Sels Kruschen.” (D-na D. A.).

Kruschen are la bază principii științifice, conține în doze proporționale, acele săruri minerale cari se găsesc în apele renumitelor stațiuni balneare din Europa, la care s'a recurs dealungul veacurilor pentru vindecarea multor boale, printre care și obezitatea.

Sels Kruschen se vând în mai mult de 120 țări și se pot obține acum și în România la toate farmaciile și drogheriile cu prețul de 95 lei flaconul.

Doamnelor, Domnișoarelor

Pentru prima dată în țara noastră s'a pus la dispoziția publicului feminin, un mijloc nou și modern de a-și îngriji igiena lunară.

„TALEX” e bandașul igienic care corespunde tuturor cerințelor: Fiind făcut din vată de celuloză cea mai fină, e foarte absorbant și oferă protecție sigură.

Grație nenumăratelor straturi de vată și datorită unui procedeu special „TALEX” e desodorant.

Bandașul „TALEX” vă dispensează de spălat, după întrebuințare se poate arde, sau tăiat în bucăți se disolvă în apă. Fiind eficient la îndemâna tuturor. Ideal pentru acasă, birou, vilă, cămin, școală etc.

În cutii de 6 și 12 bandașe. La principalele farmacii, droguerii și parfumerii.

pentru antilopă, e metoda ideală pentru încălțăminte de antilopă și nubuc.

• PLECATI GRATUIT •

PARIS
VIENA
ISTANBUL

GUMPĂR AND O
CUTIE DE PUDRĂ

Forvil

REALITATEA ILUSTRATA

ANUL IX No. 443
17 IULIE 1935

Ce crede clerul
Ce cred intelectualii
Ce crede poporul
despre minunea dela
Maglavit

10 LEI

GENERAȚIA DE MÂINE

M. S. Regele și Voevodul Mihai pun întrebări comandantului de stol, Tudose Constantin, un băiat inimos, în vârstă de 11 ani.

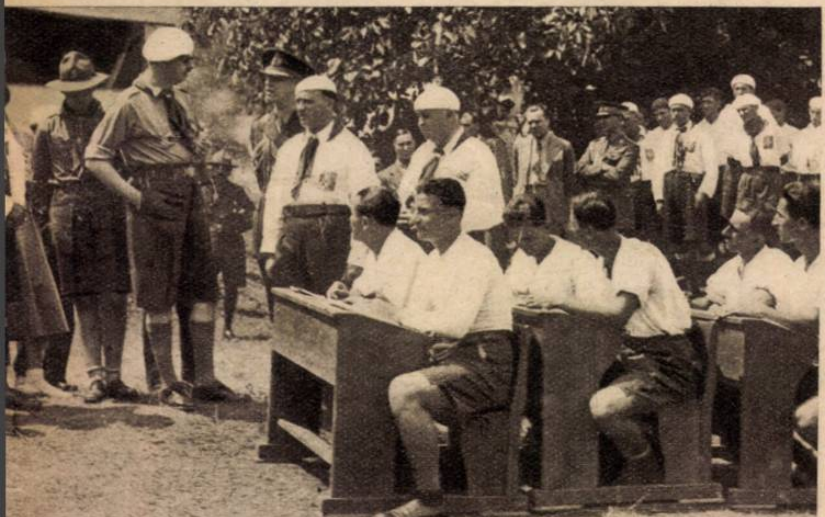
(Vezi în pagina doua serbările dela Breaza)

(Foto Berman)

Suveranul printre străjeri, la Breaza

În fiecare an au loc la Breaza, localitatea mică de pe Valea Prahovei, cursuri de străjeri și străjerițe, la care participă sute de vlăstare, fete și băieți. Toți cei cari urmează aceste cursuri vor fi conducători și conducătoare de cerceți. Suveranul se interesează în deaproape de cursurile dela Breaza, și în săptămâna trecută, însoțit de Marele Voevod Mihai, a făcut o vizită la centrul de îndrumare al străjerilor. A vizitat

taberile atât cele de băieți cât și cele de fete și a participat la masa străjerilor. Diferitele cuiburi au făcut demonstrații și au executat jocuri. Suveranul s'a întreținut cu străjerii și străjerițele, voind să constate singur starea de spirit din tabere. Fotografiile noastre înfățișează aspecte dela vizita regală din Breaza.

